

ಪ್ರಕಾಶಕರು:
ಭಾರತ ಮುದ್ರಣಾಲಯ,
ಧಾರವಾಡ.

ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ ೧೯೫೩
ಎಲ್ಲ ಹಕ್ಕುಗಳು ಲೇಖಕರಿಗೆ ಸೇರಿವೆ.

ಮುದ್ರಕರು:
ಬಿ. ಎಚ್. ಹುಡ್ಡಾ
ಭಾರತ ಮುದ್ರಣಾಲಯ
ಧಾರವಾಡ.

ಅದೇಬಾನು, ಅದೇಭಾನು,
ಅದೇನಾನು, ಅದೇನೀನು,
ಆದರು ಇದು ಹೊಸದಿನ
ಇದರ ತಿರುಳೆ ಹೊಸತನ !

ಅನಂದಕಂದ

ನನ್ನ ನುಡಿ

ನಾನು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಹಳಗನ್ನಡ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಓದುವ ಪರಿವಾರ ವಿದ್ದವನು. ನನಗೆ ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿಯೋ ಅಥವಾ ಮತ್ತಾವ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೋ ಕವನಗಳನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆಯಾಯಿತು. ಅವನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಇಳಿಸುತ್ತಹೋದಂತೆ ಅನೇಕ ಕವನಗಳು ರೂಪುಗೊಂಡವು. ನಾನು ಇವುಗಳನ್ನು ಯಾರಕಣ್ಣಿಗಾದರೂ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿರು ವಾಗನನ್ನ ತರುಣ ಮಿತ್ರರಾದ ಶ್ರೀ. ಬಿ. ಆರ್. ವಾಡಪ್ಪಿ, M. A. B. T. ಇವರು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ನನ್ನ ಕವನಗಳನ್ನು ಓದುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ನನಗೆ ಆಗ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಅವರು ಅವುಗಳನ್ನು ಓದಿ “ಇವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಪ್ರಕಟಿಸುವದಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಿವೆ; ನಿಮ್ಮ ಅಲ್ಪ ಕಾಣಿಕೆ ಯೆಂದು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅಂತೆಯೇ ನಾನುಹಿರಿಯ ರಾದ ಪಂಡಿತ ಪೂಜಾರವರನ್ನು ಕೇಳಿದೆ ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾದರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಈ ಕವನ ಸಂಕಲನವನ್ನು ಕನ್ನಡಿಗರೆದುರಿಗೆ ವಿನಯದಿಂದ ಇಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಓದುಗರು ಇವುಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಓದಿ ಹರ್ಷ ಬಟ್ಟರೆ ನನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನ ಸಫಲವಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ

ಈ ಪುಟ್ಟ ಪುಸ್ತಕದ ವಿಷಯವನ್ನು ಪವಣಿಸುವಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಧವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ದೇವತಾಸ್ತುತಿ, ಚಂದ್ರಹಾಸ, ಧನ, ದಾರಿದ್ರ್ಯ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಶ್ಲೋಕಗಳ ಭಾವಾನುವಾದ ಹಾಗೂ ವಿಶೇಷಭಾವ ಹೀಗೆ ವಿಷಯ ವೈವಿಧ್ಯದಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆಂಬುದನ್ನು ಸಹೃದಯ ವಾಚಕರು ಒಪ್ಪುವರಾಗಿ ಆಶಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು “ಚಂದ್ರಹಾಸ” ಎಂಬ ಸುದೀರ್ಘ ಕವನದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವದು ಅವಶ್ಯ. ಇಲ್ಲಿಯ

ವಿಷಯವೇನೋ ತೀರ ಪುರಾತನವಾದುದು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ “ದುಂಡು ಮಲ್ಲಿಗೆ”ಯ ಧಾಟಿಗೆ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಸರಾಗವಾಗಿ ಅನ್ನುವದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅನುವು ದೊರೆತೀತೆಂದು ನನ್ನ ನಂಬುಗೆ.

ಶ್ರೀಮಾನ್. ಪಂಡಿತ ಪೂಜಾರ ಇವರು ಈ ಗ್ರಂಥವನ್ನೋದಿ ಮುನ್ನುಡಿ ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ನಾನು ತುಂಬಾ ಉಪಕೃತ ನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಈ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನೆರವನ್ನಿತ್ತ ಶ್ರೀ. ವಾಡಪ್ಪಿಯವರನ್ನೂ ಹಾಗೂ ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಮುದ್ರಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದುದಕ್ಕಾಗಿ ಭಾರತ ಮುದ್ರಣಾಲಯದ ಒಡೆಯರಾದ ಶ್ರೀ. ಬಿ. ಎನ್. ಹುದ್ದಾರರನ್ನೂ ಮರೆಯಲಾರೆ.

೧೬-೩-೫೩ }
ಧಾರವಾಡ. }

ಎನ್. ಎನ್. ಜವಳಿ.

ಮುನ್ನುಡಿ

ಶ್ರೀ. ನಾ. ನ. ಜವಳಿ ನಾಸ್ತರರು, ತಾವು ರಚಿಸಿದ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಆಗಾಗ ನನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಓದಿ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಚೆಗೆ ಹಲವು ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದರು. ಅವುಗಳನ್ನು ಪ್ರಕರಣಗಳಾಗಿ ವಿಭಾಗಿಸಿದರು. ಅವಕ್ಕೊಂದು ಕವಿತಾಗ್ರಂಥದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಂದರು. ಕಾವ್ಯರಸಾಕಾಂಕ್ಷಿ ಜನರ ಮನಸ್ಸುಪ್ಪಿಯ ಸಲುವಾಗಿ.

ಈ ಕವಿತೆಗಳೆಲ್ಲ ವ್ರಾಚೀನಮಾರ್ಗದ ಅನುಸರಣವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿವೆ. ಕವಿತ್ವಗುಣಗಳು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿವೆ. ಕವಿತಾಗ್ರಂಥಗಳು ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇರುವಂಥವು ಬಹಳಮಾಡಿ ಅಪರೂಪವಾಗಿ ಹೊರಬೀಳುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಶ್ರೀ. ಜವಳಿಯವರಂಥ ಸುಸಂಸ್ಕೃತ ಅನುಭವಿಕ ಕವಿಗಳು ಸ್ವಕೃತ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು “ನಮ್ಮ ಕವಿತೆಗಳೇನು ಒಳ್ಳೆಯವು?” ಎಂದು ಸಂಕೋಚಕ್ಕೊಳಗಾಗದೆ ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಕವಿತಾನುರಾಗಿಗಳ ಮೇಲೆ ವರಮೋಷಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿರುವರು.

ಈ ಕವಿತೆಗಳು ಭಾಷಾಶುದ್ಧಿಯನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸಿ ಭಾಷಾದೋಷಕ್ಕೊಳಗಾಗದೆ ವಿವಿಧ ಭಾವಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡವೆ. ಶ್ರೀ. ಜವಳಿಯವರು ಇಂಥ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿ ತಮ್ಮ ಕವಿತಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸಿದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಕವಿತಾನುರಾಗಿ ವಾಚಕರು ಶ್ರೋತಾರರು ಇವರ ಮೇಲೆ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿರುವರೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಪರಿಪಕ್ವದಿಶೆಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮ ಕವಿತ್ವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಜನರಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಡುವಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗುವರೆಂದು ಹಾರೈಸುತ್ತೇನೆ.

ಮ. ಪ್ರ. ಪೂಜಾರ.

ಧಾರವಾಡ.

ನಂದನ ಕಾರ್ತಿಕ ಶು. ಪ್ರತಿಪದ.

ದಿನಾಂಕ. ೧೯-೧೦-೫೩

ಪರಿವಿಡಿ

ಅ. ನಂ.		ಪುಟ
೧	ದೇವತಾಸ್ತುತಿ.	೧
೨	ದೇವತೆಗಳು, ಕವಿಗಳು.	೭
೩	ಚಂದ್ರಹಾಸ.	೯
೪	ನೃಪ.	೧೨
೫	ಸಮುದ್ರ.	೨೧
೬	ಬೇಟೆ.	೨೩
೭	ಬೇಸಿಗೆ.	೨೬
೮	ಮಳೆಗಾಲ.	೩೦
೯	ಚಳಿಗಾಲ.	೩೨
೧೦	ಧನ.	೩೪
೧೧	ದಾರಿದ್ರ್ಯ.	೩೬
೧೨	ಸಾಲ.	೩೮
೧೩	ಮದ್ಯ (ಪಾನ) ಮಹಿಮೆ.	೩೯
೧೪	ಅನುಪಲಬ್ಧ ಸರ್ವವಚನಗಳು.	೪೧
೧೫	ಪದ್ಯಗಳ ಭಾವಾನುವಾದ.	೪೩
೨ನೇ ಭಾಗ		
೧೬	ಸಂಸ್ಕೃತ ಶ್ಲೋಕಗಳ ಭಾವಾನುವಾದಗಳು.	೫೭
೩ನೇ ಭಾಗ		
೧೭	ಒಗಟುಗಳು.	೬೧
೪ನೇ ಭಾಗ		
೧೮	ವಿಶೇಷ ಭಾವಗಳು.	೬೮
೫ನೇ ಭಾಗ		
೧೯	ವಿಶೇಷಭಾವ.	೭೨

॥ ೨೬ ॥

ದೇವತಾಸ್ತುತಿ

ಸೃ ॥

ಶ್ರೀನಾಥಂ ಸದ್ಗುಣಾಢ್ಯಂ ನಿರುಪಮಸುಖದಂ ಮೇಘವರ್ಣಂ ಮುಕುಂದಂ ।
ಚೂನುತ್ಯಂ ಪದ್ಮನೇತ್ರಂ ಕಮಲಭವಪಿತಂ ಕೌಸ್ತುಭಾಂಕಂ ರಮೇಶಂ ॥
ಸಾನಂದಂ ಭಕ್ತಪಾಲಂ ಜಲನಿಧಿಶಯನಂ ಸರ್ವದಾ ಶೋಕದೂರಂ ।
ದೀನವ್ರಾತಾಬ್ಜಸೂರ್ಯಂ ಹರಿಕುಡುಗೆಮಗಾನಂದಮಂ ನಿರ್ಜರೇಶಂ ॥ ೧ ॥

ಮ. ಸೃ ॥

ವನಮಾಲಾಭೂಷಿತಾಂಗಂ ಕುಸುಮಶರಪಿತೃ ಪೀತವಾಸಂ ಪುರಾಣಂ ।
ಘನವರ್ಣಂ ವಿಶ್ವನಾಥಂ ಪುರಾಣಂ ಸಮದದನುಜಸಂಹಾರಕಂ ಪಕ್ಷಿವಾಹಂ ॥
ವನಜಾಕ್ಷಂ ಪದ್ಮನಾಭಂ ಭವಭಯಹರಣಂ ಶಿಷ್ಯಪಾಲಂ ಸುರೇಶಂ ।
ಅನಘಂ ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿಲೋಲಂ ನಿರುತ ಪೊರೆವನೆಮ್ಮಂ
ಸರ್ವಲೋಕೈಕನಾಥಂ ॥ ೨ ॥

ಶ್ರೀಮದ್ವಾರಿಧಿ ತನುಜಾ !

ಕೋಮಲ ಮುಖಕಮಲ ಮಧುರಚುಂಬನಸಂತೋ ॥

ಷಾವೃತ ವಾರಿಧಿ ಹಿಮಕರ ।

ದಾಮೋದರನೀಗೆ ಸುಖವನಸುನಯದಿಂದಂ ॥ ೩ ॥

ಉತ್ಪಲ ॥

ವೇದಗಳನ್ನು ತಂದಗವ ತಾಳುತೆ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಭೂಮಿಯಂ ।

ಬಾಧಿಸಿ ದೈತ್ಯನಂ ಬಲಿಯ ಮೆಟ್ಟುತೆ ಕೊಲ್ಲುತೆ ಕ್ಷಾತ್ರವರ್ಗಮಂ ॥

ಕಾದುತೆ ಕೊಂದು ರಾವಣನ ಪಾರ್ಥನ ಕಾಯ್ವಬಲಾವೃತಾದ್ರಿಯಂ ।

ಚೇದಿಸಿ ವಾಹವೇರಿ ಸುಖಮಂ ಜಗಕೆತ್ತಿಹೆ ಶ್ರೀಶ ಕಾಯುವಂ ॥ ೪ ॥

ಸು ||

ಗೋನಾಮಾಸುರ ರಿಪುವಂ ।

ಗೋನಾಥಪವಿತ್ರವಂತ್ರಸಂಭವ ಹಿತನಂ ||

ಗೋನಿಚಯಾಂಬುಧಿ ಶಶಿಯಂ ।

ಗೋನಂದನವೈರಿಸಖನ ಹರಿಯಂ ನಮಿಪೆಂ || ೨೫ ||

ಸಿರಿ ಮಿರ್ಪ ನರರು ತಿಳಿಯರು ।

ಧರೆಯೊಳು ಬಡವರಿಗೆ ತಾಸನಾಸುತ್ತಿಹುದಂ ||

ಉರಗವು ಭೂಮಿಯ ಹೊತ್ತುದೆ ।

ನರಿಯದೆ ಸಿರಿಯೊಡನೆ ಮಲಗಿದಾ ಹರಿ ಪೊರೆವಂ || ೨೬ ||

ಮತ್ತೇಭೆ ||

ಇರುವಳ್ಳಾಯ್ಕೆಯು ಭೂಮಿಯೊಬ್ಬಳಬಲಳ್ ಮತ್ತೋರ್ವ ಶ್ರೀಕಾಂತ್ಯು ।

ನಿರುತಂ ಚಂಚಲಳಂಗಿಹಳ್ ತ್ರಿಜಗಮಂ ಗೆಲ್ಲುತ್ತಲಿರ್ಪಿಸುತಂ ||

ದುರುಳಂ ನಾಹನ ಪನ್ನ ಗಾರಿಶಯನಂ ವಾರಾಶಿ ಶಯ್ಯಾತಲಂ ।

ಸ್ಮರಿಸುತ್ತೀಗ್ರಹಸೌಖ್ಯಮಂ ಸೊರಗಿದಾ ಶ್ರೀಶಂ ಸದಾ ಕಾಯುವಂ || ೨೭ ||

ಮತ್ತೇಭ ॥

ಸಿರಿಯಾಣ್ಯಂ ಖಗವನ್ನು ಹತ್ತಿ ಬರುವೀ ವೃತ್ತಾಂತಮಂ ಕೇಳಿ ಶ್ರೀ |
ಪರಮೇಶಂ ಫಣಿಯಿಂದೆ ಕಟ್ಟಿ ಕಟೆಯೊಳ್ ಕೌಪೀನದಿಂ ಬಂದಿರಲಾ ॥
ಉರಗೇಂದ್ರ ಖಗವನ್ನು ನೋಡಿ ಭಯದಿಂ ಬೀಳಲ್ಪೆ ಕೌಪೀನವು |
ಭರದಿಂ ಪೋಗಲು ನಗ್ನ ನಾದ ಶಿವನೀಗೆಮ್ಮಂ ಸದಾ ಕಾಯುವಂ ॥ ೮ ॥

ಶ್ರೀಮದ್ವರಗಿರಿತನುಜಾ |
ಕಾಮಿತಸುಖಭೋಗ ಧಾನಲೋಲಂ ಭಕ್ತ ॥
ಸ್ತೋಮಾನ್ಯತ ಪರಮೇಶಂ |
ಸ್ತೋಮಾಂಕಂ ಗಿರಿಶನೀವ ಸುಖಮಂ ದಯೆಯಿಂ ॥ ೯ ॥

ಮ ವೃ

ಗಿರಿಜಾವಾಹನ ಸಿಂಹಸೀಳಬಯಸಲ್ ಮಾರಾರಿ ವೃದ್ಧೋಕ್ಷಮಂ |
ಪರಮಾತ್ಮೋರಗನುಂಗಲಿಕ್ಕೆ ತುಡುಕಲ್ ನಾಗಾಸ್ಯಪತ್ರಾಖುವಂ ॥
ನರಪಡ್ವಕ್ತೃನಕೇಕಿ ತುಂಡಿಸುತಿರಲ್ ರಾಜಾಂಕ ಕಂಠಾಹಿಯಂ |
ನಿರುತಂ ನೋಡದೆ ಗೇಹಮಂ ತ್ಯಜಿಸಿದಾ ರುದ್ರಂ ಸದಾ ಕಾಯುವಂ ॥ ೧೦ ॥

ವಿಷವನ್ನು ಕುಡಿದು ಸುಖದಿಂ |
ಮಸಣದೆ ವಾಸಿಸುತ ಗಜದ ಚರ್ಮವ ಪೊದ್ದಾ ॥
ಬುಸುಗುಡುವಹಿಯಂ ಕಟ್ಟಿದ |
ತಿಸುಳಿಯು ನಮಗೀಗೆ ಸುಖವನನುನಯದಿಂದಂ ॥ ೧೧ ॥

ಪೆರೆಯಿಂ ಫಣಿಯಿಂ ಬಾ |
ನರಸಿಂದಂ ಭಸ್ಮದಿಂದೆ ಮಂಡಾಕಿನಿಯಿಂ ॥
ವಿರಚಿಸಿದ ಪವರ್ಗಶಿವಂ |
ನಿರುತದೊಳಪವರ್ಗವೀವ ಗಿರಿಶಂ ಪೊರೆವಂ ॥ ೧೨ ॥

ಉರಗವಿಷದೇ ಭೀತಿಯು ಚಂ ।

ದಿರನನ್ಯತದೇ ಪ್ರೀತಿಯು ಮನಃಶೌಚಮದಿಲ್ಲಂ ॥

ಧರಿಸಿಹೆ ಕಪಾಲದಿಂದಂ ।

ಸುರನದಿಯಿಂ ಶೌಚಮಿಲ್ಲದೀತಂ ಪೊರೆವಂ ॥ ೧೩ ॥

ಚಂದ್ರಾನನಾರ್ಧ ದೇಹನ ।

ಚಂದ್ರಾನಲ ವಾರಿಜಾತಮಿತ್ರಾಂಬಕನಂ ॥

ಚಂದ್ರಾರ್ಧಕಲಾಧರನಂ ।

ಚಂದ್ರಸುಧಾವಚ್ಛಿತ್ತಾಂಗ ಶಿವನಂ ಭಜಿವೆಂ ॥ ೧೪ ॥

ಮ. ಸೃ || .

ಕರಿವಕ್ತ್ರಂ ವಿಘ್ನನಾಶಂ ಸದಮಲರದನಂ ಪೀನಗಾತ್ರಂ ಗಣೇಶಂ ।
 ಸುರಸೇವ್ಯಂ ವಕ್ರತುಂಡಂ ವರಕುಢರಸುತಾಪಾರ್ವತೀಪ್ರೇಮಪುತ್ರಂ ।
 ನರಪೂಜ್ಯಂ ಭಾನುತೇಜಂ ಸುಖದಶಿವಸುತಂ ಸರ್ವದಾ ಶೋಕದೂರಂ ।
 ವರದಂ ಭೂತಾಳಿಪಾಲಂ ಪೊರೆಯಲಿ ಸತತಂ ಮೂಷಕಾರೂಢನೆನ್ನಂ || ೧೫ ||

ವಿಘ್ನಾರಣ್ಯಾನಿಲನಂ ।
 ವಿಘ್ನೋತ್ತಮಗಾಗ ಸಂಹರಣವವಿಧರನಂ ||
 ವಿಘ್ನೇಭಾಂತಕ ಹರಿಯಂ ।
 ವಿಘ್ನೇಶ್ವರನನ್ನು ಭಜಿಪೆ ನಾ ಮುದದಿಂದಂ || ೧೬ ||

ವಿಘ್ನೌಘಾಸುರರಿಪುವಂ ।
 ವಿಘ್ನಾಂಭೋನಿಧಿಯ ಪೀರ್ವವಡವಾನಲನಂ ||
 ವಿಘ್ನ ತಿಮಿರಾರಿ ರವಿಯಂ ।
 ವಿಘ್ನೇಶ್ವರನನ್ನು ಮುದದಿ ಕುಂಬಿಡುತಿರ್ಪೆಂ || ೧೭ ||

ಗಿರಿಜಾತನುಮೃಜ್ಜಾ ತನೇ ।
 ಪುರಹರನಂದನನೇ ವಿಘ್ನವಿಧ್ವಂಸಕನೇ ||
 ನಿರುತದಿ ಕಂಟಕಜಾಲವ ।
 ಪರಿಹರಿಸಮಗಿನಿದು ನೀಡು ವಾರಣವದನಾ || ೧೮ ||

ವಾರಣವದನನೇ ವಿಘ್ನ ವಿ ।
 ಮೂರನೇ ಜಂಬೂಕಪಿತ್ತ್ವಫಲ ಭಕ್ಷಕನೇ ||
 ಗೌರೀ ತನುಸಂಭವನೇ ।
 ಕಾರುಣ್ಯಾಂಬೋಧಿ ಗಣಪ ನಿನ್ನಂ ಭಜಿಪೆಂ || ೧೯ ||

ಮತ್ತೇಳೆ ||

ಸುರಸಂಸೇವ್ಯ ಕಲಾವಿಶಾರದ ಸಭಾಶೋಭಾರ್ಥ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಂ ।
ನಿರುತಂ ಪೂಜಿತೆ ನೀಲಕಂಠಗಮನೇ ವಿದ್ವಾ ಕಲಾವಾಯುಃ ||
ಕರವೀಣಾಧರೆ ನೀರಜಾಸನವಧೂ ಶ್ರೀ ಶಾರವಾ ಮಾತೆಯೇ ।
ಧರೆಯೊಳ್ಬುದ್ಧಿವಿಹೀನನಿರ್ಪೆ ಸತತಂ ಸುಖ್ಯ ನವಸ್ತಿ ವೃದ್ಧೌ || ೨೦ ||

ಜಡಸಂಘ ದ್ವೇಷಿಣಿಯಂ ।
ಪೊಡವಿಪರಾಸ್ಥಾನಭೂಷಕವಿಪೂಜಿತೆಯಂ ||
ಜಡಜಾತಜಾತನಿನೆಯಂ ।
ಪೊಡಮಡುವೆಂ ಶಾರದೆಯನು ಭಕ್ತಿಯ ಭರದಿಂ || ೨೧ ||

ಪ್ರೀತಿಯೊಳ್ ಸಜ್ಜನವೃಂದಕೆ ।
ಸತತಂ ಸುಜ್ಞಾನವಿತ್ತು ಪಾಲಿಸುತಿಹಳಂ ||
ಹಿತನಂ ವರಿಸಿದಳಂ ಸರ ।
ಸತಿಯಂ ಕಾಲ್ಪಿಡಿದು ಭಜವೆ ನಾ ಮುದದಿಂದಂ || ೨೨ ||

ಜಡಜಜನಿನೆಯಾದಡೆಯಂ ।
ಜಡರಿಗೆ ಸುಜ್ಞಾನವೀವ ವಾಗ್ಗೀವತೆಯ ||
ನ್ನೊಡಲೊಳಗಿದ್ದನವರತಂ ।
ನುಡಿಸಲಿ ಕಾವ್ಯವನು ಲೋಕ ಮೆಚ್ಚುವ ತೆರದೊಳ್ || ೨೩ ||

ದೇವತೆಗಳು, ಕವಿಗಳು.

ಚಂಪಕ ||

ಸರಸಿಜಸಂಭವಂ ವರುಣ ಶಂಕರ ವಿಷ್ಣು ಕುಬೇರ ಪಾವಕರಾ |
ಗಿರಿಗಳು ಸಾಗರಂ ಗ್ರಹಸಮೂಹವು ವಾಯುವು ನಾಗ ಚಂದಿರರ್ ||
ತರಣಿಯು ಭೂಮಿ ತಾರೆಗಳು ತಾವಸರಿದ್ರರು ಸ್ವಶ್ಚಿಕಿತ್ಸಕರಾ |
ದ್ವಿರದಮುಖಂ ಸದಾ ನಮಗೆ ಸೌಖ್ಯವ ವಾಲಿಸಲೆಂದು ಬೇಡುವೆಂ || ೨೯ ||

ಉತ್ಪಲ ||

ರನ್ನನಕೇಶಿ ರಾಜನ ಷಡಕ್ಷರಿಯಂ ವರಕಾಲಿ ದಾಸನಂ |
ಪೊನ್ನನ ಮುಳ್ಳಬಾಗಿಲ ನೃಸಿಂಹನ ರುದ್ರನ ವಿಷ್ಣು ಶರ್ಮನಂ ||
ಸನ್ನುತ ಪಂಪನಂ ಕನಕದಾಸನ ಜನ್ನನ ನಾಗವರ್ಮನಂ |
ಮುನ್ನಿನ ಕಾವ್ಯಮಂ ಬರೆದ ಸುಜ್ಞರನೆಲ್ಲರ ವಂದಿಸುತ್ತಿಹೆಂ || ೨೫ ||

ಬನ್ನಗಳೊಡೆಯನ ಗಣಪನ |
ಮುನ್ನಿನ ಕವಿಗಳನು ನಮಿಸಿ ಬೊಮ್ಮನ ಸತಿಯಂ ||
ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ದೇವಿಯ |
ಸನ್ನುತ ಪದಸೇವೆಯಂ ಕೈಕೊಳ್ಳುವೆ ನಾಂ || ೨೬ ||

ನಮಿಪೆನು ಭಕುತಿಯ ಭಾವದೆ |
ಕುಮಾರ ಪಿತನನ ಗಜಾರ್ತಿಹಾರಿಯನೀಗ್ಗಾ ||
ವಿಮಲ ಸುಬುದ್ಧಿಯನೀಯೆಂ |
ದು ಮಾರಮಣನಂ ಗವೀಶಪತ್ರನಂ ಮುದದಿಂದಂ || ೨೭ ||

ಸುರನದಿ ಶಿರದಿಂ ಕಾಲಿಂ ।

ಹೊರಟಿಹ ವಿಷವನ್ನ ದೇಹದೊಳ್ ಕುತ್ತಿಗೈಯೊಳ್ ।

ಧರಿಸಿಹ ಮದನನ ಪಿತನ ।

ನ್ನರಿಯಂ ಹರಿಹರರ ನಾನು ಭಜಿಸೆಂ ಮುದದಿಂ || ೨೮ ||

ವರವಿಷ್ಟವರ್ಧನೋದ್ಭವ ।

ನರಕೇಸರಿ ತನುಜನಾದ ನಾರಾಯಣನಿಂ ||

ದೊರಿದೀ ಗ್ರಂಥಂ ಧರೆಯೊಳ್ ।

ಮೆರೆಯಲಿ ಶ್ರೀಪಾಂಡುರ-ಗನನುನಯದಿಂದಂ || ೨೯ ||

ಚಂದ್ರಹಾಸ

[ಮಲ್ಲಿಗೆ ದುಂಡು ಮಲ್ಲಿಗೆ—ಧಾಟಿಯಂತೆ]

ಲಕ್ಷ್ಮೀಶಕವಿಯು ಹೇಳಿದ ಚಂದ್ರಹಾಸ ಚರಿತ್ರದ ಆಧಾರದಿಂದ

ಭಾರತ ದೇಶದೊಳ್ಳೆರುವುದು ಕೇರಳ ।
ಮೇಧಾವಿ ಯೆಂಬವ ನರಪಾಲನು । ಅವನು-
ಪ್ರಜೆಗಳ ದಯೆಯಿಂದ ಸಲಹುವನು । ದಾನ-
ಧರ್ಮಗಳ ದ್ವಿಜರಿಗೆ ಮಾಡುವನು ।
ಸದ್ಗುಣಿ ಸನ್ಮಾರ್ಗಧರ್ಶಕನಾಗಿಹ ।
ಬಡವರ ಕಷ್ಟವ ಕೇಳನು ಕಿವಿಯಿಂ ॥ ಮಲ್ಲಿಗೆ ದುಂಡು ಮಲ್ಲಿಗೆ ॥ ೧ ॥

ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿಯ ಉವರದಿ ಹುಟ್ಟಿದ ।
ಎಡಗಾಲಿಗರುವೆರಲ ಬಾಲಕನು । ಬೇಗ-
ಕರಕೊಂಡು ಬಂದರು ಜೋಯ್ಸರನು । ಅವರು-
ನೋಡಿದರು ಹುಟ್ಟಿದ ವೇಳೆಯನು ।
ಮೂಲ ನಕ್ಷತ್ರದ ಕಾರಣದಿಂದೆ ।
ತಂದೆ ತಾಯ್ನಿಗಳಿಗೇಗ ಕೇಡೆಂದು ಪೇಳ್ವರಾ ॥ ೨ ॥

ಪನ್ನಿರಡನೆ ದಿನ ರಾಜಕುಮಾರಂಗೆ ।
ಮಂಗಳಸ್ನಾನವ ಮಾಡಿಸಿ । ಹಾಸಿ-
ರನ್ನದೊಟ್ಟಿಲದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿ । ಚಂದ್ರ-
ಹಾಸನೆಂಬ್ಬೆ ಸರಿಂದೆ ಲಾಲಿಸಿ ।
ಸಕಲ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದೆ ಪ್ರಮದೆಯರೈಲ್ಲ ।
ಜೋಗುಳ ಪದವನ್ನೆ ಪಾಡುತ ನಡೆದರಾ ॥ ೩ ॥

ಚಂದ್ರನ ತೆನೆಗಳು ಬಾಲನು ಬಳೆಯಲು ।
 ರಾಜಧಾನಿಯ ಸರಿಗಳು ಮುತ್ತಿದರು । ನಗರ
 ರಕ್ಷಕರೆಲ್ಲರು ಕಾದಿದರು । ಶಕ್ತಿ-
 ಕುಂದಲು ವೈರಿಗಳ್ ಸೇರಿದರು ।
 ಅರಸನು ಕಾದುತೆ ಕಣದಲಿ ಮಡಿದ ।
 ರಾಣಿಯ ಕಷ್ಟವ ಕೇಳುವರಂಟೀ ॥ ೪ ॥

ರಾಜನ ಮರಣದ ವಾರ್ತೆಯ ಕೇಳುತ ।
 ರಾಣಿಯು ದುಃಖಾಗ್ನಿಯಲಿ ಬೆಂದು । ತನ್ನ-
 ಜೀವನದಿಂದೇನು ಫಲವೆಂದು । ಅಲ್ಲಿ-
 ಕಾಂತನ ಮೃತದೇಹವನೆ ತಂದು ।
 ಚಿತೆಯೊಳು ಪ್ರಾಣವ ಬಿಟ್ಟಳು ಸಾಧ್ವಿಯು ।
 ಮುದ್ದು ಕುನಾರನು ಪರದೇಶಿಯಾದ ॥ ೫ ॥

ರಾಜನು ರಾಗೆಯು ಸ್ವರ್ಗವನೇರಲು ।
 ಬಾಲನು ಪರದೇಶಿಯಾಗಲು । ಓರ್ವ-
 ದಾಸಿಯು ಶಿಶುವನ್ನು ಓಯ್ಯಲು । ತನ್ನ-
 ಮಂದಿರದಲಿ ಜೋಕೆ ಮಾಡಲು ।
 ರಾಜವಿಲಾಸದೊಳಿರುತಿಹ ಬಾಲಗೆ ।
 ಬಡವರ ಮನೆಯೊಳು ಬಳೆಯ ಬೇಕಾಯ್ತು ॥ ೬ ॥

ಪಾಲ್ಪೆಣ್ಣೆಯಿಲ್ಲದೆ ಜೋಪಾನ ಮಾಡಲು ।
 ಪರರನ್ನು ದಾದಿಯು ಬೇಡುವಳು । ತಂದು-
 ಎಣ್ಣೆಯ ಕೂಸಿಗೆ ಪೂಸುವಳು । ಹಾಸಿ-
 ಮಲಗಿಸಿ ತೊಟ್ಟಿಲ ತೂಗುವಳು ।
 ಅಳುತಿಹ ಕಂದನ ಲಾಲಿಸುತಿಹಳು ।
 ಬಡವರ ಮನೆಯೊಳು ಬಲ್ಲಿಯಬೇಕಾಯ್ತು ॥ ೭ ॥

ಬಡತನದಿಂದಲಿ ದಾಸಿಯ ಮನೆಯೊಳು |
 ರಾಜಕುಮಾರನು ಬಳೆಯಲು | ಬೇನೆ-
 ಬಂದವಳು ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿಯಲು | ಕಾಲ-
 ದೂತರು ಬೇಗನೆ ಒಯ್ಯಲು |
 ಅರಸನ ಕುವರನು ತಬ್ಬಲಿಯಾಗಿ |
 ಬೀದಿಯೊಳಾಡುತ ತಿರುಗಾಡುತಿದರ್ ॥ ೮ ॥

ನೋಡಿದ ತರುಣಿಯರೆಲ್ಲರು ಮುತ್ತಿಕ್ಕಿ |
 ಮನೆಯೊಳು ಕರಕೊಂಡು ಪೋಗುವರು | ಕಲ್ಲು-
 ಸಕ್ಕರೆ ಖಜ್ಜಾರ ನೀಡುವರು | ತಮ್ಮ-
 ಮಕ್ಕಳ ಸಂಗಡ ಎರೆಯುವರು |
 ಸವಿಸವಿ ಊಟವನುಣಿಸುತ ಮುದ್ದಾಡಿ |
 ಹಾಸಿಗೆಯೊಳು ತಾವು ಮಲಗಿಸಿಕೊಳ್ಳರ್ ॥ ೯ ॥

ದುಂಡಾದ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮವು ಬೀದಿಯೊ |
 ಳಿರುವದ ಕಂಡನು ಬಾಲಕನು | ಗೋಲಿ-
 ಗುಂಡೆನುತಾಟವನಾಡುವನು | ಹುಡುಗ-
 ರೆಲ್ಲರ ಗೆಲ್ಲತಲಿರುವನು |
 ರಾತ್ರಿಯು ಆಗಲು ಬಾಯೊಳಗಿಗಿರಿಸುತ |
 ಸುಖದಿಂದ ನಿದ್ರೆಯ ಮಾಡುತಲಿದರ್ ॥ ೧೦ ॥

ಬೀದಿಯೊಳಾಡುತಲಿರುವಂಥ ಬಾಲಗೆ |
 ಪೊವಾಡಿಗರು ಮಾಲೆ ಹಾಕುವರು | ಕೆಲರು-
 ಕಸ್ತೂರಿತಲಕವನಿಡುತಿಹರು | ಹಣ್ಣು-
 ಹೆಂಪಲಗಳನೆ ನೀಡುವರು |
 ಬೀದಿಯ ಕೂಸಾಗಿ ಬಳೆಯುತಲಿದರ್ |
 ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದವರನ್ನು ದೇವನೆ ಪೊರೆವ ॥ ೧೧ ॥

ದುಷ್ಟಬುದ್ಧಿಯೆಂಬ ಮಂತ್ರಿಯ ಸದನದೆ |
 ಭೂಸುರರೆಲ್ಲರು ಕೂಡಿರಲು | ರಾಜ-
 ಚಿಹ್ನದ ಬಾಲನ ನೋಡಲು | ಮುಂದೆ-
 ರಾಜನಾಗುವನೆಂದು ಹೇಳಲು |
 ಮತ್ಸರದಿಂ ಸಚಿವ ಬಾಲನ ಕೊಲ್ಲಲು |
 ಹಂಚಿಕೆಯನು ತಾನು ಹಾಕ ಹತ್ತಿದ || ೧೨ ||

ಆಳನ್ನು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಕರೆಯಿಸಿ ಮಂತ್ರಿಯು |
 ಕರಕೊಂಡು ಬನ್ನಿರಿ ಬೇಡರನು | ನೀವು-
 ಮಾಡಿರಿ ಬಾಲನ ಕೊಲೆಯನ್ನು | ನಿಮಗೆ-
 ಕೊಡುವೆನು ದ್ರವ್ಯದ ರಾಶಿಯನು |
 ವಿಪಿನದೆ ಕಡಕೊಂಡು ಹೋದರು ಬಾಲನ |
 ಹಣವು ಎಂದರೆ ಬಾಯಿತೆರೆಯುವ ಹೆಣದೋಲಾ || ೧೩ ||

ಮುದ್ದಾದ ಬಾಲನ ನೋಡಲು ಬೇಡರು |
 ಕೊಂದರೆ ನಮಗೇನು ಬರುವೆಡು | ಕಾಳ್ಗಿ-
 ಬೆರಳೊಂದು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಇರುವೆಡು | ಅದನ್ನು-
 ಗುರ್ತಿಗೆ ಕೊಯ್ಯೊಂಡು ಹೋಗುವುದು |
 ದ್ರವ್ಯದ ರಾಶಿಯನದರಿಕೆಗೆ ಪಡೆವೆಡು |
 ಭಕ್ತರ ದೇವತೆಗೆ ಪೂರೆಯುವೆನಲ್ಲ || ೧೪ ||

ತುರಗವನೇರಿದ ಬೇಡ ಕುಳಿದನು |
 ಬೇಟೆಯನಾಡಲು ಹೋದನು | ನೋಡಿ-
 ರೋದಿಸುತ್ತಿರುವಂಥ ಮಗುವನ್ನು | ರಕ್ತ-
 ಸುರಿಯುತ್ತಲಿರುವಂಥ ಕಾಲನ್ನು |
 ಬಡವನು ದ್ರವ್ಯದ ಖಣಿಯೊಂದೊಂಟಿ |
 ಬಾಲನ ಕರಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ತೆಗೆ ಬಂದ || ೧೫ ||

ಬೇಡನ ರಾಣಿ ಮೇಧಾವಿನಿ ನೋಡಲು |
 ಮನದೊಳು ತಾಳುತೆ ತೋಷವನು | ನೆನೆದು-
 ಹಿರಿಯರ ಪೂರ್ವದ ಪುಣ್ಯವನು | ಫಲಸಿ-
 ನಾ ಕಂಡೆನು ಸುಖವನ್ನು |
 ಹಿಂಗಿತು ನನ್ನಯ ಬಂಜಿತನವೆಂದು |
 ಬಗಲೊಳು ಕರಕೊಂಡು ಮುದ್ದಾಡುತ್ತಿಹಳು || ೧೬ ||

ಪ್ರಾಯಕೆ ಬಂದಿಹ ತನ್ನಯ ಮಗನನ್ನು |
 ಕವೃಗಾಣಿಕೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿದ | ದುಷ್ಟ-
 ಬುದ್ಧಿಯ ಮುಂದೆ ಇಳುಹಿದ | ಬಹಳ-
 ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದಲಿ ಕೇಳಿದ |
 ಬೇಡನು ತಾನೇಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದು |
 ಪಶ್ಚಿಮ ಮಾಡಿದ ಹಂದ್ರಹಾಸಂಗೆ || ೧೭ ||

ನಮ್ಮಯ ಜನಕನು ಕಳುಹಿದ |
 ಈ ಸಾರೆ ನೀ ಹೋಗಿ ಬಾ ಎಂದ | ಮಗನು-
 ಬಂದೆಯೋ ನೀನು ಎಲ್ಲಿಂದ | ವನದ-
 ಸಿಕ್ಕನು ತಮ್ಮಯ ದಯೆಯಿಂದ |
 ಪೂರ್ವದ ಕೃತ್ಯವ ಮನದಲಿ ನೆನೆಯುತ |
 ಹೊರಗೆ ಸಂತೋಷವ ತೋರಿದ ಮಂತ್ರಿ || ೧೮ ||

ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ಸಂತೋಷವಾಯಿತು |
 ನಮ್ಮ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ನೀನು ಹೋಗಿ | ನನ್ನ-
 ಮಗನಿಗೆ ನೀ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗಿ | ಪತ್ರ-
 ಕೊಡುವುದು ಗುಪ್ತವಾಗಿ |
 ಪತ್ರವ ತಕ್ಕೊಂಡು ಮಂತ್ರಿಗೆ ಪಂಪಿಸಿ |
 ನಡೆದನು ನೆನೆವೃತ್ತ ನರಸಿಂಹನನ್ನು || ೧೯ ||

ನಗರದ ಹೊರಭಾಗದಲ್ಲೆವರ್ ವನದೊಳು ।
 ದಾರಿಯ ಶ್ರಮದಿಂದೆ ಒರಗಲು । ಸಜಿವ-
 ನಾತ್ಮಜೆ ವಿಷಯೆಯು ಬಂದಳು । ರೂಪ-
 ನೋಡಿ ತಾ ವಿಸ್ಮಿತಳಾದಳು ।
 ಮನ್ಮಥರೂಪನೋ ಗಂಧರ್ವಪುತ್ರನೋ ।
 ಆರಿಹರೆನ್ನೂತ ಆದಳು ಮುಗ್ಧಳು ॥ ೨೦ ॥

ಈತನ ಕೈಪಿಡಿದರೆನ್ನಯ ಜನ್ಮವು ।
 ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವದೆನುತ । ಕಟ್ಟಿ-
 ಕೊಂಡಿದ್ದ ಗಂಟನು ಬಿಚ್ಚುತ । ಪತ್ರ-
 ತಂದೆಯದೆಂದದನು ನೋಡುತ ।
 ಕಾರ್ಯವ ಗೆಯ್ದುದು ವಿಷವ ಮೋಹಿಸುವಂತೆ ।
 ಜನಕನು ಬರೆದರ್ಥ ಲೇಖನವ ನೋಡಿ ॥ ೨೧ ॥

ತಪ್ಪಿಹೆ ತಾತನು ವಿಷಯೆ ಎಂಬುವದನ್ನು ।
 ವಿಷವೆಂದು ತಾನಲ್ಲಿ ಬರೆದಿಹನು । ತಿದ್ದಿ-
 ಕಾಡಿಗೆಯಿಂದಾ ಪತ್ರವನು । ಇಟ್ಟು-
 ಹೋದಳು ಬಿಟ್ಟಾತಾಣವನು ।
 ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ।
 ಮನುಜನ ಕೈಯೊಳಗಿರುತಿಹುದೇನೈ ॥ ೨೨ ॥

ಎಚ್ಚರವಾಗಲು ಕುದುರೆಯ ಹತ್ತಿದ ।
 ರಾಜಧಾನಿಯ ಬಂದು ಸೇರಲು । ಮಂತ್ರಿ-
 ಸುತನಿಗೆ ಪತ್ರವ ನೀಡಲು । ತಿದ್ದಿ-
 ದಕ್ಷರ ತಿಳಿಯದೆ ಓದಲು ।
 ಮರುದಿನ ಪ್ರೀತಿಯ ತಂಗಿಗೆ ಲಗ್ನು ।
 ಬಹಳ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದೆ ಜರುಗಿಸಿಬಿಟ್ಟು ॥ ೨೩ ॥

ಪಯಣವ ಮುಗಿಸಿದ ತಂದೆಯು ಬಂದಿರೆ ।
 ಸಂಭ್ರಮವೇನೆಂದು ಕೇಳಲು । ತನ್ನ-
 ಬರೆಹವನವನಿಗೆ ತೋರಲು । ತಿದ್ದಿ-
 ದಕ್ಷರ ತಿಳಿಯದಾಗಲು ।
 ಹೊರಗೆ ಸಂತಸವನ್ನು ತೋರುತ ಮನದಲಿ ।
 ಅಳಿಯನ ಕೊಲ್ಲುವ ಯುಕ್ತಿಯೊಳಿದ್ದ ॥ ೨೪ ॥

ಲಗ್ನದ ಕಾರ್ಯವು ತೀರಿದ ಮೇಲಣ ।
 ದಂಪತಿಗಳು ಶಕ್ತಿಗುಡಿಗೆ । ಬಹಳ-
 ಸಂಭ್ರಮದಿಂದಲಿ ಪೂಜೆಗೆ । ಹೋಗ-
 ಬೇಕೆಂದ ಕೂಡಿದ ಜನರಿಗೆ ।
 ಮಂತ್ರಿಯು ಪೇಳ್ವನು ಪೂರ್ವದ ನಡತಿ ।
 ನಮ್ಮಯ ವಂಶದೊಳಿರುತಿಹುದೆಂದ ॥ ೨೫ ॥

ಬೇಡರ ಕರೆಯಿಸಿ ಮಂತ್ರಿಯು ಪೇಳ್ವನು ।
 ಪೂಜೆಗೆ ಬಂದಿಹರನ್ನು । ಕಡಿದು-
 ಹಾಕಿರಿ ನೀವವರನ್ನು । ನಿಮಗೆ-
 ಕೊಡುವೆನು ಸಾವಿರ ಹೊನ್ನು ।
 ಗುಟ್ಟಿನ ಮಾತಿದು ತಪ್ಪಿಸಬೇಡಿರಿ ।
 ಕಠಿಣ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡುವೆನೆಂದ ॥ ೨೬ ॥

ಕುಂತಳ ರಾಜನಿಗವಸಾನ ಬಂದಿರೆ ।
 ಮದನನ ಕರೆಯಿಸಿ ಪೇಳ್ವನು । ಚಂದ್ರ-
 ಹಾಸನಿಗೀವುದು ರಾಜ್ಯವನು । ಲಗ್ನ-
 ಮಾಳ್ವುದು ನನ್ನಯ ಮಗಳನ್ನು ।
 ತೀವ್ರದಿಂದಲಿ ನೀನು ಕರಕೊಂಡು ಬಾ ಎಂದು ।
 ಕಣ್ಣೀರ ಸುರಿಸುತ ಬಹಳ ದುಃಖದಿಂ ॥ ೨೭ ॥

ನಗರದ ಹೊರಗಿಹ ದೇವಿಯ ದರ್ಶನಕೆ |
 ಹೋಗಿ ಬಾ ಎಂದೆನಗೆ ಹೇಳಿಹನು | ಮಾವ-
 ನಪ್ಪಣೆಯ ಮೊರಲಾರೆನು | ಪ್ತಮಿಸ-
 ಬೇಕೆಂದು ನಿನ್ನನ್ನು ಬೇಡುವೆನು |
 ಕಾಲಿಯ ದೇಗುಲಕೆ ಹೋಗುನೆ ನಾನು |
 ನರಪನ ನೀನೀಗ ಕಾಣ್ಬುದು ಎಂದ || ೨೮ ||

ಗುಡಿಯೊಳು ಕಾಲಿಡಲಡಗಿದ ನೀಚರು |
 ಮದನನ ತಿರವನ್ನು ಕಡಿದರು | ನೋಡ-
 ಬಂದವರು ಗಾಬರಿಯಾದರು | ಮಂತ್ರಿ-
 ಗೀಸುದ್ವಿಯನ್ನು ಪೇಳ್ದರು |
 ಸುದ್ವಿಯ ಕೇಳಲು ಸಿಡಿಲಿನ ಘಾತದೇ |
 ಒಣಮರ ಬೀಳುವ ತೆರದೊಳು ಬಿದ್ದ || ೨೯ ||

ಮಂತ್ರಿಯು ಭೂಮಿಯಿಂದೇಳುತ್ತ ರೋದಿಸಿ |
 ದೇವಿಯ ಗುಡಿಯಲಿ ಬಂದನು | ಮಗನ-
 ಶವವನ್ನು ಕಣ್ಣಿಂದ ಕಂಡನು | ತನ್ನ-
 ಜನ್ಮವಿನ್ನೇತಕೆ ಎಂದನು |
 ಕಂಬಕ್ಕೆ ಹಾಯಲು ಕುಂಬಳಕಾಯೋಲ್ |
 ತಲೆಯೊಡೆದು ಪ್ರಾಣವ ನೀಗಿದ ಮಂತ್ರಿ || ೩೦ ||

ಅರಮನೆ ಕೆಲಸವು ತೀರಿದ ಮೇಲಣ |
 ಗುಡಿಗೆ ಬಂದನು ಚಂದ್ರಹಾಸನು | ಪುತ್ರ-
 ನೊಡನೆ ಸತ್ತಂಥ ಮಾತನನ | ದುಃಖ-
 ದಿಂದಲಿ ಸುರಿಸಿ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು |
 ತಿರವನ್ನು ತುಂಡರಿಸಿ ದೇವಿಗೆ ನೀಡುವೆ |
 ಬೊಂಕದೊಳಿರುತಿಹ ಕತ್ತಿಯ ಹಿರಿದ || ೩೧ ||

ಭಕ್ತನ ಧೈರ್ಯವ ನೋಡಲು ದೇವಿಯು ।
ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಕೈ ತಡೆದಳು । ವರವ-
ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳೆಂದು ಹೇಳಲು । ಮಂತ್ರಿ-
ಬದುಕಲಿ ಮಗನೊಡನೆ ಎನ್ನಲು ।
ದೇವಿಕಟಾಕ್ಷವ ಬೀರಲು ಎದ್ದು ।
ಕುಳಿತರು ನರಸಿಂಹ ನಡಿಯ ಧ್ಯಾನಿಸುತ ॥ ೩೨ ॥

ನೃಪ

ವಾರಿಜಸಖನು ದಶಾಶಂ ।
ಪೂರಕನಾಗಿಹ ಸಹಸ್ರಕವಗಳ ಬಲದಿಂ ॥
ಭೂರಮಣ ಸಹಸ್ರಪ್ರಾಣ ।
ಪೂರಕನಾಗಿರುವ ನೊಂದೆ ಕವ ಬಲದಿಂದಂ ॥ ೧ ॥

ಅರಿಗಳತಿ ಗರ್ವದಿಂದಂ ।
ಕರದಲಿ ಪಿಡಿದಿದರ್ ಶಸ್ತ್ರವುಂ ಕವಿದೈನ್ಯಂ ॥
ಧರಣೀಪಾಲಕ ನಿನ್ನಯ ।
ದರುಶನದಿಂ ಗಲಿಸುತಿರ್ಪುಮಂಜಿಕೆಯಿಂದಂ ॥ ೨ ॥

ಉರಗೇಶನಂತೆ ಭೂಪಂ ।
ಧರಣಿಯ ಬಹು ಭಾರವನ್ನು ಮೊತ್ತಿದರ್ಡೆಯುಂ ॥
ಧರಿಸಿಲ್ಲಂ ವಿಷಮಂ ಚಂ ।
ದಿರವೆಸರಿರಲೇಂ ಕಲಂಕಮಂ ತಳೆದಿಲ್ಲಂ ॥ ೩ ॥

ಅಹಿವನ ಶೌರ್ಯಂ ಕೂರ್ಮನ ।
ಬಹುವೀರ್ಯಂ ಕೂಡಿ ರೂಪಮಂ ಪಡೆದಿಹವೋಲಾ ॥
ಮಹಿಯತಿಭಾರವ ಭುಜದೊಳು ।
ವಹಿಸಿದ ನೃಪನಿನ್ನೊಳೆಡ್ಡುದು ಶೌರ್ಯಂ ವೀರ್ಯಂ ॥ ೪ ॥

ಚಂಪಕ

ಮನದೊಳು ವಾರಿಜೋದ್ಭವೆಯು ವಕ್ತ್ರಸರೋರುಹದಲ್ಲಿ ಕೇಶವಂ ।
ಘನಸುಖವೀವ ಭಾರತಿಯು ಕಂಠದ ಮೊಲೆಯೊಳಬ್ಬ ಸಂಭವಂ ॥
ವಿನುತಮಹೀಧರೋದ್ಭರೋದ್ಭವೆ ಕರಾಗ್ರದ ಬಾಹುಗಳಲ್ಲಿ ಶಂಕರಂ ।
ಜನಪನ ದೇಹದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದುರಿದರಿಂ ಸಲೆಮನ್ನಿಸುತ್ತಿಹರ್ ॥ ೫ ॥

ಮಾರಮಣಂ ಶಿವಬೊಮ್ಮಂ ।
ಕ್ಷೀರಾಬ್ಧಿಯ ಮೇರುಗಿರಿಯ ಹಂಸವ ತಿಳಿಯಲ್ ॥
ವಿೂರಿದ ಸಂಶಯ ಪುಟ್ಟಲ್ ।
ಭೂರಮಣನ ಕೀರ್ತಿ ಪರ್ಬೆ ವಿಶ್ವಂಭರೆಯೋಳ್ ॥ ೬ ॥

ಹರಿಪೊಯ್ದು ದಧಿಯ ಶರಧಿಗೆ ।
ಗಿರಿಶಂ ನಿಟಲಾಕ್ಷದಿಂದೆ ದಹಿಸುತೆ ಗಿರಿಯಂ ॥
ಶರಜೋದ್ಭವ ಜಲದುಗ್ಧವ ।
ನರಸಂಚೆಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತೆ ಶೋಧಿಸುತಿರ್ಪರ್ ॥ ೭ ॥

ಮತ್ತೀಭ ॥

ಸಿರಿಯೊಳ್ಳಾಧವನನ್ನು ಸೋಲಿಸುತಿರಲ್ ಗಾಂಭೀರ್ಯದೊಳ್ಪಾರ್ಥಿಯಂ ।
ಜರೆಯಲ್ ತೇಜದೊಳಂಬುಜಾತಸಖನಂ ಷಡ್ವಕ್ತ್ರನಂ ಶಾರ್ಯದೊಳ್ ॥
ತಿರೆಯೊಳ್ಳೀರುವ ನೇಳಿಸಲ್ ಕಳೆಗಳೊಳ್ ಕಂಜಾತಸಂಜಾತನಂ ।
ನಿರುತಂ ನಾಚಿಸೆ ರೂಪದೊಳ್ಳದನನಂ ಭೂಮಿಾಶ್ವರಂ ಶೋಭಿಸಂ ॥ ೮ ॥

ನರಪನೆ ತವ ಸತಿ ಭೂವಧು ।
ನಿರುತದಲಿ ಭುಜಂಗಭೋಗದಲ್ಲಿರ್ದಡೆಯುಂ ॥
ಗರುವಿಕೆಯಿಂ ಜನಪದದೊಳ್ ।
ಮೆರೆವುದು ಜಗದೊಳ್ ವಿಚಿತ್ರನಾಗಿಹುದತ್ತೀ ॥ ೯ ॥

ನಿರುತಂ ತನ್ನಯ ಪ್ರಜರಂ ।
 ಕರುಣೆಯೊಳೊವುತ್ತು ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳ ತೆರದೊಳ್ ॥
 ವರಮಂತ್ರಿವಿಚಾರವನನು ।
 ಸರಿಸುತೆ ನಡೆವಂಗೆ ನೃಪಗೆ ಮಾನವು ಧರೆಯೊಳ್ ॥ ೧೦ ॥

ಹರುಷದೆ ತನ್ನ ಸುಖಂಗಳೆ ।
 ಪರಿತ್ಯಜಿಸಿ ಲೋಕಹಿತವ ಗೆಯ್ಯುತಲಿರ್ಪಾ ॥
 ನರಪಾಲನಾತ ಶ್ರೇಷ್ಠಂ ।
 ಧರಣಿಜೆಯಂ ಬಿಟ್ಟ ರಾಮ ಜನಹಿತದೆಶೆಯಿಂ ॥ ೧೧ ॥

ಗುರು ತಿಳಿಯದಿರ್ಪ ಸುದ್ದಿಯೆ ।
 ನೆರೆಯದ ವಸ್ತುವನು ಕಲ್ಪಭೂಸಂಜಾತಂ ॥
 ಧರಣೀಪಾಲಂ ತನ್ನ ।
 ಳ್ಲಿರುತಿಹ ಬಹು ಶಕ್ತಿಯಿಂದೆ ತಿಳಿವಂ ಕೊಡುವಂ ॥ ೧೨ ॥

ನಿನ್ನಯ ಗುಣವರ್ಣನೆಯಂ ।
 ಸನ್ನತ ಘಟವತಿಯು ಮಾಡೆ ಗಣಪಂ ಬರೆಯಂ ॥
 ಕುನ್ನಿಯ ತೆರದೊಳಗಿಹನ ।
 ಮೃನ್ನರಪಾಡೇನು ನೃಪನ ವರ್ಣಿಸೆ ಬರೆಯಲ್ ॥ ೧೩ ॥

ಸಮುದ್ರ

ಚಂಪಕ ||

ಸಿರಿಯನು ಶಂಖವನ್ನು ವರಕೌಸ್ತುಭವನ್ನು ರಮೇಶಗಿತ್ತೆ ಚಂ ।
ದಿರನನು ನೀಲಕಂಠನಿಗೆ ನಿರ್ಜರನಾಥಗೆ ಶುಭ್ರದಂತಿಯಂ ||
ನ್ನರುತರ ಕೋಪದಿಂ ಘಟಜನೇನ್ನನು ಪೀರಲು ಬಂದವೇಳೆಯೊಳ್ಳಾ ।
ಮೊರೆಯಿಡೆ ಕೇಳ್ವರೇ ಹರಿಹರೇಂದ್ರರು ತ್ರೀಗತನನ್ನು ಕೇಳ್ವರಾರಾ || ೧ ||

ವಿಷಧರಸಂಕುಲದಿಂದಂ ।
ವಿಷಧರತಲ್ಪದಲಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡೆಹ ಹರಿಯಿಂ ||
ವಿಷದಿಂ ಕೂಡಿದೊಡಲಿಂ ।
ವಿಷಗಳು ಮೂರಿರಿ ವಿಷಾದವಬ್ಧಿಯು ಪಡುವಂ || ೨ ||

ಕೆಲವರು ದೂಡುತ್ತಿರ್ಪರಾ ।
ಕೆಲಬರಾ ತಾಡನವಗೆಯ್ಕುತಿರ್ಪರಾ ಸತತಂ ||
ಕೆಲಬರು ಸಿರಿಯನ್ನೊಯ್ಯರಾ ।
ಜಲಧಿಯ ಬಹು ಕಷ್ಟವನ್ನು ಕೇಳುವರುಂಟೇ || ೩ ||

ಪವನೋಲ್ಲಸಿತ ತರಂಗಾ ।
ರ್ಣವನೇ ನೀನಗೇಕೆ ಗರ್ವ ನೀರಡಿಸಿದವಂ ||
ತವತಟದೆ ಬಂದು ಕೂಸಕೆ ।
ಜವದಿಂ ಮರಳುತ್ತಲಿಹುದು ಲಾಂಛನಮಿತ್ತೇ || ೪ ||

ಶರಧಿ ಹರಗೀಯೆ ನಂಜ ।
 ನ್ನರೆ ಸಿಟ್ಟಿಂ ಕುಡಿಯೆ ನಿನ್ನ ನೀರಡಿಸಿದವಂ ॥
 ಭರದಿಂದುಗಳುತೆ ಪೋಗು ।
 ತ್ತರಲೆಂಬೀಶಾಪವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಂ ಗಿರಿಶಂ ॥ ೫ ॥

ಚಂಪಕ ॥

ಶಿಲೆಗಳು ರತ್ನಗಳ್ಳಾ ಸಿರಿ ಜಲಾಂಗೆನೆ ತೀರದೆ ಕಲ್ಪಭೂರುಹಂ ।
 ಜಲವಮೃತಂ ಪ್ರವಾಳಲತೆ ಶೈವಲ ಸ್ವರ್ಣವು ಗುಪ್ತಶೈಲಗಳ್ಳಾ ॥
 ಮಳಲದು ಮೊಕ್ತಿ ಕೌಘವಿನಿತ್ಯೆಸಿರಿಯಿದ್ಡದೇನು ಸಾಗರಂ ।
 ಬಲು ತೃಪೆಯಿಂದೆ ಮಾನಿಸನು ಬಂದಿರೆ ತುಷ್ಟಿಯನೀಯಲಾಪನೆ ॥ ೬ ॥

ಧರಣಿಯ ತೆರದಲಿ ವನಸಿರಿ ।
 ಯಿರುವದು ವನದಂತೆ ಹರಿನಿವಾಸದ ತಾಣಂ ॥
 ಹರಿಯಂತೆ ಶಂಖಚಕ್ರವ ।
 ಧರಿಸಿಹೆನೆಂದಬ್ಬಿಯುರ್ಬಿ ಘೋಷಿಸುತಿರ್ಕುಂ ॥ ೭ ॥

ಹರಿಗಿತ್ತೆ ನಿನ್ನ ಸಿರಿಯಂ ।
 ಹರನಿಗೆ ಸುತನಾದ ರೋಹಿಣೀಧವವಿಧುವಂ ॥
 ಸುರಪಂಗೆ ಕಲ್ಪಭೂಜವ ।
 ಶರಧಿಯೆ ನಿನ್ನನ್ನರೊಳರೆ ದಾತರು ಜಗದೊಳ್ಳಾ ॥ ೮ ॥

ಭಾರತದ ಪುರಾಣದ ವೋಲ್ ।
 ತಾರಾನಾಯಕನ ತೆರದಿ ಸೀಗೋಲಿನವೋಲ್ ॥
 ವಾರಾಶಿಯು ಪ್ರತಿ ಪರ್ವದೆ ।
 ಮೂರುವ ರಸದಿಂದೆ ಸತತ ಶೋಭಿಸುತಿರ್ಕುಂ ॥ ೯ ॥

ಬೇಟೆ

ಚಂಪಕ ||

ಕರಿಗಳ ಕುಂಭದಿಂದೊರಟಿ ಮುತ್ತಿನಹಾರದೆ ಕಂದ ಶೋಭಿಸಲಾ
ಧರಣಿಗೆ ವೃಷ್ಟಿಯಂ ಕೊಡುವ ಮೇಘದವರ್ಣದ ದೇಹವೊಪ್ಪಲು ||
ಶರದೆ ಧನುಷ್ಯದಿಂ ಕರಮದೊಪ್ಪಿರೆ ಕತ್ತರಿ ಬೊಟ್ಟಿನಿಂ ನೊಸಲಾ |
ಕರಮಸೆಯುತ್ತಿರಲಾ ಶಬರರೈಲ್ಲರುಬುವರು ಕಾನನಾಂತದೊಳಾ || ೧ ||

ಉತ್ಪಲ ||

ಕೊಬ್ಬಿದಕಂದ ಕೊಂಕುಗುರು ಸೂಲದಪಲ್ಲಳು ಸಣ್ಣಜಂಘೆಗಳಾ |
ಉಬ್ಬಿದ ವಕ್ರವೇರ್ಡೆಗೆದ ಹೊಟ್ಟೆಯು ರಾಜಿಸುತ್ತಿರ್ವ ನಾಯ್ಕಳಿಂ ||
ದಬ್ಬರದಿಂದೆ ಪೋಗುತಿಹ ಬೇಡರು ಕಾನನದಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಮಂ |
ಹೆಬ್ಬಲಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವೆವು ಎನ್ನುತೆ ಪರ್ಬದರಲ್ಲಿ ಲುಬ್ಧಕರಾ || ೨ ||

ಚಂಪಕ ||

ಇದು ಮದವೇರಿದಾನೆಯು ಕಲಂಕದ ಪೂಗೊಳವಿಲ್ಲಿ ನೋಳ್ಪೊದಿಂ |
ತಿದುಹರಿ ಪುಳ್ಳೆಯನ್ನುಗಿದ ಬಿದ್ದಿಹ ರಕ್ತವದಿಂತು ಸೂಕರಂ ||
ಕೆದರಿದ ಭೂಮಿಯಿಂತಿದೆ ನವಿಲ್ಲಳು ತುಂಡಿಸಿ ಕೊಂದ ಸರ್ವವಿಂ |
ತಿದು ಹುಲಿಯಿರ್ವ ಬಳ್ಳೆಳೆಯದೆನ್ನುತೆಬೇಡರು ಶೋಧಿಸುತ್ತಿಹರಾ || ೩ ||

ಚಂಪಕ ||

ದ್ವಿರದಕೆ ನೀಳ್ತಹಸ್ತವನು ಸಿಂಹಕೆ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ಕೋಡುಗಳಾ |
ಇರುವ ವ್ಯಾಗಕ್ಕೆ ನಾನುಕರದಿರ್ವರಲಂ ಪುಲಿಗಿಂತು ಬೇಂಟೆಯೋಳಾ ||
ಕರಗಳನೆತ್ತಿ ಭೂಮಿಯನುಕೋಡುವ ಹಂದಿಗೆ ಕೈಯ ಮುಷ್ಟಿಯ |
ಶರಭಕೆ ನಾಲ್ವಿರಲ್ಲಳ ಕಿರಾತರು ಸನ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೋರಿವರಾ || ೪ ||

ಮತ್ತೇಭೆ ||

ನಡೆನೀಮುಂದಿಲ್ಲಿ ಬಾಣಾವಳಿಯನು ಸುರಿಸೈ ಬೊಬ್ಬೆಯಂಕೊಟ್ಟು ನಿಲ್ಲಿ
ಜಡಿ ಕೋಲಿಂ ಮುಂದೆ ವ್ಯಾಪ್ತಂ ಬರುವುದು ಕೆಲಸಾರಾ
ಜಾಲಮಂಬೀಸುಹೋಗೈ ||

ಅಡಿಯಂ ನೋಡುತ್ತೆಸಾರೈ ಪೊದರಿನೊಳಡಗೈ ವೃಕ್ಷವನ್ನೇರು ಎಂಬೀ |
ನುಡಿಗಳ್ ಪರ್ಬಲಾ ಕಿರಾತರಾ ವನದೆ ಪಶುಗಳಂ ಬಾಣದಿಂ
ಕೊಲ್ಲತಿರ್ಪರಾ || ೫ ||

ಹರಿಣವು ಪುಲ್ಲಿಯು ಹಂದಿಯು |
ಶರಭವು ಸೈರಿಭವು ಸಿಂಹ ಗಂಡಕ ಗಜಗಳ್ ||
ನೆರೆದಿದರ್ ಪಶುಗಳತ್ಯಾ |
ತುರದಿಂದೋಡಿದವು ಬೇಡರಬ್ಬರವದಿಂ || ೬ ||

ಹರಿಣವ ಲುಬ್ಧಕ ನೋಡಲಾ |
ಕರದಿಂ ಮೃಗವನ್ನು ತೋರಿ ನಾಯಿಯ ಬಿಡಲಾ ||
ತುರದಿಂದೆ ಸಾರಿ ನಾಯಿಯು |
ಸರಳಿಪ ಪುಲ್ಲಿಯನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂದಿತು ವನದೊಳ್ || ೭ ||

ಚಂಪಕ ||

ಮದಕರಿ ಕುಂಭವನ್ನಗಿವ ಸಿಂಹವ ಬಾಲಕಿರಾತ ನೀಕ್ಷಿಸಲಾ |
ಮುದವನೆತಾಳ್ವ ಬತ್ತಳಿಕೆಯಿಂ ಶರಮಂ ತೆಗೆದಿಟ್ಟು ಬಿಲ್ಲಿನೊಳ್ ||
ಸಡೆಯಲು ಬಾಣವಾಕ್ಷಣದೆ ದಂತಿಯ ಮೇಲಿರುತಿರ್ಪ ಸಿಂಹದಾ |
ಎದೆಯೊಳು ಪೋಗಿ ನಾಂಟಿಲುರೆ ಕಷ್ಟವ ಪೊಂದುತೆ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತಿತು || ೮ ||

ಉತ್ಪಲ ||

ಕೋರೆಯ ದಾಡೆಯಂ ಮುಸೆದು ಭೂಮಿಯ ನುಗ್ಗಡದಿಂದೆ ತೋಡುತ |
ದಾರಿಯಲಿರ್ಪ ವೃಕ್ಷಗಳ ನುಗ್ಗುತ ಬೀಸುತೆಮೊಂಡಬಾಲಮಂ ||
ಬೇರುಗಳನ್ನು ಕಂದಗಳ ಕೀಳುತೆ ಸೈರಿಭದಂತೆ ಭೀಕರಾ |
ಕಾರದ ಸೂಕರಂ ಬರಲು ನೋಡಿದನೋರ್ವನು ವೀರ ಲುಬ್ಧಕಂ || ೯ ||

ಕಿಟಿಯಂನೋಡಲು ಕೋಪದೆ |
ಕಟಿಯುತೆ ದಂತಗಳಕ್ಕೆಯ ಮುಷ್ಟಿಯ ತೋರ್ದಂ ||
ಭಟನಾದ ಬೇಡ ಹಂದಿಯ |
ನಿಟಲದೆ ಬರ್ತಿಯನು ಚುಚ್ಚಿ ಬದಿಯಲಿ ನಿಂತಂ || ೧೦ ||

ತೋರಿದ ಸನ್ನೆಯ ನೋಡದೆ |
ಸಾರುವ ಬೇಡಂಗೆ ಪಂದಿ ಸಿಟ್ಟಿಂ ಹೊಡೆಯಲಾ ||
ಕೂರಸಿಯಂ ಪೋಲುತ್ತಿಹ |
ಕೋರಿಯ ಘಾತಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದನಲ್ಲಿಯ ವನದೋಳಾ || ೧೧ ||

ಚಂಪಕ ||

ವನದೊಳು ಪರ್ಬಿಕೊಂಡಿರುವ ಲುಬ್ಧಕರೆಲ್ಲರು ದುಷ್ಟಕೃತ್ಯದಿಂ |
ಮನಸಿಗೆಬಂದ ಪಕ್ಷಿ-ಮೃಗಜಂತುಗಳಂ ಸಲೆಕೊಲ್ಲತಿರ್ಪುದಂ ||
ವನಜಸಖಂ ನಿರೀಕ್ಷಿಸದೆ ಬೀಳ್ತನು ಪಶ್ಚಿಮ ವಾರ್ಧಿಮಧ್ಯದೋಳಾ |
ಎನುತೆ ಮುಳುಂಗಿವಂಸುಜನರೀಕ್ಷಿಸೆ ಸಾಧ್ಯವೆ ವಾಪಕೃತ್ಯಮಂ || ೧೨ ||

ಬೇಸಿಗೆ

ವಾ. ಷ. ||

ಬೇಸಿಗೆಯ ಕಾಲದಲಿ ತಾಪವನು ಸಹಿಸದಲೆ |
ಶೇಸನಿಂ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯಿಂ ಸಹಿತಾಗಿ ವಾರ್ಧಿಯೊಳ್ |
ವಾಸಿಸಿದನಾಹರಿಯು ಲೋಕಸಂಹಾರಕಂ ಪರಶಿವಂ ತನ್ನ ಜಡೆಯೊಳ್ ||
ಲೇಸಾಗಿ ಧರಿಸಿಹಂ ಚಂದ್ರನಂ ಗಂಗೆಯಂ |
ಸಾಸಿರದಳೇಕ್ಷಣನ ನಾಭಿಕಮಲದೆ ಬೊಮ್ಮ |
ಗಾಸಿಯಾಗದಲಿರ್ದ ಭೂಲೋಕದೊಳಗೆನಿತು
ತಾಪವೋಕಮಲಾಪ್ತನಿಂ || ೧ ||

ವಾ. ಷ. ||

ಕೆಲಜನರು ಮೃಣ್ಮಯದ ವಾತ್ರೆಯಿಂ ತಂಪಾದ |
ಮಿಲಿತಕರ್ಪುರಜಲವ ಕುಡಿಯುವರ್ ಕೇಸರಂ |
ಸಲೆಮಿಶ್ರಿತಾರಕ್ತ ಚಂದನದ ಕರ್ದಮವ ಮೈಗೆಲ್ಲ ಪೂಸಿಕೊಳ್ಳರ್ ||
ಮೆಲುತಿಹರ್ ಗುಣಯುಕ್ತ ತಾಂಬೂಲನುಂ ಕೆಲರ್ |
ಮಲಯಮಾರುತನೀಗೆ ಸೊಂಪುಬೀರುವನೆಂದು |
ಜಲಜಾಪ್ತ ಮುಳುಗುತಿರಲಿನೆಯರಿಂ ಸಹಿತಾಗಿ
ಕುಳ್ಳಿದರ್ಪುರಿಗೆಯೊಳ್ || ೨ ||

ವಾ. ಷ. ||

ದಿನಕರನು ತಾನೀಗೆ ತಾಪಮಂ ಕೊಡುತಿರಲು |
ಜನರೆಲ್ಲ ಕಷ್ಟಮಂ ಮಾರ್ಗದೊಳ್ ಸಹಿಸುತ್ತೆ |
ಮನದೊಳಗೆ ತಣ್ಣೆಳಲಿನಾಶ್ರಯವ ಮಾಡಿದೊಡೆ ಬದುಕುತಿಹೆನೆನ್ನುವರ್ಗೆ ||
ಇನಿದು ಸರಮಂಗೆಯ್ನಿ ಸಿಕಗಳಿಂ ಸ್ವಾಗತವ |
ಬಿನದದಿಂ ಮಾಡಿದಡೆ ತಳಿರುಗಳಾಬೇಕೆಂದು |
ಬನದೊಳಗೆ ಸೊಕ್ಕಿನಿಂ ಬೆಳೆದಿರ್ದ ಮಾಮರಗಳೆಲ್ಲವುಂ ಫಲಿಸಿದುವು || ೩ ||

ವಾ. ಷ. ||

ದನಗಾಹಿಗಳು ತಮ್ಮ ದನಗಳಿಂ ಸಹಿತಾಗಿ |
ಮನಬಂದ ತೆರದಿಂದೆ ನೆಳಲೊಳಗೆ ಕುಳಿತಿರ್ದ |
ರನಿವಾರತಾವದಿಂ ಬೇಸತ್ತು ದಾರಿಗರ್ ಮೈಯೊಡ್ಡಿ ವಿಶ್ರಮಿಸುವರ್ ||
ಧ್ವನಿಯಮಾಳ್ಪುದಬಿಟ್ಟು ವಕ್ಷಿಗಳ್ ವೆನೊಂದಿಂ |
ಬಿನಡದಿಂ ವೃಕ್ಷವನ್ಯಾಶ್ರಯವ ಮಾಡಿದುವು |
ದಿನಕರನ ತಾವಮಂ ಕಳೆಯಲೋಸುಗಮೆಂದು ಮಾಮರಂ
ಜನಿಸಿದುದು || ೪ ||

ವಾ. ಷ. ||

ದಾರಿಯಂನಡೆಯುತ್ತ ಬೇಸತ್ತು ಮಾನಿಸರ್ |
ನೀರಡಿಸಿ ಕಳವಳಿಸಿ ಕಂಗೆಟ್ಟು ಬಾಯಾರಿ |
ಸೇರಿದರು ಸಹಕಾರ ಶೀತಲಚ್ಛಾಯೆಯೊಳಗಿರುತಿರ್ವ ನೀರ್ದಾಣಮಂ ||
ಬಾರಿಬಾರಿಗೆ ಕುಡಿದು ತಣ್ಣೀರನೆಲ್ಲರುಂ |
ಘೋರತರಬಿಸಿಲಿಂದೆ ಕಷ್ಟಬಡುತಿಹೆವೆಂದು |
ವಾರಿಜಾಪ್ತಗೆ ಮಿತ್ರನೆಂಬೀಹೆಸರು ಸಾರ್ಥಕಮಿದಾಗ ಬಹುದೇ || ೫ ||

ಊರಿಗೆಪೋಗುವ ಪಧಿಕರ್ |
ದಾರಿಯ ನಡೆಯುವುದರಿಂದೆ ತೃಷೆಯತಿಯಾಗಲ್ ||
ನೀರೀಗನಮಗೆ ಸಿಕ್ಕರೆ |
ಸೇರುವೆವೈ ತೀವ್ರದಿಂದೆ ಪುರವನ್ನೆಂದರ್ || ೬ ||

ಕರಿಗಡಬುಗಳನು ತಿಂದಿ |
ರ್ದರುವರು ನಡುವಗಲಿನಲ್ಲಿಯೂರಿಗೆ ಪೋಗ ||
ಲ್ಕರೆ ದಾರಿಯನ್ನುನಡೆಯಲ್ |
ದೊರೆಯದೆ ನೀರ್ಗಂಟಲೊಣಗಲೆಲ್ಲರು ಸತ್ತರ್ || ೭ ||

ನಡುವಗಲಿನಲ್ಲಿ ಭಾನುವು |
ಕಡುತಾಪವನೀಯುತಿರ್ವನದರಿಂ ಮನುಜರಾ ||
ಸುಡುತಿರ್ಪ ನೆಲದೆಕಾಲ |
ನ್ನಿಡಲಾರಿವು ನಾವೆನುತ್ತೆ ಬಳಲುತ್ತಿದರ್ || ೮ ||

ಬಿಸಿಲೊಳು ದಾರಿಯ ನಡೆವರಾ |
ಬಸವಳಿದಾ ನರರೊಳೋರ್ವ ಸುಡುವವು ಕಾಲಿಂ ||
ದುಸುರ್ಗರೆದೆನೆ ಮತ್ತೋರ್ವಂ |
ಪಸುಳನೆ ಕಾಲುಗಳ ೨ರದಲಿಟ್ಟುಕೊ ಎಂದಂ || ೯ ||

ಮತ್ತೇಭೆ ||

ಕೊಡೆಯಿಂದಾತವತಾಪಮಂ ಕಳೆಯುವರಾ ಮಾರ್ಗಂಗತೋಳ್
ಪೋಗುವರಾ |
ಕುಡಿವರಾ ನೀರನು ತೃಪ್ತಿಯಿಂ ಬಳಲುವರಾ ನೀರ್ದಾಣದೊಳ್ ಮಾನಿಸರಾ ||
ಪಡುವರಾ ತಣ್ಣೆಳಲನ್ನ ಸಾರಿ ಕೆಲಬರಾ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಂ ಪೊಂದುವರಾ |
ಕೊಡುವಂ ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತಾಪವಸದಾ ತೇಜೋಗ್ರಹಾಂ ಧೀಶ್ವರ || ೧೦ ||

ಗರಿಗೆದರಿನಿಂತ ನವಿಲೊಳು |
ಸರಸರ ಪೋಗಲ್ಕಿ ಯುರಗಶಿರಮಣಿ ಯಿಂದಂ ||
ಉರಿವವು ನವಿಲಿನ ಗರಿಗಳಾ |
ಹರಡಿವ ಬೇಸಗೆಯ ತಾವವೆಂತುಟೊ ಕಾಡೊಳ್ || ೧೧ ||

ಚಂಪಕ ||

ಭುಜಗವುತಾಪದಿಂ ವನದೆ ಕೇಕಿಯ ಭಾಯೆಯೊಳಿರ್ಪುದೈಸದಾ |
ಗಜಗಳಭಾಯೆಯಾಶ್ರಯವ ಹೊಂದಿತು ಸಿಂಹಕದಂಬಕಾಡಿನೋಳ್ ||
ನಿಜಚರಣಂಗಳನ್ನಿಡದೆ ಪುಲ್ಲಿಯು ಹೊಂದಿತು ಸಿಂಹದಾಶ್ರಯಂ |
ನಿಜಮಿಹವೈರಮಂ ಬಿಡುತಲಿಸವು ಪ್ರಾಣಿಗಳರ್ಕ್ಕ ತಾಪದಿಂ || ೧೨ ||

ಕರಿಕುಂಭದಲ್ಲಿ ಶೋಭಿವ |
 ವರಮುಕ್ತಾಫಲಗಳುದುರೆ ಸಿಡಿದುದು ದಂತಂ ||
 ಉರಗದನೆತ್ತಿಯು ಬಿರಿಯಲ್ |
 ಶಿರಮಣಿ ಹಾರಿತ್ತು ವನದೆ ಪಸರಿಸೆ ತಾವಂ || ೧೩ ||

ಹರಿಣವು ತೃಷ್ಣೆಯು ಪೊಂದ |
 ಲ್ಕುರುತರಬಿಸಿಲೊಳ್ ಮರೀಚಿಕಾ ಜಲಕನುಬಾ ||
 ಕರಮೆಂದುತಿಳಿದು ಮುಂದಕೆ |
 ತುರಿಪದಿ ಪೋಪೋಗೆ ಬೀಳ್ಬದಲ್ಲಿಯೆ ವನದೊಳ್ || ೧೪ ||

ಸಲಿಲರುಹಾಕರಂ ಒಣಗಲಾಗಸರನ್ನನತೀವ ತಾವದಿಂ |
 ಸುಲಲಿತ ನೀರಜಾಳಿ ಬಲು ನೊಂದಳಲುತ್ತಿರೆ ತಮ್ಮಕಷ್ಟಮಂ ||
 ತೊಲಗಿಸುವೆಂದು ಮಿತ್ರನಿಗೆ ಪೇಳಲು ಭಾಸ್ಯರ ತನ್ನ ಶಾರ್ಯದಿಂ |
 ಜಲಕಿರಣಾಳಿಯಂ ಸಿಳಿವ ವೋಲಿಸೆದತ್ತು ಮರೀಚಿಕಾಜಲಂ || ೧೫ ||

ಖರಕರತಾವಮಂ ಕೊಡಲು ಭೂಲಲನಾಮಣಿ ನಾರಿತ್ಯಷ್ಟೆಯಿಂ |
 ಧರಿಯೊಳಗಿರ್ಪ ವಾರಿಯನು ಪೀಡೆಡೆ ನೀರಿನ ತೃಷ್ಣೆ ಪೋಗದೆ ||
 ಕರಿಯೊಳಗಿರ್ಪ ನೀರಿನ ತರಂಗಗಳಂತೆಸೆವಾತಪಾಶ್ವನುಂ |
 ಹರುಷದೆ ಪೀರಿ ಜಾಯ್ಬಿಡುವ ವೋಲಿಸೆಯುತ್ತಿಹವಲ್ಲ ಬೀಡೆಗಳ್ || ೧೬ ||

ಕರಿಕುಂಭ ಮೊಕ್ಕಿಕಂಗಳು |
 ಸುರಿಯಲು ನಡುನೆತ್ತಿ ಬಿರಿಯೆ ನೀರ್ವನಿಯಂದಾ ||
 ತುರದಿಂದೆ ಕೇಕಿ ನುಂಗ |
 ಲ್ಕುರೆ ಸುಡೆ ನಿಜಚುಂಚು ನವಿಲು ಮಿಡುಕಿತು ವನದೊಳ್ || ೧೭ ||

ಮಳೆಗಾಲ

—೦೦೦೦೦—

ವಾ. ಷ. ||

ಉರಗೇಂದ್ರ ಶ್ರಮವನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತೆ ಪೆಡೆಯಲ್ಲಿ |
ಧರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಿಳೆಯನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂ |
ಡಿರುವಂಥ ಶರನಿಧಿಗಳೆಲ್ಲವುಂ ಕಮಲಸಖನತ್ಯುಷ್ಣ ಕಿರಣಂಗಳೆಂದ ||
ಉರಿಬೆಂದು ತಲ್ಲಣಿಸಿ ಗಗನವನ್ನಡರಿದವೊ |
ಚರಿಸುತಿಹ ಘೋಟಕಸಮೂಹವೋ ಎಂಬಂತೆ |
ಮೆರೆಯುತಿಹವಲ್ಲಲ್ಲಿ ವಾರಿಧರವಂಕ್ತಿಗಳು ತರತರದವರ್ಣದಿಂದೆ || ೧ ||

ವಾರಿಧರಂಗಳು ನಿಲ್ಲದೆ |
ನೀರಧಿಯಂ ಮತ್ತೆ ಕೂಡೆಬಯಸಿದ ತೆರದೊಳಾ ||
ಧಾರುಣಿಯೊಳು ಮಳೆರಾಯಂ |
ಸಾರಿದ ಕೋಲ್ಮಿಂಚು ಗುಡುಗುಗಳ ಬಲದಿಂದಂ || ೨ ||

ದಾರಿಯು ಕೆಸರಾಗಿರುತಿರೆ |
ಜಾರುತೆ ಬಿದ್ದೆದ್ದು ನೋಳ್ ಮೂರ್ಖನತೆರದೊಳಾ ||
ಸೋರುತ್ತಿರ್ಪವು ಮನೆಗಳಾ |
ಮೊರಿದ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ ಸೌಖ್ಯವೆ ಸಿದ್ಧಂ || ೩ ||

ನಿಲ್ಲಲು ಮೆಲ್ಲರಿಯಾಣೇ |
ಕೆಲ್ಲುಗಳು ಸುರಿಯೆ ಪಟಪಟ ಸರ್ವಾಂಗಣದೊಳಾ ||
ಮಲ್ಲಿಗೆಪೂಗಳ ಹರಿಯುತೆ |
ಚೆಲ್ಲಿಹರೀಕೆಂಬ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿರ್ಕುಂ || ೪ ||

ನೀರನ್ನೀಂಟಿದೆ ಚಾತಕ ।

ಧಾರುಣಿಯಲಿ ತವವಗೆಯ್ಗೆ ಸ್ವಪತಿ ದಯೆಯಂ ॥

ತೋರುತೆ ಮಳೆಯನ್ನಿತ್ತಂ ।

ಮಾರಮಣನನೊಲಿಸದವನು ಖಗದಿಂದಂ ಕೀಳ್ ॥ ೫ ॥

ಉತ್ಪಲ ॥

ಗೂಡೊಳಗಿರ್ದ ಹಕ್ಕಿ ಮಳೆಯೊಳ್ ಧರಣೀರುಹದಗ್ರದಲ್ಲಹ ।

ಕೋಡಗವನ್ನು ನೋಡಿ ಬಲಯುಕ್ತಿಯುತಂ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲು ॥

ಕಾಡೊಳು ಬಾರದೇ ನಿನಗೆ ಬೇನೆಯೆ ಎನ್ನಲು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದೆ ಬೀ ।

ಸಾಡಿತು ತತ್‌ಖಗಾಲಯವ ದುಷ್ಟಗೆ ವೇಳುವುದಾತ್ಮನಾಶವು

ನಾಶಕಾರಣಂ ॥ ೬ ॥

ಚಳಿಗಾಲ

ವಾ. ಷ. ||

ಹರನುಚಳಿಬಾಧೆಯಿಂ ಶಿರದೊಳಗೆಧರಿಸಿದ್ |
ವರಮವಾವನೆಯಾದ ಗಂಗೆಯಂ ಪಿತನಾದ |
ಶರನಿಧಿಯ ಮನೆಗೆ ನೀ ಪೋಗೆಂದು ಕಳುಹಿ ಕುಮದಾಪ್ತನಂ
ನಭದೊಳಿರಿಸಿ ||

ಮರಗೂಳನಂ ನಿಟಲನೇತ್ರದಲಿ ಧರಿಸುತ್ತೆ |
ದ್ವಿರದಾಜಿನವ ತಂದು ವೊಡೆಯುತಿರ್ಮಡಿಕೆಯಿಂ |
ಗಿರಿರಾಜಸಂಭವಾಲಿಂಗನದ ಸುಖವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸಂಚರಿಸಲಾರಂ || ೧ ||

ವಾ. ಷ. ||

ಧರೆಯೊಳಗೆ ನಿರ್ಭಯದೆ ದುಷ್ಕಾರ್ಯಮಂ ಮಾಡಿ |
ನರಕಯಾತನೆಗಂಜಿ ಸಂಕಟದೆ ಬಳಲುತ್ತೆ |
ಧರಧರನೆ ನಡುಗುತಿಹ ದುಷ್ಕರ್ವಿಗಳ ತೆರೆದೆ ಲೋಕದೊಳಗೆಲ್ಲೆಡೆಯೊಳು ||
ಹರಡಿಕೊಂಡಿಹ ಚಳಿಯ ಬಾಧೆಗಂಜುತೆ ಜನರು |
ನಿರುತದಲಿ ನಡುಗುತ್ತೆ ಹಿಮರಾಜನೆನಿತುನಿ |
ಷ್ಕರುಣನೋ ಎಂದೆನುತೆ ಹಿಮನೃಪನ ಸೋಲಿಸಲ್ ತರಣಿಯಂ
ಭಜಿಸುತ್ತಿಹರು || ೨ ||

ವಾ. ಷ. ||

ಭರದಿಂದೆ ಪ್ರಜ್ವಲಿಸ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲೊಣಗಿರುವ |
ಕೊರಡುಗಳ ಹಾಕಲಾಕ್ಷಣದೊಳಗೆ ಬೆಂಕಿಯಾ |
ಗುರುತರದಶಕ್ತಿಯದು ಕಡಿಮೆಯಾಗುವ ತೆರದಿ ಹೇಮಂತಯತುವಿನೊಳಗೆ ||
ಪರಿಪರಿಯ ಪಕ್ವಾನ್ನಗಳನುಂಡು ಸಿರಿಯುತರು |
ಹರುಷದಿಂ ಕುಳಿತಡೆಯು ಹಿಮಶಕ್ತಿ ಕುಂದದಿರೆ |
ಸರಸದಿಂ ಗುಣಯುಕ್ತತಾಂಬೂಲಮಂ ಸೇವಿಸುತ್ತಿಹರು ಮತ್ತೆಮತ್ತೆ || ೩ ||

ವಾ. ಸ್ವ. ||

ಕುಗ್ಗಿರಲು ತಾರುಣ್ಯ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯವಡರಿಸಿರ |
ಲಗ್ನಿಯಂ ಬಹುಕಷ್ಟದಿಂ ಹೊತ್ತಿಸುತೆ ಮೇಲೆ |
ವೇಗ್ಗೊರಡುಗಳ ಹಾಕಿ ಮಾಡಿದರೊಲೆಗಳಾಶ್ರಯವನ್ನೆ ವೃದ್ಧ ಜನರು ||
ಮಗ್ಗಲೊಳಗಿಹ ರಮಣಿಯಾಲಿಂಗನದಸುಖಕೆ |
ಸಗ್ಗದೊಳಗಿನಸುಖಂ ಸರಿಬಾರದೆನ್ನುತ್ತೆ |
ಹಿಗ್ಗುವರು ತರುಣರೊಲೆಗಿಂತ ಮೊಲೆಗಳಾಶ್ರಯವೆ ಲೇಸಂಬರಿದು
ಸಹಜಮಲ್ಲೀ || ೪ ||

ವಾ. ಸ್ವ. ||

ಬಾಲಕನು ಪಾಸುಗೆಯೊಳೊರಗಿರಲು |
ವೇಳೆಯಾಗಿಹುದೀಗ ಭಾಸ್ಕರನು ಮೂಡಿಹನು |
ಶಾಲೆಯನು ಸಾರಿನಲು ಪ್ರೋಗಲಾರೆನು ಜನನಿ ನೊರೆವಾಲನೀವೆ ನಿನಗೆ ||
ಲೀಲೆಯಿಂ ಕುಡಿಬೇಗ ಚಳಿಯು ಪ್ರೋಗುವದೆನಲು |
ನಾಲಿಗೆಗೆ ರುಚಿಯನಿಸುವಲಕ್ಕಿಯಂ ತಿಂದು |
ಮೇಲೆ ಬಿಸಿನೀರನ್ನು ಕುಡಿಮ ಪ್ರೋಗುವೆನೆಂದು ಹಟಮಾಡುತಿಹನು || ೫ ||

ಧನ

ಧನಹೀನನಾದ ಮನುಜನ ।
ತನುಜರು ಹೆಂಡತಿಯು ಗೆಲೆಯರೆಲ್ಲರು ಬಿಡುವರಾ ॥
ಘನಸಿರಿಯ ಮತ್ತೆ ಪಡೆಯಲ್ ।
ಮನೆಯಲಿ ಬರುತಿಹರು ಧನವೆ ಮನುಜಂಗಾಪ್ತಂ ॥ ೧ ॥

ಧನಯುತನಾಗಿದರ್ವನಂ ।
ಘನಪಂಡಿತಬಂಧುಮಿತ್ರ ಬಾಂಧವರೆಲ್ಲರಾ ॥
ವಿನಯದೇ ಸೇವಿಸುವರು ಪ್ರತಿ ।
ದಿನದಲಿಯದರಿಂದೆ ಧನವನಾರ್ಜಿಸು ಮನುಜಾ ॥ ೨ ॥

ಧನವಿಹ ನರನೆ ಕುಲೀನಂ ।
ಘನತರಪಂಡಿತನೆಯಾತ ಗುಣಸಂಪನ್ನಂ ॥
ಜನರವಗೆಮಾನವೀವರು ।
ಧನವಿದರ್ವನಲ್ಲಿ ಬರುವವೆಲ್ಲ ಗುಣಂಗಳ್ ॥ ೩ ॥

ಧನಕಿರ್ಪವು ತ್ರಿಗತಿಗ ।
ಳನುಭೋಗ ದಾನನಾಶವೆಂಬವುಜಗದೊಳ್ ॥
ಮನುಜನು ದಾನವ ಮಾಡದೆ ।
ಯನುಭೋಗಿಸದಿದರ್ಧ ಧನಕೆ ತ್ರಯಗತಿಯಕ್ಕುಂ ॥ ೪ ॥

ತರುವಂ ಪಕ್ಕಿಗಳೆಲ್ಲವು ।
ಶರನಿಧಿಯಂ ನವಿಗಳೆಲ್ಲ ಸೇರುವ ತೆರದೊಳ್ ॥
ಧರೆಯೊಳು ಧನವಿರುತಿರ್ಪಾ ।
ನರನಂ ಸೇರುತ್ತಲಿಹವು ಸಕಲಗುಣಂಗಳ್ ॥ ೫ ॥

ಮನೆ ತನುಸಂಭವದಿರಿಂದಂ ।
ತನುಜಾತರು ವಿದ್ಯೆಯಿಂದೆ ವಿದ್ಯೆ ವಿನಯದಿಂ ॥
ವಿನಯವು ಧನದಿಂ ಸೌಖ್ಯವು ।
ಧನದಿಂ ದೊರೆಯುವದು ಧನವನಾರ್ಜಿಸು ಮನುಜಾ ॥ ೬ ॥

ದಾರಿದ್ರ್ಯ

ಚಂಪಕ ||

ಹುತವಹನಿಷ್ಠಮಂ ಬಗೆದು ಪಾರ್ಥನು ಖಂಡವವನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಮಾ- |
ರುತಿಯು ಸುವರ್ಣಲಂಕೆಯನು ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ ದಗ್ಧಮಾಡಿದಂ ||
ರತಿವತಿಸುಂದರಾಂಗನನು ಶಂಕರ ಸುಟ್ಟನು ಕೋಪದಿಂದ ದರಿ |
ದ್ರತೆಯನು ಸುಟ್ಟು ಲೋಕಹಿತಗೆಯ್ದ ಮಹಾತ್ಮರ ಕಾಣೆ
ಧಾತ್ರಿಯೊಳ್ || ೮

ವನಮಂ ಭರದಿಂದ ಸುಡುತಿರ |
ಲನಿಲಗೆ ಸಖನಾಗಿ ಬರುತಲಿಪ್ಪಂ ಪವನಂ ||
ಮನೆಯೊಳು ದೀಪವನಾರಿಪ |
ಮನುಜಗೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯವಿರಲು ಮೈತ್ರಿಯ ಬಯಸರ್ || ೯ ||

ಚಂಪಕ ||

ತರಣಿಯು ದುಸ್ತರಾಂಬುಧಿಯ ದಾಂಟಿಮದೇಭವನೇರಲಂಕುಶಂ |
ಸುರನದಿಯಲ್ಲಿ ಮಜ್ಜನವು ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ನೀಗಲಿಕ್ಕೆ ಭೂ- ||
ಸರ ಬಹುಸೇವೆಯಾರ್ಜಿಸಲು ವಿತ್ತವ ಕತ್ತಲೆ ಜಾರಿ ದೀಪವು |
ಶರರುಹಜಂಗಸಾಧ್ಯವು ದರಿದ್ರರ ಕಷ್ಟವ ನಾಶಮಾಡಲು || ೧೦ ||

ಘೋರಾರಣ್ಯದ ವಾರಣ |
ಮೈರಿಯ ಕೆಣಕುವುದು ಲೇಸು ಹಾಲಾಹಲಮಂ ||
ಪೀರುವುದು ಲೇಸು ಧರೆಯೊಳು |
ದಾರಿದ್ರ್ಯದ ತಾಪವನ್ನು ತಾಳುವುದು ಕಷ್ಟಂ || ೧೧ ||

ಪರಗೇಹವಾಸದಿಂದಂ ।

ನಿರುತದಿದೇಶಪ್ರವಾಸದಿಂದಂ ನೀಚಾ ॥

ತ್ಮರ ಸೇವೆಯಿಂದೆ ಕಷ್ಟಂ ।

ಪಿರಿದಾಗಿರುವುದು ದರಿದ್ರಮನುಜನ ಕಷ್ಟಂ ॥ ೫ ॥

ಚೋರನಿಗಲ್ಲಿಯಧರ್ಮಂ ।

ವಾರಾಂಗನೆಯರಿಗೆ ನೇಹವೆನ್ನುವದಿಲ್ಲಂ ॥

ಭೂರಮಣಗೆಲ್ಲಿ ತುಷ್ಟಿಯು ।

ದರಿದ್ರನಾದವಗೆ ಶಾಂತಿಯನ್ನುವದಿಲ್ಲ ॥ ೬ ॥

ಸಾಲ

ಮನುಜನು ಸಾಲವ ಮಾಡಲ್ಮಾ ।

'ನತರಕಷ್ಟವನು ಹೊಂದುತಿರ್ಪಂ ಜಗದೊಳ್ಳಾ ॥

ಮನದೊಳುದುಭವಿಸಚಿಂತಾ ।

ಜನಿತಾಗ್ನಿಯ ತಾಪದಿಂದೆ ಬೇಯುತ್ತಿರ್ಪಂ ॥ ೧ ॥

ಸಾಲವೆ ನಿರಯಂ ಘೋರಂ ।

ಸಾಲವೆ ಮನುಜರ್ಗೆ ಪಾರತಂತ್ರ್ಯದ ಮೂಲಂ ॥

ಸಾಲವೆ ಶೀಲಕೆ ಶೂಲಂ ।

ಸಾಲವೆ ಮನುಜರ್ಗೆ ಸಟೆಗೆ ಕಾರಣವಲ್ಲೇ ॥ ೨ ॥

ಮದಕರಿಯ ಕೆಣಕ ಬಹುದೈ ।

ಸದನದೊಳಿಡಬಹುದು ತಂದು ಬರಸಿಡಿಲುಗಳಂ ॥

ಹೆದರಿಸಬಹುದೈ ಸಿಂಹವ ।

ತುದಿಯಿಲ್ಲದ ಋಣದಬಾಧೆಯಳಿಯಲುಬಹುದೇ ॥ ೩ ॥

ಗಿರಿಯನ್ನೆತ್ತಿಡಬಹುದೈ ।

ಶರಧಿಯ ಜಲವನ್ನು ಬೇರೆಯಳೆದಿಡಬಹುದೈ ॥

ಕರದೊಳು ತರಣಿಯ ಹಿಡಿಯಲು ।

ಬರುವದು ಋಣಬಾಧೆಯನ್ನು ನೀಗಲು ಬಹುದೇ ॥ ೪ ॥

ನರಪತನೂಸಂಭವನಂ ।

ದ್ವಿರದವನತಿಯಾಗಿ ಬೊಗಳುತ್ತಿರ್ಪಂಗನೆಯಂ ॥

ಪರರಂ ವಂಚಿಸ ಸಖನಂ ।

ಖರಮಂ ಸಾಲಿಗನ ನಮಿಸಿ ಬಿಡವುದು ದೂರಿಂ ॥ ೫ ॥

ಮದ್ಯ(ಪಾನ) ಮಹಿಮೆ !

ಹರಿವೆನು ಮುಗಿಲಂ ಕೈಯಿಂ ।
ತರುವೆನು ಭಗಣಾಜ್ಞ ಸೂರ್ಯಬಿಂಬಾದಿಗಳೆಂ ॥
ಶರಧಿಯನು ಕುಡಿಮ ಬಿಡುವೆಂ ।
ಸುರೆಯಂ ಕುಡಿದವನು ಬೊಗಳ್ಳ ಮೂರ್ಖನ ತೆರದೊಳ್ ॥ ೧ ॥

ವನದೊಳು ತಪಮಂ ಗೆಯ್ಯುತೆ ।
ತನುವಂ ಸವಿಸುವರದೇಕೊ ದೇವನ ಕಾಣಲ್ ॥
ಘನರುಚಿಮದ್ಯವ ಸೇವಿಸ ।
ಲನುನಯದಿಂ ತಾನೆಬರ್ಪನೆಂಬಂ ಕುಡಕಂ ॥ ೨ ॥

ಮದ್ಯವೆ ತಾಯಿಯು ತಂದೆಯು ।
ಮದ್ಯವೆ ಸನ್ನಿತ್ರ್ವಬಂಧುವರ್ಗವೆ ಮದ್ಯಂ ॥
ಮದ್ಯವೆ ಶಾಂತಿಯ ಮಾರ್ಗಂ ।
ಮದ್ಯಕ್ಕೆಣೆಯಾದುದಿಲ್ಲವೆಂಬಂಕುಡಕಂ ॥ ೩ ॥

ಕಲುಕಟ್ಟಿಗೆಯಿಂಮಾಡಿದ ।
ಚೆಲುವಾಗಿಹ ಮೂರ್ತಿಯೊಳಗೆ ಇರವನೆ ದೇವಂ ॥
ಜಲಜಾಪ್ತಾಬ್ಜರೊಳಿಹನೇ ।
ಬಲರುಚಿಮದ್ಯದಲಿ ದೇವನಿರ್ವಂ ಸತತಂ ॥ ೪ ॥

ಕುಡಿಕುಡಿದು ಕುಡಿದು ಸುರೆಯನು ।
ಎಡವುತೆ ಬೀಳುತ್ತೆ ಬಂದು ಸತಿಯಂ ಸುತರಂ ॥
ಹೊಡೆವನು ಮನೆಯೊಳಗಿರುತಿಹ ।
ಒಡವೆಗಳಂ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಸುಡುತ್ತಿರ್ವಂ ॥ ೫ ॥

ಕೋಲು ಮುದುಕಗೆ ಲೇಸು ಹಾಲು ಕೂಸಿಗೆ ಲೇಸು ।
ಸಾಲವನು ತಂದು ಉಣಲೇಸು ವಿಧುರಂಗೆ ।
ಸೂಳೆಯೇಲೇಸು ಸರ್ವಜ್ಞ ॥ ೭ ॥

ಸುರಪತಿಯು ಮೋಸದಿಂ ಪರಸತಿಯ ಭೋಗಿಸಲು ।
ವರಮುನಿಯ ಶಾಪದಿಂ ಭಗಗಳಾಗಿಹವು ।
ನಿರುತ ಮೈತುಂಬ ಸರ್ವಜ್ಞ ॥ ೮ ॥

ಪದ್ಯಗಳ ಭಾವಾನುವಾದ

ನಿಲಯದೆ ನಾರೀವೃಂದದೆ |
ಗಳಹುತೆ ಪೌರುಷದ ಮಾತನಾಡುತಲಿಹನಂ ||
ದಳಪತಿಯಂ ಮಾಳ್ವುದು ನೀ |
ರಿಳಿಯದಗಂಟಲಲಿ ಕಡುಬ ತುರುಕಿದ ತೆರದೊಳ್ || ೧ ||

ನುಡಿವುದು ದಿಟವಾದುದ ಮೇಣ್ |
ಕಡುತರಹಿತವಾದುದನ್ನು ನುಡಿವುದು ಸತತಂ ||
ಕೆಡಕಾಗುತಿರ್ಪ ಸತ್ಯವ |
ಬಿಡವುದು ಸತ್ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆವುದು ಮನುಜಾ || ೨ ||

ಧನವಿರುತಿರೆ ಕಷ್ಟಂ ನಿ |
ಧನನಾಗಲ್ಕೆ ಕಷ್ಟ ಸುತನಿರೆ ಕಷ್ಟಂ ||
ತನೂಭವನಿರದಿರೆ ಕಷ್ಟಂ |
ಮನುಜಗೆ ಜಗವೆಲ್ಲ ಕಷ್ಟಮಯಮಿಹುದಲ್ಲೇ || ೩ ||

ಅತಿವರ್ಪದಿಂದೆ ರಾವಣ |
ನತಿಶಯಮಾನವನು ಬಯಸೆ ಕುರುಪಂ ಬಲಿಭೂ ||
ಪತಿಯತಿದಾನದೆಯಳಿದಂ |
ಸತತಂ ಕೇಡೊದಗುತಿರ್ಪದತಿಶಯದಿಂದಂ || ೪ ||

ಅರಳಿದಹೇಮದ ಕಮಲವ |
ವಿರಚಿಸಿದೊಡೆ ಚತುರಜನರು ಬಹುಕುಶಲತೆಯಿಂ ||
ಸರಸಿಜದೊಳಗಿರುತಿರ್ಪಾ |
ಪರಿಮಳವನ್ನದೊಳಿರಿಸಿಬಲ್ಲರೆ ಚತುರರಾ || ೫ ||

ವರದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯೆಯು ।

ನರಳುತೆಬ್ಬಿದ್ದರ ರೋಗಿಗೊಪ್ಪವ ಮಿತ್ರಂ ॥

ಮರಣವನೆಯ್ದುವನಿಗರಂ ।

ತರುಣಿಯು ಮನಯಲ್ಲಿ ಮಿತ್ರನಂತಿರುತ್ತಿರ್ಪಳು ॥ ೬ ॥

ಕೇಳುವರಿಲ್ಲದ ಸ್ಥಳದೊಳ್ ।

ಹೇಳುವ ತಂ ಪ್ರೇಗಿ ಗೆಯ್ದುದೇನಂ ಸಗ್ಗರಂ ॥

ಬಾಳುತಲಿಹ ದೇಶದೆ ಮಡಿ ।

ವಾಳನ ನೈಪುಣ್ಯವನ್ನು ಕೇಳುವರುಂಟೇ ॥ ೭ ॥

ನರವನ ಬಲ ಮರ್ಬಲಸಗೆ ।

ನಿರುತದೊಳರ್ಭಕಗೆ ರೋಗನವೆ ಬಹುಬಲ ತ ॥

ಸ್ಮರನಿಗಸತ್ಯದ ಬಹುಬಲ ।

ವಿರುವುದು ಮೂರ್ಖನಿಗೆ ಮೌನದ ಬಲಂ ಧರಿಸಿಗಿವೆ ॥ ೮ ॥

ರಸನಾಗ್ರದೆ ಸಿರಿಯಿರ್ಪಳು ।

ರಸನಾಗ್ರದೆ ಮಿತ್ರಬಂಧುಬಾಂಧವರೆಲ್ಲರ ॥

ರಸನಾಗ್ರದಿಂದೆ ಬಂಧನ ।

ರಸನಾಗ್ರದೆ ಸಾವು ಬರುವುದಚ್ಚರಿಯಲ್ಲೇ ॥ ೯ ॥

ಕುರುಡನಿಗೋರ್ವಂ ಮನುಜಂ ।

ಕರದೊಳು ನಿನಗೇಕೆ ದೀವ ರಾತ್ರಿಯೊಪ್ಪಿವಳು ॥

ಪರರಿಗೆ ನಾ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಾ ।

ಸರಿವರು ದೂರೆನುತೆ ನಾನೆ ಪಿಡಿದಿಹೆನೊದಂ ॥ ೧೦ ॥

ಉತ್ಪಲ]

ಧ್ಯಾನವಮಾಡಿ ಯೋಗಿಗಳು ನೀಚರು ತಮ್ಮಯ ಸರ್ವಪಾಪಮಂ ।

ಸ್ನಾನವಮಾಡಿ ಗಂಗೆಯೊಳು ಸ್ತ್ರೀಯರು ಗಂಡನಸೇವೆಮಾಡುತ ॥

ದಾನವಮಾಡಿ ಪಾತ್ರದೊಳಗೈಸಿರಿಯಿರ್ಪರು ಪೂರ್ಣಭಕ್ತಿಯಿಂ ।

ಜ್ಞಾನಿಗಳೆಲ್ಲ ವಿದ್ಯೆಯನು ಸಾಧಿಸಿ ಕ್ಷಾಲನವನ್ನುಗೆಯ್ದುವರಾ ॥ ೧೧ ॥

ನಡಿಸಿದ ಸಸಿಯದು ಬುವಿಯೊಳ್ಳಾ ।

ಗಡನೆಯಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತೆ ಚಂದಕಾಣುತಲಿರುವಾ ॥

ಗಿಡವಾಗಿ ಫಲವನೆಯಲ್ತಾ ।

ವಡುವರು ಸಂತೋಷವನ್ನು ಜಗದೋಳ್ಳಾ ಸುಜನರಾ ॥ ೧೨ ॥

ಸಾವನ್ನೆ ಗವೊದೇಹ ।

ಕ್ಕೇವುದು ಸುಖವನ್ನು ಸಾಲದಿಂ ಕುಡಿವೃತಮಂ ॥

ಜಿವವು ಪೋದೊಡ ದೇಹವು ।

ಪಾವಕನೋರ್ ದಹಿಸೆ ತಿರುಗಿ ಬಾರದು ಮನುಜಾ ॥ ೧೩ ॥

ಚಂಪಕ ॥

ಬಲುಸುಡುವಂಧ ಲೋಹದ ಜಲಂ ಪೆಸರಿಲ್ಲದೆ ನಾಶವವ್ವುದು ।

ಜಲರುಹಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಎಸೆಗುಂ ಕೆಲಕಾಲದೆ ಮುತ್ತಿನಂತೆಪೋಲಾ ॥

ಜಲಧಿಯ ಸಿಂಪಿನೋರ್ ಜನಿಸುಗುಂ ಕೆಲಕಾಲದೆ ಮುತ್ತಿನಂತೆಪೋಲಾ ।

ಜಲವು ಸುಖವದಿಂದಮು ಸುಧ್ಯಮಸದ್ಗುಣವನ್ನು ಪೋದಿತು ॥ ೧೪ ॥

ಚಂಪಕ ॥

ಅಜಗರ ವಾಯುಭಕ್ಷಣದೆ ನೈಜದಿ ದುರ್ಬಲವಾಗದಂದಿಗುಂ ।

ಗಜಗಳು ಘೋರಕಾಸನದೆ ಪಲ್ಲನು ತಿಂದು ಬಲಿಷ್ಠವಾಗವೇ ॥

ಭಜಿಸರು ದೇವನಂ ಮುನಿವರೇಣ್ಯರು ಭಕ್ಷಿಸಿ ಗಡ್ಡೆ ಬೇರ್ದಳಂ ।

ಸುಜನನು ಸೌಖ್ಯದಿಂದಿರಲು ತುಷ್ಟಿಯೆ ಸಂತತ ಮೂಲಕಾರಣಂ ॥ ೧೫ ॥

ಚಂಪಕ ॥

ಪರಸತಿಯನ್ನು ಭೋಗಿಸುವ ಬುದ್ಧಿಯದಿದ್ರನಿಗೆ ಪುಟ್ಟಿತೋ ।

ಹರಿಹನ ತರ್ಪ ಬುದ್ಧಿಯದು ರಾಮನ ಚಿತ್ತಕದೇಕೆ ಸಂಮದೋ ॥

ಧರಣಿಪಥರ್ಮ ಕಾರವರೊಳತ್ತವನಾಡಲದೇಕೆ ಪೋದನೋ ।

ನಿರುತ ಸುತೀಲರಾವಡೆಯು ಪೋಪುವು ಬುದ್ಧಿಯು ದುರ್ವಿಪಾಕದಿಂ ॥ ೧೬ ॥

ಅರಿವಂ ಬಲಿಷ್ಠ ಬಲಮಂ ।

ನಿರುತಂ ಬಲವಿಲ್ಲದವನು ತಿಳಿವನೆ ಬಲಮಂ ॥

ಹರಿಯವ ಬಲವನ್ನು ತಿಳಿವುದು ।

ಕರಿಯದು ಮೂಷಕವದೇನು ತಿಳಿವುದೇ ಬಲಮಂ ॥ ೧೭ ॥

ಧರೆಯೊಳು ಮಹಾತ್ಮಗಾದರ್ ।

ಜರುಗಿಸುವರು ಹೀನಕೃತ್ಯವನ್ನಾದಡೆಯುಂ ॥

ದ್ವಿರದವು ಸೂಚಿಕೆಯುಂ ಪು ।

ಷ್ಕರದಿಂ ತಕ್ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿಹುದು ನೆಲದೊಳಗಿಹುದಂ ॥ ೧೮ ॥

ಕೊಡುವವನ ಗೃಹಕೆ ಪೋಗಲು ।

ಪಡೆವನು ಬೇಡುವನು ಲಘುತ್ವಮಂ ಸಂತತದೊಳ್ ॥

ಪೊಡವೀಪಾಲಕಬಲಿವರ ।

ನೆಡೆಯಂ ಸಾರಲೈ ಹರಿಯು ವಾವನನಾದಂ ॥ ೧೯ ॥

ಮನೆಯೊಳು ನೆಲದೊಳು ಹುಗಿದಿಹ ।

ಧನದಿಂ ಧನವಂತನೆಂದು ತಿಳಿಯುತಲಿರ್ಪಾ ॥

ಧನವೇ ನಮ್ಮದು ಎನ್ನುತೆ ।

ಮನದೊಳು ತಿಳಿಯಲೈ ಒಡವಗೇಂ ಬಾಧಕವೈ ॥ ೨೦ ॥

ಧರೆಯೊಳಗೆ ಮೂರು ರತ್ನಗ ।

ಳಿರುತಿರೆಯುಂ ಜಲಸುಭಾಷಿತಾನ್ನಂಗಳ್ ಮೂ ॥

ಖರು ಪಾಷಾಣದ ತುಂಡಿಗೆ ।

ಸರಸಾಗಿಹ ರತ್ನವೆಂಬುದಚ್ಚರಿಯಲ್ಲೇ ॥ ೨೧ ॥

ಪರರ ಸುಖದಿಂದೆ ಸುಜನಗೆ ।

ನಿರುತದಿ ವಿಪ್ರನಿಗೆ ತುಷ್ಟಿ ಭೋಜನದಿಂದಂ ॥

ಬ್ಧರಗರ್ಜನೆಯಿಂ ಸೋಗೆಗೆ ।

ದುರುಳಿಗೆ ಸಂತುಷ್ಟಿಯಿಹುದು ಪರಪೀಡನೆಯಿಂ ॥ ೨೨ ॥

ನಿಮಗೊಂದು ಶರಣು ವೈದ್ಯರೆ ।
ಯಮನ ಸಹೋದರರು ನೀವು ನೈಜದಿ ಜಗದೊಳ್ ॥
ಯಮರಾಜನೊಯ್ಯ ಹರಣವ ।
ನಿಮಿಷದೊಳೊಯ್ಯುವಿರಿ ನೀವು ಧನಹರಣಗಳೆಂ ॥ ೨೩ ॥

ಅತಿಪರಿಚಯವಿರ್ದೆಡೆಯೊಳ್ ।
ಸತತಂ ಪೋಗುವದರಿಂದನಾದರಮಕ್ಕುಂ ॥
ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ವನದೆ ಭಿಲ್ಲರ ।
ಸತಿಯರು ಚಂದನವನುರಿಸಿ ಪಾಕವಮಾಳ್ವರಾ ॥ ೨೪ ॥

ಬೇರೆರಡು ಪದಾರ್ಥಗಳೊಳ್ ।
ವೈರತ್ವವತೀವವಿರಲು ಬೆರೆವುದಶಕ್ಯಂ ॥
ನೀರತಿ ಸುಡುತಿರ್ದೆಡೆಯೇ ।
ನಾರಿಸದೇ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ ಬೆಂಕಿಯನೆಂದುಂ ॥ ೨೫ ॥

ವೈರಿಯ ಪಕ್ಷದೊಳೆಮ್ಮರಾ ।
ಸೇರಿರೆ ಬಹುಕಷ್ಟವನ್ನು ಕೊಡವುದು ಸಹಜಂ ॥
ಭೂರುಹಗಳ ಸಂಹರಿಸೆ ಕು ।
ಠಾರದೆಕಟ್ಟಿಗೆಯು ಸೇರದಿರ್ದೆಡಶಕ್ಯಂ ॥ ೨೬ ॥

ಬಾಳಿರೆ ಮನುಜನು ಸುಖದಿಂ ।
ವೇಳೆಯ ಕಳೆಯದಲೆಯರವ ಗೆಯ್ಯುದು ಯುಕ್ತಂ ॥
ಕಾಳೊಳಗೆ ಹೊಲಸು ಕೂಡಿರೆ ।
ಗಾಳಿಯು ಬಿಟ್ಟಾಗ ತೂರಿಕೊಳ್ಳರು ಸುಜನರಾ ॥ ೨೭ ॥

ಕೊಡುವನು ಬೇಡುವ ಗುಟ್ಟಿನ ।
ನುಡಿಯಂ ಹೇಳುವನು ಕೇಳ್ತನೂಟಕೆ ಬರ್ಪಂ ॥
ತಡೆಯದೆ ಕರೆಯುವ ನೂಟಕೆ ।
ಪೊಡವಿಯೊಳನುರಾಗವಿಂತು ಪಡ್ವಿಧಮಿರ್ಕಂ ॥ ೨೮ ॥

ಅರಿವಂ ಬಲಿಷ್ಠ ಬಲಮಂ ।
 ನಿರುತಂ ಬಲವಿಲ್ಲದವನು ತಿಳಿವನೆ ಬಲಮಂ ॥
 ಹರಿಯವ ಬಲವನ್ನು ತಿಳಿವುದು ।
 ಕರಿಯದು ಮೂಷಕವದೇನು ತಿಳಿವುದೇ ಬಲಮಂ ॥ ೧೭ ॥

ಧರೆಯೊಳು ಮಹಾತ್ಮಗಾದರ್ ।
 ಜರುಗಿಸುವರು ಹೀನಕೃತ್ಯವನ್ನಾದಡೆಯುಂ ॥
 ದ್ವಿರದವು ಸೂಚಿಕೆಯುಂ ಪು ।
 ಪ್ಯರದಿಂ ತಕ್ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿಹುದು ನೆಲದೊಳಗಿಹುದಂ ॥ ೧೮ ॥

ಕೊಡುವವನ ಗೃಹಕೆ ಪೋಗಲು ।
 ಪಡೆವನು ಬೇಡುವನು ಲಘುತ್ವಮಂ ಸಂತತದೊಳ್ ॥
 ಪೊಡವೀಪಾಲಕಬಲಿವರ ।
 ನೆಡೆಯಂ ಸಾರಲ್ಕೆ ಹರಿಯು ವಾವನನಾದಂ ॥ ೧೯ ॥

ಮನೆಯೊಳು ನೆಲದೊಳು ಹುಗಿದಿಹ ।
 ಧನದಿಂ ಧನವಂತನೆಂದು ತಿಳಿಯುತಲಿವಾರ್ ॥
 ಧನವೇ ನಮ್ಮದು ಎನ್ನುತೆ ।
 ಮನದೊಳು ತಿಳಿಯಲ್ಕೆ ಒಡವಗೇಂ ಬಾಧಕವೈ ॥ ೨೦ ॥

ಧರೆಯೊಳಗೆ ಮೂರು ರತ್ನಗ ।
 ಳಿರುತಿರೆಯುಂ ಜಲಸುಭಾಷಿತಾನ್ನಂಗಳ್ ಮೂ ॥
 ಖರು ಪಾಷಾಣದ ತುಂಡಿಗೆ ।
 ಸರಸಾಗಿಹ ರತ್ನವೆಂಬುದಚ್ಚರಿಯಲ್ಲೇ ॥ ೨೧ ॥

ಪರರ ಸುಖದಿಂದೆ ಸುಜನಗೆ ।
 ನಿರುತದಿ ವಿಪ್ರನಿಗೆ ತುಷ್ಟಿ ಭೋಜನದಿಂದಂ ॥
 ಬ್ಧರಗರ್ಜನೆಯಿಂ ಸೋಗೆಗೆ ।
 ದುರುಳಗೆ ಸಂತುಷ್ಟಿಯಿಹುದು ಪರಪೀಡನೆಯಿಂ ॥ ೨೨ ॥

ನಿಮಗೊಂದು ಶರಣು ವೈದ್ಯರೆ ।
ಯಮನ ಸಹೋದರರು ನೀವು ನೈಜದಿ ಜಗದೊಳ್ ॥
ಯಮರಾಜನೊಯ್ಯ ಹರಣವ ।
ನಿಮಿಷದೊಳೊಯ್ಯುವಿರಿ ನೀವು ಧನಹರಣಗಳೆಂ ॥ ೨೩ ॥

ಅತಿಪರಿಚಯವಿದೆಡೆಯೊಳ್ ।
ಸತತಂ ಪೋಗುವದರಿಂದನಾದರಮಕ್ಕುಂ ॥
ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ವನದೆ ಭಿಲ್ಲರ ।
ಸತಿಯರು ಚಂದನವನುರಿಸಿ ಪಾಕವಮಾಳ್ಪರಾ ॥ ೨೪ ॥

ಬೇರೆರಡು ಪದಾರ್ಥಗಳೊಳ್ ।
ವೈರತ್ವವತೀವವಿರಲು ಬೆರಿವುದಶಕ್ಯಂ ॥
ನೀರತಿ ಸುಡುತಿರ್ದಡೆಯೇ ।
ನಾರಿಸದೇ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ ಬೆಂಕಿಯನೆಂದುಂ ॥ ೨೫ ॥

ವೈರಿಯ ಪಕ್ಷದೊಳೆಮ್ಮರಾ ।
ಸೇರಿರೆ ಬಹುಕಷ್ಟವನ್ನು ಕೊಡವುದು ಸಹಜಂ ॥
ಭೂರುಹಗಳ ಸಂಹರಿಸೆ ಕು ।
ತಾರದೆಕಟ್ಟಿಗೆಯು ಸೇರದಿರ್ದಡಶಕ್ಯಂ ॥ ೨೬ ॥

ಬಾಳಿರೆ ಮನುಜನು ಸುಖದಿಂ ।
ವೇಳೆಯ ಕಳೆಯದಲೆಯರವ ಗೆಯ್ಯದು ಯುಕ್ತಂ ॥
ಕಾಳೊಳಗೆ ಹೊಲಸು ಕೂಡಿರೆ ।
ಗಾಳಿಯು ಬಿಟ್ಟಾಗ ತೂರಿಕೊಳ್ಳರು ಸುಜನರಾ ॥ ೨೭ ॥

ಕೊಡುವನು ಬೇಡುವ ಗುಟ್ಟಿನ ।
ನುಡಿಯಂ ಹೇಳುವನು ಕೇಳ್ವನೂಟಕೆ ಬರ್ಪಂ ॥
ತಡೆಯದೆ ಕರೆಯುವ ನೂಟಕೆ ।
ಪೊಡವಿಯೊಳನುರಾಗವಿಂತು ಪಡ್ವಿಧಮಿರ್ಕಂ ॥ ೨೮ ॥

ಚಂಪಕ ||

ಶಿರದೊಳಗೇನು ಚಂದಿರನದೇಕಿಹ ವೆನೌಲಿಯೊಳಗದಲ್ಲ ತಾ |
 ಧರಿಸಿಹನೇಕೆ ಭಸ್ಮವನುಟೊಂಕದೆ ಕಟ್ಟಿಹನೇಕೆ ಸರ್ಪವ ||
 ನ್ನುರುತರ ದೀರ್ಘಲಂಬಣವದೇಂ ಜಘನಾಂತದೊ ಕೆಂದಿಭಾಸ್ಯನ |
 ಚ್ಚರಿವಡೆಕೇಳೆ ತಾಯಿಯನು ಲಜ್ಜಿತಳಾಗಿಹಗೌರಿ ಕಾಯುವಳಾ || ೭೯ ||

ಕರದೊಳಗೆ ಕ್ಷಮೆಯ ರಸ್ತವ |
 ದಿರುತಿರೆ ಮಾಡುವರದೇನು ದುಷ್ಟಾತ್ಮರಾ ವು ||
 ಲ್ಲಿರದಿಹ ನೆಲದೊಳು ಬಿದ್ದಿಹ |
 ಮರುತಾಸಖಂ ತಾನೆ ನಂದಿ ಹೋಗುವತೆರದೊಳಾ || ೮೦ ||

ಮತಿಹೀನನೋಡೆ ಮೂರ್ಖನ |
 ನತಿಶಯ್ಯ ತಂವಾಗುತಿಹುದು ಗಂಧದನೋಲಾ ಮ ||
 ಡಿತನನ್ನೀಕ್ಷಿಸೆ ತನ್ನಯ |
 ಪಿತನಂ ಕೊಂದವನತೆರದಿ ಕಾಣುತ್ತಿರ್ವಂ || ೮೧ ||

ಚರಿಸಲು ಬಹುದೈ ವನದೊಳಾ |
 ಗಿರಿಯಲಿ ದುರ್ಗದಲಿಕೂಡಿ ವನಚರರಿಂದಂ ||
 ಸುರಲೋಕದೊಳಾದಡೆಯುಂ |
 ಸರಸವು ಮತಿಹೀನಸಂಗ ಬೇಡೆನುಗೆಂಬರಾ || ೮೨ ||

ಪಡೆವಲ್ಪಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವ |
 ಕಡುತರಮಾನವನು ವಿಬುಧರಿಲ್ಲದ ಸ್ಥಳದೊಳಾ ||
 ಗಡುಮರಗಳಿಲ್ಲದಿರ್ವಾ |
 ಪೊಡವಿಯೊಳೇಂರಡಭೂಜವೇ ಬಹುಶ್ರೇಷ್ಠ || ೮೩ ||

ಉರಗಕ್ಕೆ ವಿಷವುದಂತದೊ |
 ಳಿರುವುದು ವೃಶ್ಚಿಕಕೆ ವಿಷವು ಬಾಲದ ತುದಿಯೊಳಾ ||
 ಶಿರದೊಳು ಮಶಕಕ್ಕಿರುವದು |
 ದುರುಳನ ಸರ್ವಾಂಗದಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಹುದು ವಿಷಂ || ೮೪ ||

ವನಧಿಯ ಮಂಧನಕಾಲದೆ ।
ಜನಿಸಿದವಿಷದಿಂದೆ ಜಗವು ತಲ್ಲಣಗೊಳ್ಳೆರ್ ॥
ಮನಸಿಜವೈರಿಯದಂ ತಾ ।
ಬಿನದದಿ ಕಂಠದಲಿ ಧರಿಸಿ ಜಗಮಂ ಕಾಯ್ದಂ ॥ ೩೫ ॥

ಹರಿಯುಟ್ಟು ಪೀತವಸನನ ।
ಶರಧಿಯು ನೋಡಲ್ಕೆ ಮುದದಿ ಸಿರಿಯನ್ನಿತ್ತಂ ॥
ಗಿರಿಜೇಶನುಟ್ಟುಕೊಂಡಿಹ ।
ದ್ವಿರದಾಜಿನವನ್ನು ನೋಡಿ ವಿಷವನ್ನಿತ್ತಂ ॥ ೩೬ ॥

ಬೆರೆತಿರೆ ಕಡಿನೆಯ ಧಾತುವು ।
ತರತರದಾಭರಣಗಳನು ಹೇಮದೆ ಮಾಳ್ವೆರ್ ॥
ಧರೆಯೊಳ್ ಸುಜನರ ಕೀರ್ತಿಯು ।
ದುರುಳನ ಸಂಸರ್ಗದಿಂದೆ ಬೆಳೆವುದು ಸಹಜಂ ॥ ೩೭ ॥

ತಡೆಯದೆ ದುರಿತಂ ಪೋವುದು ।
ನುಡಿಯಲು ರಾಕ್ಷಸನ ಮತ್ತೆ ಬರಬಹುದೆಂಬಾ ॥
ಕಡುತರ ಸಂಶಯದಿಂದಂ ।
ಗಡನೆಯೆ ರಾಕ್ಷಸನ ಕದದ ತೆರದೊಳು ನುಡಿವರ್ ॥ ೩೮ ॥

ಶರಧಿಯು ಸೀಯಾದಡೆಯುಂ ।
ಸರಸೀರುಹಮಿತ್ರ ಶೈತ್ಯಮಂ ಪೊಂದಿದಡಂ ॥
ಗರುಡಂ ಬಳಲೊಡೆ ವಿಷದಿಂ ।
ದುರುಳರ ಕಾಪಟ್ಟವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಬಹುದೇ ॥ ೩೯ ॥

ನರರಿಗೆ ಸಿರಿಯಹ ಸಮಯದೊ ।
ಳಿರುತಿಹ ಗರ್ವವನು ಸಿರಿಯು ಪೋಗಿರುವಾಗಳ್ ॥
ತಿರುಂಡಡೆಯುಂ ಬಿಡರೀ ।
ಧರೆಯೊಳಗೈಸಿರಿಯ ಮಹಿಮೆಯಿಂತತಿ ಘೋರಂ ॥ ೪೦ ॥

ಗಹಗಹಿಸಿ ನಗುವದೀಧರೆ ।
ಮಹಮಹಮೆನ್ನುತ್ತಲಿಹರ ನುಡಿಯಂ ಕೇಳಲ್ ॥
ಬಹುನೃಪರಾಳಿರೆ ಪೂರ್ವದೆ ।
ಮಹಿಯದು ಸತ್ತಿರ್ಪ ನೃಪರನನುಸರಿಸಿಲ್ಲಂ ॥ ೪೧ ॥

ನುರ್ಮವ ತಿಳಿಯುತೆ ವೇದದ ।
ಕರ್ಮವ ನಳಿಯುತ್ತೆ ದೇವಸಂಕೀರ್ತನದಿಂ ॥
ಧರ್ಮದೆ ನಡೆವವನಂ ಯಮ ।
ಧರ್ಮಂ ಹೆದರುತ್ತಲಿರ್ಪನವನನ್ನೊಯ್ಯಲ್ ॥ ೪೨ ॥

ಧರೆಯೊಳು ಬಿಳಿಗಾಗೆಗಳಂ ।
ಶರಧಿಯೊಳಿರುತಿರ್ಪ ಮತ್ಸ್ಯವದಗಳನೊಡುಂ ॥
ಬರುಕುಸುಮಗಳಂ ಕಾಣಲ್ ।
ಬರುವದು ನಾರಿಯರ ಮನವ ಕಾಣ್ಬುದಶಕ್ಯಂ ॥ ೪೩ ॥

ಚೂರಿಯ ತೆರದೊಳಗಿಹರಧಿ ।
ಕಾರಿಗಳೈ ಫಲದತೆರದಿ ಸೇವೆಯ ಗೆಯ್ಯಗ್ ॥
ಚೂರಿಯು ಪಣ್ಣಿಗೆ ಬಡಿಯಲ್ ।
ತೋರುವದೈ ಕೇಡು ಫಲವು ಚೂರಿಗೆ ಬಡಿಯಲ್ ॥ ೪೪ ॥

ಸ್ವರಮಿಹುದು ಪಿಕಕೆ ರೂಪಂ ।
ತರುಣಿಯರಿಗೆ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯಮಿರ್ಪುದು ರೂಪಂ ॥
ನರರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯು ತಪವಾ ।
ಚರಿಸುವನಿಗೆ ಕ್ಷಮೆಯು ರೂಪಮಾಗಿಹುದಲ್ಲೇ ॥ ೪೫ ॥

ಮನೆಯೊಳು ಬಂದತಿಥಿಗಳಂ ।
ಬಿನದದಿ ಸತ್ಕರಿಸಿಯನ್ನವೀಯುತಲಿರ್ಪಾ ॥
ಜನನಿಯ ಜನಕರ ಸೇವೆಯ ।
ನನುನಯದಿಂ ಗೆಯ್ಯ ನರನ ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆಜೆಯೇ ॥ ೪೬ ॥

ಮರಣವು ಬರ್ಪುದು ನಿಶ್ಚಯ ।

ಭರದಿಂ ಸತ್ಕರ್ಮಗಳನು ಮಾಡುವುದು ಯುಕ್ತಂ ॥

ಸರದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಕರ್ಮವು ।

ಬರುವದು ದೇಹವನು ಛಾಯೆಯನುಸರಿಸುವವೋಲಾ ॥ ೪೭ ॥

ಸಿರಿ ಬರೆ ಕಷ್ಟವದೊಡಗಲಾ ॥

ಗರುವಿಕೆಯಂ ದುಃಖವನ್ನು ಹೊಂದರು ಸುಜನರಾ ॥

ತರಣಿಯುದಯಿಸುವ ವೇಳೆಯೊ ।

ಳರುಣಂ ಮೇಣಸ್ತಮಿಸುವ ವೇಳೆಯೊಳರುಣಂ ॥ ೪೮ ॥

ದುರುಳರ ಪ್ರೀತಿಯು ಮೋಡದ ।

ನೆರಳುಂ ಸಂಪತ್ತು ನಾರಿಯರು ಯೌವನವುಂ ॥

ಸರಸಾದನ್ನಂ ಧರೆಯೊಳ ।

ಗಿರುವವು ಕ್ಷಣಭಂಗುರಸುಖದವದಾರ್ಥಂಗಳಾ ॥ ೪೯ ॥

ಉತ್ಪಲ ॥

ಆರವರೆನ್ನೆ ಶೂಲಿಯಿಹೆ ಭೇಷಜಮಂ ಕುಡಿ ನೀಲಕಂಠನಾಂ ।

ತೋರಿಸು ಕೂಗಿ ಕೇಕೆಯೊಲು ಸ್ಥಾಣವು ನಾ ಗಿಡಕುಂಟೆ ಮಾತುಗಳಾ ॥

ನಾರಿಯೆ ನಾ ಶಿವೇಶನಿಹೆ ಕಾನನದಲ್ಲಿರು ಪೋಗು ನೀನೆನಲಾ ।

ಗೌರಿಯ ಮಾತಿಗುತ್ತರವನೀಯದ ಮುಗ್ಧಗಿರೀಶ ಕಾಯುವಂ ॥ ೫೦ ॥

ನಿರುತದೊಳಶಕ್ತಸಾಧುವು ।

ಕುರೂಪೆಯಪ್ಪಳು ಪತಿವ್ರತೆ ರೋಗಿಷ್ಯಂ ದೇ ॥

ವರಭಕ್ತನು ತಾನಾಗುವ ।

ಚರಿಸುವದಚ್ಚರಿಯೆ ಲಗ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಬಡವಂ ॥ ೫೧ ॥

ದುರುಳರ ಮಧ್ಯದೆ ಸಜ್ಜನ ।

ನಿರುತಿರೆ ತದ್ರೂಪವನ್ನು ಪೊಂದುವದಿಲ್ಲಂ ॥

ಉರಗಗಳೆಲ್ಲವು ಚಂದನ ।

ತರುವಂ ಸುತ್ತಿರಲು ವಿಷವು ಬರ್ಪುದೆ ಗಿಡದೊಳಾ ॥ ೫೨ ॥

ಮಲಗಿಹಳು ಲಕುಮಿ ಕಮಲದೆ ।

ಜಲಧಿಯೊಳೊರಗಿಹನು ಮಾಧವಂ ನಿರುತದೊಳಂ ॥

ಮಲಯದೆ ಮಲಗಿಹ ಶೂಲಿಯು ।

ನಿಲಯದೆ ಮತ್ಸ್ಯನದ ಕಾಟವತಿಶಯವಾಗೆಲ್ ॥ ೫೩ ॥

ಕಲಹವನು ಮಾಡಿ ಮೂರ್ಖರಾ ।

ಕಳೆವರು ವೇಳೆಯನು ನಿದ್ರೆಯೊಳ್ ವ್ಯಸನದೊಳಂ ॥

ಸಲೆ ತುತಿಸುತಲೀಶ್ವರನಂ ।

ಸುಲಲಿತ ಕಾವ್ಯಗಳನೋದಿ ಕಳೆವರು ವಿಬುಧರಾ ॥ ೫೪ ॥

ಸರಸೀರುಹದಲ ಮಧ್ಯದೊ ।

ಳರ ಸಂಜೆಯು ತುರಗಮೆಸೆವೃತಿರ್ಪುದು ರಣದೊಳ್ ॥

ಗಿರಿಗಂಹರಕಂದರದೊಳ್ ।

ಹರಿ ನೃಪರಾಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ವಿಬುಧ ಪ್ರಕರಂ ॥ ೫೫ ॥

ತುರಗವು ಖರಗಳ ಮಧ್ಯದೊ ।

ಳರಸಂಜೆಯು ಕಾಕವೃಂದದಲಿ ಶೋಭಿಪುದೇ ॥

ನರಿಗಳ ಮಧ್ಯದೆ ಸಿಂಹಂ ।

ನಿರಕ್ಷರರೆಡೆಯಲ್ಲಿ ವಿಬುಧನೆಸೆಯುತ್ತಿಹನೇ ॥ ೫೬ ॥

ಚಂಪಕ ॥

ಸಿರಿಯುತ ದಾನಮಂಕೊಡಲು ಪಾತ್ರದೊಳ್ಳೆಸಿರಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವಂ ।

ದೊರೆದಿಹ ವಿತ್ತದಿಂ ಸಕಲಪುಣ್ಯದ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವಂ ॥

ಸುರರಿಹ ಲೋಕಸೌಖ್ಯವನೆ ಪೊಂದುವ ಪೂರ್ವದಪುಣ್ಯಶೇಷದಿಂ ॥

ಧರೆಯೊಳು ಮತ್ತೆ ಪುಟ್ಟುವನು ವೈಭವದಿಂ ಮೆರೆಯುತ್ತಲಿರ್ದವಂ । ೫೭ ॥

ದುರುಳನು ತಪಮಂಗೈಯ್ಯತೆ ।

ವರಮಂ ಪಡೆದಿರ್ದರಲ್ಲಿ ಕೇಡಂ ಬಗೆವರಾ ॥

ಗಿರಿಶನನೊಲಿಸಿದ ಭಸ್ಮಾ ।

ಸುರನು ಮಹೇಶ್ವರನ ಶಿರದೆ ಕರವಿಡೆ ಪೋದಂ ॥ ೫೮ ॥

ನಿರುತ ಮಹಾತ್ಮರು ಪೊಂದುತ |
 ಲಿರುವರು ಸುಖ ದುಃಖಗಳನು ಹೀನರು ಪೊಂದರ್ ||
 ಶರನಿಧಿಜಾತಂ ಪಡೆಯು |
 ತ್ತಿರುವನು ಕ್ಷಯವೃದ್ಧಿಗಳನು ಪೊಂದದು ಭಗಣಂ || ೫೯ ||

ಕಡುಧನವಿಹ ನಿರ್ಬಲನಂ |
 ಕೊಡುವುದು ಬಹುಧನವನೆಂದು ಬಲಯುತ ಕೇಳಲ್ ||
 ಮಿಡುಕುತ್ತಿವನಿಗೆ ಕೊಡದಿರೆ |
 ಜಡಿಮೊಯ್ಯುವನೆನುತೆ ಸಾಲವೀಯುವೆನೆಂಬಂ || ೬೦ ||

ಭಾರತ ಪಂಚಮವೇದ ಕು |
 ಮಾರನು ಸಪ್ತಮರಸ ದಶಮಗ್ರಹನಳಿಯಂ ||
 ಮೊರಿದ ದಾನವ ಗೆಯ್ಯುವ |
 ಧಾರುಣಿಯೊಳು ಪಂಚದಶಮರತ್ನದ ತೆರದೊಳ್ || ೬೧ ||

ತರಳರೆ ವಿದ್ಯೆಯ ಕಲಿವುದು |
 ಬರಲಾರದು ಮುಂದೆ ನಿಮಗೆ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದೊಳಂ ||
 ಧರಿಯೊಳಗೆ ಪುಟ್ಟ ಬಳೆಯುವ |
 ತರುವಂ ಬಗ್ಗಿಸಲು ಬಹುದು ಸಸಿಯಿರುವಾಗಳ್ || ೬೨ ||

ದಿನದಿನಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿದ್ಯೆಯ |
 ಮನಸಿಂ ಕಲಿಯಲ್ಕೆ ಜಗದೆ ಪಂಡಿತನಪ್ಪಂ ||
 ವನನಿಧಿಯಲಿ ವಿದ್ವಮಚೇ |
 ತನಗಳ್ ದುಡಿಯೆ ಭೂಮಿ ಪುಟ್ಟುವ ತೆರದೊಳ್ || ೬೩ ||

ದುರುಳರು ಶಪಥದೆ ಪೇಳ್ತೊಡೆ |
 ಬರೆದಂದದಿ ಲೇಖನನ್ನು ಸಲಿಲಾಂತರದ ||
 ಳ್ಲರಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಲಿಸಿಯಂ |
 ತಿರುವದು ಸಾಧುಗಳು ಸಹಜದಿಂದಂ ನುಡಿಯಲ್ || ೬೪ ||

ಧರೆಯನು ಜಯಿಸುತ್ತಿರ್ಪಂ ।

ನರವಂ ಚತುರಂಗ ಬಲದ ಬಹುಕುಶಲತೆಯಿಂ ॥

ನಿರುತದೆ ಪಂಚಾಂಗದ ಬಲ ।

ವಿರುತಿರೆ ವೈದ್ಯಮವನು ಗಣಕ ಗೆಲ್ಲುತ್ತಿರ್ಪಂ ॥ ೬೫ ।

ಕುರುಡಗೆ ವೃಥಾ ದೀಪಂ ।

ಖರಸೂಕರಗಳ್ಗೆ ವಿಪುಲ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನಂ ವಾ ॥

ನರನಿಗೆ ರತ್ನದ ಹಾರವು ।

ನಿರುತದಿ ಮೂರ್ಖನಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಯುಕ್ತವಚಂಗಳಾ ॥ ೬೬ ॥

ವರವೀಡೆ ಪಾಪ ಮೂಲಂ ।

ದುರಿತವು ಮತ್ಸರದ ಮೂಲವಾಗಿರುವದು ಮ ।

ತ್ಸರವದು ದುಃಖದ ಮೂಲಂ ।

ನಿರುತಂ ಮಾಡಿದರ್ ಕರ್ಮ ದುಃಖದ ಮೂಲಂ ॥ ೬೭ ॥

ತರುಣಿಯು ರತಿಸುಖವಾಲದ ।

ನೆರಳುಂ ತಂಬುಲವು ಕೂಪದುದಕಂಗಂಧಂ ॥

ಭರದಿಂ ಶೀತವನುಷ್ಟವ ।

ನಿರುತದೊಳೀವವು ನಿದಾಘಾಹಿಮಸಮಯಗಳೊಳಾ ॥ ೬೮ ॥

ಕರಿವವು ಗೋಗಳು ದುಗ್ಧವ ।

ಹರಿವವು ಕಾಲೂರ್ಗಗಳೆಲ್ಲ ಸಲಿಲವ ನೀಯಲಾ ॥

ಮರಗಳು ಪಣ್ಣಳನೀವವು ।

ಪರೋಪಕಾರಕ್ಕೆ ಸುಜನಜೀವಿತವಲ್ಲೇ ॥ ೬೯ ॥

ಉಳಿಸುವರರ್ಥವ ಜಾಣರಾ ।

ಕಳೆಯುತಲಿಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಕಲ ಪದಾರ್ಥಂ ॥

ಘಳಿಲನೆ ಉಳಿದಿರುವರ್ಥದೆ ।

ಬೆಳೆಸಲು ಬರುತಿಹುದು ಪೋಗೆ ಸರ್ವವುಕಷ್ಟಂ ॥ ೭೦ ॥

ಮರಣವ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಚಿತ್ತವ |
 ದುರುಳರ ವಾಂಛಿತಗಳನ್ನು ನರರೈಸಿರಿಯಂ ||
 ತರುಣಿಯ ಚರಿತೆಯ ಸುಮನಸ |
 ರರಿಯಲ್ಕುಸನುಧರರಲು ಮರ್ತ್ಯರ ಪಾಡೇಂ || ೨೮ ||

ಹರಿಣವ ಕೊಲ್ಪುದು ಸಿಂಹಂ |
 ಹರಿಯಂ ಕೊಲ್ಲುತ್ತಲಿಹುದು ಶರಭಂ ವನದೊಳ್ ||
 ಶರಭವ ಕೊಲ್ಪುದು ದ್ವಿಶಿರಂ |
 ಧರಿಯೊಳು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಲಿರ್ಪರೋರ್ವರನೋರ್ವರಾ || ೨೯ ||

ಅರಿವವು ಪಶುಗಳು ಗಂಧದಿ |
 ಅರಿವರು ಪಂಡಿತರು ಸತತ ವೇದಗಳಿಂದಂ ||
 ನರಪಂ ಚಾರರ ಮುಖದಿಂ |
 ದರಿಯುತ್ತಿಹರುಳಿದರೆಲ್ಲ ನೇತ್ರಗಳಿಂದಂ || ೩೦ ||

ನರನುದ್ಯೋಗವ ಮಾಡಲ್ |
 ಸಿರುತದಿ ಫಲವನ್ನು ಪಡೆವ ಮಾರ್ಜಾರದವೋಲ್ ||
 ತುರುಗಳು ಮನೆಯೊಳಿಗಿಲ್ಲದೆ |
 ಚರಿಸುವದೈ ಪಾಲಕುಡಿದು ಸಂತಸದಿಂದಂ || ೩೧ ||

ಬಡವನ ಮೂರ್ಖನ ಶರನಂ |
 ಕಡುತರಕೋಪವನು ತಾಳುತಿರ್ಪಾನರನಂ ||
 ಕುಡಕನ ಸಟಿಯಂ ನುಡಿವನ |
 ಬಿಡುವದು ಕೈಮುಗಿದು ದೂರದಿಂದಂ ನೋಡಲ್ || ೩೨ ||

ಹರಿಣಕೆ ಮಾಂಸವು ದಂತಂ |
 ದ್ವಿರದಕೆ ಸಿಂಹಕ್ಕೆ ತೊವಲು ವೃಕ್ಷಕೆ ಫಲಗಳಾ ||
 ತರುಣಿಯರಿಗೆ ಲಾವಣ್ಯಂ |
 ತರಳರಿಗಾಭರಣ ಹಾನಿಕಾರಕವಲ್ಲೀ || ೩೩ ||

ಬರೆಯುತ್ತೋದಂತೆ ನೋಡ ತ ।

ಲಿರಿವುತೆ ವಿವಾಹಂಸರೊಡನೆ ಮಾತನ್ನಾಡು ॥

ತ್ತಿರುವವನ ಬುದ್ಧಿ ಬಳೆವುದು ।

ಸರೋಜಮಿನಿಕರಣದಿಂದೆ ವಿಕಸಿತ ತೆರದೊಳ್ ॥ ೭೭ ॥

ಚಂಪಕ ॥

ಪುದುಡಿಸುತ್ತಿರ್ಪ ಮಂತ್ರಿಯನು ಕಾರ್ಯದೆ ಭೋಜನದಲ್ಲಿ ಮಾತೆಯಂ

ಕರುಣೆಯೊಳೇಳಿಸುತ್ತಿರುವ ದಾಸಿಯನಪ್ಪರೆಯನ್ನು ಶಯ್ಯೆಯೊಳ್ ॥

ಜರೆಯುತಿಲಿರ್ಪ ಶಾಂತಿಯೊಳು ಚಂದಿರನಂ ಕ್ಷಮೆಯಲ್ಲಿ ಧಾತ್ರಿಯಂ ।

ಸರಸಿಜಜಾತೆಯಂತೆಸೆಯುತ್ತಿರ್ಪಳು ಪಡ್ಗುಣಯುಕ್ತಭಾರ್ಯೆಯಳ್ ॥ ೭೮ ॥

ಮನುಜನೆ ಹಂಚಿಕೆಯಂ ತಿಳಿ ।

ಘನತರ ಸಂಕಟಕೆ ಮೊದಲೆ ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದಂ ॥

ಮನೆಯದು ಸುಡುತ್ತಿರೆ ಭರದಿಂ ।

ದನಿಲದೆ ಬಾವಿಯನು ತೋಡುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿಯೇ ॥ ೭೯ ॥

ತಾರಾಗಡಣಕೆ ಚಂದ್ರಂ ।

ನಾರಿಯರಿಗೆ ವತಿಯು ಭೂಷಣಾಸ್ಪದನಿರ್ವಂ ॥

ಧಾರುಣಿಗರಸಂ ಭೂಷಣ ।

ಶೂರಗೆ ಸಂಗ್ರಾಮಮರಣ ಭೂಷಣವಲ್ಲೇ ॥ ೮೦ ॥

ನಲಯವು ಮಣಿಯಿಂದಂ ಮಣಿ ।

ನಲಯದೆ ಶೋಭಿವುದು ಕರವು ಮಣಿನಲಯಗಳಿಂ ॥

ಜಲಜದೆ ಭ್ರಮರಂ ಭ್ರಮರದೆ ।

ಜಲಜಂ ಸರಸಿಯದು ಭ್ರಮರ ಜಲಜಾತಗಳಿಂ ॥ ೮೧ ॥

೨ನೇ ಭಾಗ

ಸಂಸ್ಕೃತ ಶ್ಲೋಕಗಳ ಭಾವಾನುವಾದಗಳು

ವನನಿಧಿತನುಜಂ ಜೋರಗೆ |
ವನಿತೆಯರಿಗೆ ನೃದ್ಧನಾದ ಪತಿಯಿರೂವಂ ||
ಮನಸಿಜಗೀಶ್ವರ ವೈರಿಯು |
ತನಯಿಗೆ ಬಹುವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಸದ ಜನಕಂ || ೮೨ ||

ಹರಿಗಿರೆ ಪುತ್ರನದೋರ್ವಂ |
ಪರಮಾನಂದದಲಿ ಮಲಗುವದು ನಿರ್ಭಯದಿಂ ||
ಖರಕಿರೆ ಪುತ್ರರು ಹಲಬರಾ |
ಹೊರುವದು ಭಾರವನು ಕೂಡಿ ತನ್ನಯಸುತರಿಂ || ೮೩ ||

ಅಮೃತಂ ಪವನವು ಶಿಶಿರದೊ |
ಅಮೃತವು ಸನ್ಮಾನವನ್ನು ಪಡೆವುದು ನೃಪನಿಂ ||
ವಮೃತವು ಮಿತ್ರನ ದರ್ಶನ |
ವಮೃತವು ಬಾಲಕನ ಹಾಸ್ಯಮುಖಚುಂಬನವುಂ || ೮೪ ||

ಅರಿವೆಗಳಾತವದಿಂದಂ |
ತುರಗಂಗಳನಧ್ಯದಿಂದೆ ಪಡೆವವು ಮುಪ್ಪಂ ||
ನರ ಚಿಂತೆಯಿಂದೆ ಪಡೆವಂ |
ತರುಣಿಯಸಂಭೋಗದಿಂದೆ ಮುಪ್ಪಾಗುತ್ತಿಹಳ್ಳಾ || ೮೫ ||

ಚೆಂಪಕ ||

ಸೊರಗಲು ದೇಹಶಕ್ತಿಯದು ಕುಂಠಿಸೆ ಪೋಗಲು ಸರ್ವದಂತಗಳ್ |
ಕರದೊಳಗಿರ್ಪ ಕೋಲಿನ ಸಹಾಯದೆ ಕಾಲ್ಕಳನೆತ್ತಿಹಾಕಲು ||
ಸುರಿಯಲು ಜೊಲ್ಲು ವಕ್ತೃದೊಳು ಬಾಂಧವರೆಲ್ಲರು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು |
ತರುಣಿಯು ಪುತ್ರರುಂ ಜರೆಯೆ ಮುಪ್ಪಿನ ಕಾಲದೆ ಕಷ್ಟನೆಂತುಟೋ || ೮೬ ||

ತರುಣಿಯು ಪುಸ್ತಕ ವಿತ್ತಂ |
ಪರಹಸ್ತದೆ ಸಿಲುಕಿ ತಿರುಗಿ ಬರುವದಶಕ್ಯಂ ||
ದೊರಕಿಸೆ ಯತ್ನದೆ ಭ್ರಂಸಿಸಿ |
ಬರುವವು ಜೀರ್ಣತ್ವವನ್ನು ನಷ್ಟವಪೊಂದಲಾ || ೮೭ ||

ಕರಿದಾದ ವದನವಿರೆ ನಾ |
ನರನಲ್ಲಂ ಯುಗ್ಮರಸನಗಳಿರಹಿಯಲ್ಲಂ ||
ನಿರುತದಿ ನಾನಿಹೆನ್ನೆನರ |
ಕರದೊಳು ವಾಂಚಾಲಿಯಲ್ಲವೆಂದಡೆ ನಾನಾರಾ || ೮೮ ||

ಉರೆ ನಿವೃಣನೆನ್ನರಮಣಂ |
ಬರೆದುದವಾಚಿಸರು ಪರರು ನಿನ್ನಯ ಪತಿಯಂ ||
ಪರಿಭವಿಪನೆನ್ನನಾಥಂ |
ಬರೆದುದ ತಾ ವಾಚಿಸಲ್ಕೆ ಬಾರದು ತನಗಂ || ೮೯ ||

ಹರಿಯಂ ಹುಲಿಯನ್ನಲ್ಲದೆ |
ದ್ವಿರದವ ಗಂಡಕವ ಶರಭವಲ್ಲದೆ ಹಯಮಂ ||
ಧರೆಯೊಳು ನಿರ್ಬಲವಾಗಿಹ |
ಕುರಿಗಳ ಬಲಗೀಯುತಿಹರು ಬಲಯುತಮನುಜಾ || ೯೦ ||

ಸುರರಿಹ ಲೋಕದೊಳಾಡು ,
ತ್ತಿರುವರು ನರರೀರ್ವರಿಂತು ಸಂತಸದಿಂದಂ ||
ದೊರೆಯು ಕ್ಷಮೆಯಿಂದೆ ಯುಕ್ತಂ |
ಪರರಿಗೆ ದಾನವನು ಕೊಡುತಲಿರ್ಪದರಿದ್ರಂ || ೯೧ ||

ನಿಂತಿರೆ ನೀರಂ ಕುಡಿವವ |
 ಸಂತೆಯು ನೆರೆದಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಮಂ ವೇಳುತಿಹಂ ||
 ಪಿಂತಣ ಸಿರಿಯಂ ನೆನೆವವ |
 ದಂತದನಬಗಳನು ಕುಡಿಯುತಿರ್ಪವ ಮೂರ್ಖಂ || ೯೨ ||

ತಮಮಂ ಕಳೆಯುತ ಬರುವೀ |
 ಕಮಲಾಪ್ತನು ನಮ್ಮನೀಗ ಹೊಡೆಯುವನೆಂಬಾ ||
 ಭ್ರಮೆಯಿಂ ಕಾಕಾಎನ್ನುವ |
 ತಿಮಿರೋಪಮವಾಯಸಂಗಳೊದರುವವಲ್ಲೀ || ೯೩ ||

ಮರದಂತಿರುವವು ಫಲಗಳ್ |
 ನಿರುತದಿ ಸುತರಾಗುತಿಹರು ಜನಕನ ತೆರದೊಳ್ ||
 ಗುರುವಿನ ತೆರದೊಳು ಶಿಷ್ಯರ್ |
 ಧರಣೀಪಾಲಕರ ತೆರದಿ ಪ್ರಜರಿದು ಸಾಜಂ || ೯೪ ||

ಇರುತಿರೆ ನಾಲ್ಕು ಮುಖಂಗಳ್ |
 ಸರೋಜಭವನಲ್ಲ ವೃಷವನೇರಿದರ್ಡೆಯುಂ ||
 ಹರನಲ್ಲ ನೋಡವಿಲ್ಲದೆ |
 ಭರದಿಂ ಮಳೆಯನ್ನು ಸುರಿಸುತಿರ್ಪೆನು ನಾನಾರ್ || ೯೫ ||

ಉತ್ಪಲ ||

ವಿದ್ಯೆಯು ರೂಪ ಮಾನಿಸಗೆ ಗುಪ್ತಧನಂ ಬಹುಭೋಗದಾಗರಂ |
 ವಿದ್ಯೆಯು ತೇಜ ಸದ್ಗುರುವು ಸರ್ವಸುಖಾಗರವಾವ್ತವರ್ಗವು ||
 ವಿದ್ಯೆಯೆ ಕಾರಣಂ ನರನು ಪೂಜಿತನಾಗುವದಕ್ಕೆ ಲೋಕದೊಳ್ |
 ವಿದ್ಯೆಯದಿಲ್ಲದಿದರ್ವನು ಭೂತಲದೊಳ್ ಪಶುತುಲ್ಯನಾಗಿಹಂ || ೯೬ ||

ನೋಣವುಂ ಗ್ರಾಮದ ಕೀಟಕ |
 ಗಣಿಕೆಯು ಜೇನ್ನೋಣವು ತಿರುದುಕೊಂಡುಂಬಂಬ್ರಾ ||
 ಹ್ಮಣರುಂ ಮೂಷಕವುಂ ಮ |
 ತ್ಯುಣವುಂ ಪರರನ್ನು ತಿಂದು ಬಾಳುವರೆಣ್ಣರ್ || ೯೭ ||

ತುರಗಂ ವೇಗದೆ ಶೋಭಿಪು |
ದರಿವೆಯು ನಿರ್ಮಲತೆಯಿಂದೆ ಸದನಂ ಸುತರಿಂ ||
ತೊರೆಯರಸಂಜೆಗಳಿಂದಂ |
ಧರೆಯದು ಬೆಳೆಯಿಂದೆ ಸರಸಿ ಕಮಲಗಳಿಂದಃ || ೯೮ ||

ಚರಿಪೆನು ಪದಹೀನಂ ಸಾ |
ಕ್ಷರನಾಗಿದಡೆಯು ನಾನು ಪಂಡಿತನಲ್ಲಂ ||
ಸರಸದಿ ಮಾತಾಡುವೆನೆನ |
ಗಿರದರೆ ಮುಖವೆನ್ನಲಾಗಿ ಪೇಳಿರಿ ನಾನಾರಾ || ೯೯ ||

ವನದೊಳಗುದ್ಭವಿಸಿಪುರ್ವದು |
ವನದೊಳು ಬಿಟ್ಟಿಹರು ಸತತಮಿಪುರ್ವದು ವನದೊಳಾ ||
ಜನರೆನಗಿತ್ತಡೆ ಪಣ್ಯವ |
ನನವರತಂ ವೇಶ್ಯೆಯಲ್ಲವೆಂದಡೆ ನಾನಾರಾ || ೧೦೦ ||

೨ನೇ ಭಾಗ

ಒಗಟುಗಳು

ಧರಣಿಯೊಳಿರುತಿಹ ಸಾರಥಿ ।

ಗಿರಿಯಗ್ರದೆ ರಥವು ಪೋಗುತಿಪ್ಪುದು ಸಹಜಂ ॥

ಚರಣವದೊಂದಿದರ್ಡೆಯುಂ ।

ಭರದಿಂ ಚಲಿಸುವುದು ಪವನದಂತಿರಲೇನೈ ॥ ೧೦೧ ॥

ಇರುವದು ಫಲಾಗ್ರದೆ ಮರಂ ।

ಮರದುದಿಯೊಳ್ ಫಲಗಳನ್ನು ಕಾಣ್ಬುದು ನಾಜಂ ॥

ನಿರುತದಿ ಮೊದಲೊಳ್ಳಡೆಯೊಳ್ ।

ಮೆರೆಯಲಕಾರಂ ಸಕಾರವೆನ್ನಲದೇನೈ ॥ ೧೦೨ ॥

ಬಿರಿನುಡಿಗಳಾಡೆ ಪರರಿಗೆ ।

ತುರಿಪದಿ ಬಿರಿನುಡಿಗಳಿಂದೆ ಮಾತಾಡಿಸುವರ್ ॥

ಸರಸಾದ ವಚನವಾಡಲು ।

ಹರುಷದಿ ಮಾತಾಡುತಿಹರು ಗಚ್ಚಿನ ಗುಡಿವೋಲ್ ॥ ೧೦೩ ॥

ಉರಗದ ನಾಮಂ ನನ್ನದು ।

ನಿರುತದಿ ದುಷ್ಕರ್ಮಗಳಲಿ ತೊಡಗಿರುತಿಹೆನಾ ॥

ನಿರೆನೊದಲಿಭಿಭಕಾರಂ ।

ವರವರ್ಣ ಕವರ್ಗ ಮಧ್ಯವಂತ್ಯದೊಳಾನಾರ್ ॥ ೧೦೪ ॥

ವಿೂರಿದ ಸಿರಿಯುಂ ಮೆರೆವಳು ।

ತಾರುಣ್ಯವು ವೇಶ್ಯೆಗಿರಲು ಪ್ರಾಯವು ಪೋಗಲ್ ॥

ಧಾರುಣಿಯೊಳು ತಿರುದುಂಬಳು ।

ದಾರಿಯು ಮುಪ್ಪಾಗಿ ಹಳ್ಳವಾಗುವ ತೆರದೊಳ್ ॥ ೧೦೫ ॥

ನಿರುತಂ ಧರ್ಮವ ಬಿಡರೀ ।

ಧರೆಯೊಳು ಸುಜನರ್ಗಕಷ್ಟವೊದಗಿದಡೆಯುಂ ॥

ಹರಿ ಹಸಿವೆಯಿಂದೆ ಬಳಲ್ದಡೆ ।

ಚರಿಸುತೆ ಪುಲ್ಲನ್ನು ತಿನ್ನ ಬಯಸುವದಿಲ್ಲಂ ॥ ೧೦೬ ॥

ಸುರನ ಭಗೇಂದ್ರನಾಗಿಹನು ದೋಷವದಿರ್ಪುದು ವಾರ್ಧಿಜಾತೆ ।

ಸರಸಿಜಮಿತ್ರಗಿರ್ಪುದು ಶರೀರದೆಕುಷ್ಠವು ಪ್ರೇತದಸ್ಥಿಯುಂ ॥

ಧರಿಸಿಹ ಶೂಲಿ ಕೃಷ್ಣನಿಗೆಬಂದಿತು ಕದ್ದಪವಾದ ರತ್ನಮುಂ ।

ನಿರುತದಿ ನಾರದಂ ಜಗಳಹಚ್ಚುವ ದೋಷವದಿಲ್ಲದಿರ್ಪರಾರ್ ॥ ೧೦೭ ॥

ಗೋರಸವಿಲ್ಲದ ಭೋಜನ ।

ಗೋರಸವಿಲ್ಲದ ನೃಪಾಲನೆಸೆಯುವದಿಲ್ಲಂ ॥

ಗೋರಸವಿಲ್ಲದ ನಾರಿಯು ।

ಗೋರಸವಿರದಿದ್ ವಿಭವವೆಸೆಯುವದಿಲ್ಲಂ ॥ ೧೦೮ ॥

ಚಂಪಕ ॥

ಅರಿಜನರಲ್ಲಿ ಶೌರ್ಯವನು ಭೂಧವನೊಳ್ಳಾನಯವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯುಂ ।

ಪರರೊಳು ಶಾರ್ಯಮುಂ ದುರುಳರೊಳ್ಳುಬುಧರಲ್ಲಿ ವಿನೀತ ಭಾವಮುಂ ॥

ಕರುಣೆಯನಂಗಹೀನರೊಳು ಬಂಧುಗಳೊಳ್ಳು ಸರಲಸ್ವಭಾವಮುಂ ।

ತರುಣಿಯರಲ್ಲಿ ಧೂರ್ತತೆಯ ತೋರಿಸುತಿರ್ಪನು ವಂದ್ಯನಾಗುವಂ ॥ ೧೦೯ ॥

ಪರನಾರಿಯಳನೀಕ್ಷಿಸೆ ।

ಬರುವದು ಬಹುಪುಣ್ಯವೋಗುವದು ಸ್ಪರ್ಶನದಿಂ ॥

ದುರಿತವು ಚುಂಬನದಿಂದಂ ।

ದೊರೆವುದು ಸ್ವಃಪದವು ಭೋಗದಿಂದಂ ಮೋಕ್ಷಂ ॥ ೧೧೦ ॥

ಜಿಡಧಿಜನಾಹ್ಲಾದವನಿ ।

ತ್ವಡೆಯುಂ ಕಿರಣಂಗಳಿಂದೆ ವಿರಹಾನಲದೊಳ್ಳು ॥

ಸುಡುತಿಹ ಕಾಮುಕವೃಂದಕೆ ।

ಕಡುತರ ಸಂತಾಪವೀವುದಚ್ಚರಿಯಲ್ಲೇ ॥ ೧೧೧ ॥

ಚಂಪಕ ||

ಜನನವ ಪೊಂದಿದರ್ಭಕಶನೈಶ್ವರನೀಕ್ಷಿಸೆ ವಕ್ರದೃಷ್ಟಿಯಿಂ ।
ಜನಕನಿಗಾದುದಾಕ್ಷಣದೆ ಕುಷ್ಠವು ದೇಹದ ಸರ್ವಭಾಗದೊಳ್ ||
ವನರುಹಮಿತ್ರಸಾರಥಿಯ ಕಾಲ್ಗಲು ವೋಗಲು ಖಂಜನಾದಪಂ ।
ಶನಿ ಬಳೆಯಲೈ ತಾಪವೆನಿತೀವನೊ ಮರ್ತ್ಯರಿಗೀಧರಿತ್ರಿಯೊಳ್ || ೧೧೨ ||

ಚಂಪಕ ||

ತುರಗವು ವೇಗದಿಂ ಪಡೆವುತಿರ್ಪುದು ಶೋಭೆಯ ದಾನದಿಂ ಗಜಂ ।
ಧರಣಿ ನೃಪಾಲನಿಂ ವಿಬುಧರಿಂ ಸಭೆಯುತ್ಸವದಿಂದೆ ಮಂದಿರಂ ||
ಸರಸಿರುಹಂಗಳಿಂ ಕೊಳವು ಲೋಕವು ಮಾಧವನಿಂದೆ ಭಾಷೆ ವ್ಯಾ ।
ಕರಣದೆ ಪುತ್ರರಿಂಕುಲವು ವಾರಿಧಿಸಂಭವನಿಂದೆ ರಾತ್ರಿಯು || ೧೧೩ ||

ನಾಂ ತೋಯಜಸಖನೇತ್ರ ಶು |

ರಾಂತಕಸುತನನ್ನು ಭಜಿಸೆ ವಿಘ್ನಂಗಳ ನೀ ||

ಯಂ ತುತಿಸಲು ಗಿರಿಜಾರಮ ।

ಣಾಂ ತುರಿಪದಿ ಸುಖವನೀವ ದಯೆಯಿಂದೀಗಲ್ || ೧೧೪ ||

ಇರುವನೆ ದೇವನು ಕಲ್ಲನೊ ।

ಳಿರುವನೆ ಕಾಷ್ಠದಲಿ ಮಳಲಿನೊಳಗಿರುತಿಹನೇ ||

ನಿರುತದಿ ಭಾವನೆಯೊಳಗಿಹ ।

ಪರಮಾತ್ಮನ ದಯೆಯ ಪಡೆಯೆ ಭಾವನೆ ಮುಖ್ಯಂ || ೧೧೫ ||

ಗಳಿಸಲು ಕಷ್ಟಂ ವಿತ್ತವ ।

ನುಳಿಸಿದ ದ್ರವ್ಯವನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುದು ಕಷ್ಟಂ ||

ಕಳವಾಗಿ ಪೋಗೆ ಕಷ್ಟವ ।

ದಿಳಿಯೊಳು ಧಿಕ್ಕಾರಕಷ್ಟಮಿಶ್ರಿತಧನಮಂ || ೧೧೬ ||

ಧನದಾಶೆಯಿಂದೆ ಜಗಳಗ ।

ಳನವರಕಂ ಜರಗುಗುತಿರ್ಪುವೀ ಮಾನಿಸರೊಳ್ ||

ಮನುಜರ ಕೊಲ್ಲುತಿರ್ಪರ್ ।

ಧನಮಂ ಬಯಸುವದೆ ತಾಪಕಾರಣಮುಲೈ || ೧೧೭ ||

ಮಾರಪಿತನಾರು ತಿಸುಳಗ ।

ದಾರನ್ನು ಹಿಮಾಗನಿತ್ತ ಬೊಜಗಂ ಸುಸಿಲೋಳ್ ॥

ನಾರಿಯ ಮುಖವೇಗೆಯ್ತುಂ ।

ನಾರಾಯಣನಗಜೆಯನ್ನು ಚುಂಬಿಸುತಿರ್ಪಂ ॥ ೧೧೮ ॥

ನರರಿಗೆ ದುರ್ಲಭವಮೃತವು ।

ಸುರರಿಗೆ ದುರ್ಲಭವು ನೀರು ಸ್ವರ್ಗಾಂತರದೊಳ್ ॥

ನಿರುತಂ ಪಿತ್ಯಗಳಿಗೆ ಸುತಂ ।

ಸುರಪತಿಶಕ್ರನಿಗೆ ತಕ್ರವತಿದುರ್ಲಭವೈ ॥ ೧೧೯ ॥

ಖದರೋಹಣ ಲೇಸಲ್ಲಂ ।

ಹರಿಪಾದಾಹತವೆ ಲೇಸು ಧರಣೀ ತಳದೊಳ್ ॥

ದುರುಳನ ಮೈತ್ರಿಯಯುಕ್ತಂ ।

ಪರಹಿತಮು ಗೆಯ್ವು ಸುಜನಮತ್ಸರಯುಕ್ತಂ ॥ ೧೨೦ ॥

ದುರುಳರ್ಗಾದಡೆಯುಂ ಸ ।

ತ್ಪುರುಷರು ಹಿತದಿಂದೆ ದಯೆಯು ಗೆಯ್ಯುತ್ತಿರ್ಪರಾ ॥

ಶರನಿಧಿಜಾತಂ ತನ್ನಯ ।

ಕಿರಣಗಳಿಂ ಬೆಳಗುತಿರ್ಪ ನೀಚರ ಗೃಹಮಂ ॥ ೧೨೧ ॥

ಚಂಪಕ ॥

ಜಡಜಜನೇತರಿಂ ಜಗದೆ ಕಾರ್ಯವ ಗೆಯ್ಯ ಕುಲಾಲನಂತೆವೋಲಾ ।

ಪಿಡಿದು ಕಪಾಲಮಂ ಕರದೆ ಭಿಕ್ಷೆಯು ಬೇಡುವನೇತರಿಂ ಶಿವಂ ॥

ಪಡೆದನದೇತರಿಂದೆ ದಶಜನ್ಮಗಳಂ ಹರಿ ಸೂರ್ಯನೇತರಿಂ ।

ನಡೆವನದನ್ನು ದೈವವನು ಕುಂಬಿಡುತಿರ್ಪೆನತೀವ ಭಕ್ತಿಯಿಂ ॥ ೧೨೨ ॥

ಜನನಿಯು ಮರಣವ ಪೊಂದಿರ ।

ಲನವರತಂ ಬೊಗಳ್ಳಸತಿಯು ಮನೆಯೊಳಗಿರ್ಪಾ ॥

ಮನುಜಗೆ ವನನದು ಬೇಡಾ ।

ಮನೆಯೇ ವನದಂತೆ ಬಾಸವಾಗುತ್ತಿರ್ಪಂ ॥ ೧೨೩ ॥

ಗೌರೀಸುತ ಭಜಿಪಂ ಮಾ ।

ಜಾರ್ಜನ ತಿನಲಾಗದೆಂದು ತನ್ನಯ ರಥಮಂ ॥

ಕಾರಣದಿಂದೆ ಮಹಾತ್ಮರಾ ।

ಧಾರುಣಿಯೊಳು ನೀಚರನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತಿರ್ಪರಾ ॥ ೧೨೪ ॥

ಜನನಿಯು ಜನಕಂ ಜಾಹ್ನವಿ ।

ಜನುಮದ ಭೂಮಿಯು ಜನಾರ್ದನ ಪದಾಂಭೋಜಂ ॥

ಮನುಜಗೆ ದುರ್ಲಭವಾಗಿಹ ।

ವನವರತಂ ಶರಜಕಾರಗಳು ಭೂತಳದೊಳ್ಳಾ ॥ ೧೨೫ ॥

ಉರಗವ ದುರುಳನ ತೂಗಲಾ ।

ದುರುಳಂ ಬಹುಭಾರಮಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿರ್ಪಂ ॥

ಧರೆಯೊಳು ಕಿರುವದು (ಮಂತ್ರವು) ಪನ್ನಗ ।

ರಿರುವದು ವಿಷವನ್ನು ತೆಗೆಯೆ ದುರುಳಂಗಳಿಲ್ಲಂ ॥ ೧೨೬ ॥

ದುರುಳಂ ದೋಷವ ಗೆಯ್ಯು ।

ತ್ತಿರುವನು ಸೂಕರವು ಮಲವ ತಿನ್ನುವವೋಲಾ ಸ ॥

ತ್ಪುರುಷರು ಗುಣಮಂ ಗ್ರಹಿಸು ।

ವರರಸಂಚೆಯು ನೀರೊಳಿರ್ಪ ಪಾಲೀಂಟುವವೋಲಾ ॥ ೧೨೭ ॥

ಪರರಿಗೆ ಹಿತವನ್ನಾಡುವ ।

ದುರುಳನೊಳಿಡೆ ನಂಬುಗೆಯನು ಲೇಸಲ್ಲಂ ತುಂ ॥

ಬಿರುವದು ಬಾಯಿಯು ಮಧುವಿಂ ।

ಭರಿತಂ ಹೃದಯವದು ಕಾಲಕೂಟದ ವಿಷದಿಂ ॥ ೧೨೮ ॥

ದುರುಳಂ ಗಳಿಸಿದ ವಿತ್ತವ ।

ದರಗೆಯ್ಯೆಗಮಿಲ್ಲ ಬಂಧುವರ್ಗಕ್ಕಿಲ್ಲಂ ॥

ಪರರಿಗೆ ಕೊಡವುದಕ್ಕಿಲ್ಲಂ ।

ನರಪಗೆ ಕಳ್ಳಂಗೆ ಭೋಗಿಸಲಾಧನಮಿರ್ಕುಂ ॥ ೧೨೯ ॥

ಉತ್ಪಲ ||

ಚೋರನು ನಿಂದಿಸುತ್ತಿರುವ ಚಂದ್ರನ ಮೂರ್ಖನು ಬುದ್ಧಿವಂತನು ।
ಶೂರನ ಹೇಡಿ ಭಿಕ್ಷೆಯನು ಬೇಡುವನೈಸಿರಿಯಿಂದೆ ಯುಕ್ತನು ||
ವಾರಿಜಮಿತ್ರನಂ ಕುರುಡ ಶುದ್ಧಕುಲೋದ್ಭವನನ್ನು ಹೀನನು ।
ಸಾರಿಯರನ್ನು ಪಂಥನು ಕುರೂಪಿಯು ಮನ್ಮಥರೂಪವಂತನು || ೧೩೦ ||

ಗಿಳಿಗಳು ಮೆರೆಯದನಂದನ ।
ವಳಿಗಳು ತನಿಗಂಪನೀಂಟಿದಿದಂಬುಜಗಳ್ ||
ಬೆಳೆಬಾರದಿದರ್ ಹೊಲವುಂ ।
ತುಳಸಿಯದಿಲ್ಲದನ ಹರಿಯ ಪೂಜೆ ನಿರರ್ಥಂ || ೧೩೧ ||

ಜಲಜಾಪ್ತನುದಯ ಪೊಂದುವ ।
ಫಲಗಳನೀವವು ಮರಂಗಳೆಲ್ಲ ದಿಟವಿರುವದರಿಂ ||
ಸಲಿಲವ ನೀವವು ನದಿಗಳ್ ।
ಮಲಯಾಚಲದಿಂದೆ ಬೀಸುತಿರ್ಪುದು ಪವನಂ || ೧೩೨ ||

ಮದನಂ ಮಾನಿನಿ ಮತ್ಸ್ಯಂ ।
ಮಧುಪಂ ಮಾರಮಣಿ ಮನವು ಮರ್ಕಟ ಮೇಘಂ ||
ಮದವುಂ ಮಾರತವುಂ ನಿರು ।
ತದೊಳಿರುವವು ದಶಮಕಾರಗಳು ಚಂಚಲವೈ || ೧೩೩ ||

ಕರಿವಶವಾಗುವದಂಕುಶ ।
ವಿರುತಿರೆ ಕರದಲ್ಲಿ ಶೃಂಗಿ ಲಗುಡವು ಕಸೆಗೋ ||
ಲಿರುತಿರೆ ಕರದೊಳ್ಪಾಜಿಯು ।
ದುರುಳರು ವಶರಾಗುತಿರ್ಪರಸಿಯಿರೆ ಕರದೊಳ್ || ೧೩೪ ||

ಗರಿಗಳಿಗೆ ವಜ್ರದಿಂದಂ ।
ಧರಣೀರುಹಗಳ್ಗೆ ಭಯವು ಪಾವಕಸಖನಿಂ ||
ದುರುಭಯ ದುರ್ಜನರಿಂದಂ ।
ನಿರುತಂ ಸುಜನರ್ಗೆ ಕಮಲಗಳಿಗತಿ ಚಳಿಯಿಂ || ೧೩೫ ||

ಅನಿಲದೆ ತಾಪನ ನಿತ್ತಡೆ ।

ಘನತರ ಮುದ್ದರದೆ ಹೊಡೆಯೆ ಬೀದವದಿಲ್ಲಂ ॥

ಮನದೊಳು ದುಃಖಿಸುತಿಹೆನೆನ ।

ಗನುಪಮ ಗುಂಜಿಯನು ಹಚ್ಚಿ ಸರಿಮಾಳ್ಪುದರಿಂ ॥ ೧೩೬ ॥

ಅರಸುತನಂ ಪಾಂಡಿತ್ಯಂ ।

ಸರಿಯಾಗಲಶಕ್ಯವಾದಮಾತಿಡು ಧರೆಯೊಳ್ಳಾ ॥

ನರಪಂ ಪೂಜ್ಯಂ ತನ್ನಯ ।

ಧರೆಯೊಳು ಪಂಡಿತನು ಪೂಜ್ಯಸರ್ವತ್ರದೊಳಂ ॥ ೧೩೭ ॥

೪ನೇ ಭಾಗ

ವಿಶೇಷ ಭಾವಗಳು

ಕರಿದಾಗಿರುವದು ದುಂಡಗೆ ।

ನಿರುತದಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಪೂಜೆಯಂ ಗೆಯ್ಯುವರ ॥

ಕೃರವಿರೆ ಮೊದಲೆ ಶಕಾರವ ।

ದಿರುತಿರೆ ಕಡುಯೊಳ್ಳಕಾರ ವೆನ್ನಲದೇನೈ ॥ ೧೩೮ ॥

ವಿಷದುರಧೀತಗೆ ವಿದ್ಯೆಯು ।

ವಿಷವದು ಭೋಜನವರ್ಜೀವಾಗಿರುವಾಗಳ್ ॥

ವಿಷವಂತೆ ಮಾತು ಬಡವಗೆ ।

ವಿಷವುಂ ಜರಠಂಗೆ ಪ್ರಾಯವಿರುವಂಗನೆಯರ್ ॥ ೧೩೯ ॥

ಜೋರಂಗೆ ಧರ್ಮವಿಲ್ಲಂ ।

ವಾರಾಂಗನೆಯರಿಗೆ ನೇಹವೆನ್ನುವದಿಲ್ಲಂ ॥

ಕ್ರೂರಂಗೆ ಕ್ಷಮೆಯದಿಲ್ಲಂ ।

ಧಾರುಣಿಯೊಳು ಕಾಮುಕರ್ಗೆ ಸತ್ಯವದಿಲ್ಲಂ ॥ ೧೪೦ ॥

ಸುತರಿಂ ಸೇವಕರಿಂದಂ ।

ಹಿತರಿಂ ಕನ್ನಿಕೆಯರಿಂದೆ ಕೂಡಿರ್ಡೆಯುಂ ॥

ಸತಿಹೀನನಾದ ನರನಿಗೆ ।

ಸತತಂ ಗೃಹಶೂನ್ಯಮಾಗಿ ತೋರುವದಲ್ಲೀ ॥ ೧೪೧ ॥

ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲದಿರ್ಡವ ।

ಗಳಹುತಲಿಹ ಗರ್ವವನ್ನುತಾಳರು ವಿಬುಧರ್ ॥

ಜಲವರ್ಧವಿರಲು ಬಹು ಸ ।

ಪ್ರಳಮುಂ ಮಾಡುವದು ಘಟವು ಮಾಡದು ಭರಿತಂ ॥ ೧೪೨ ॥

ಮೊದಲೊಳ್ವಂದಿಸೆ ದುರುಳರ ।
ತದನಂತರದಲ್ಲ ಸುಜನರಂ ವಂದಿಸುವೆಂ ।
ಗುಢಶುದ್ಧಿಯನ್ನುಗೆಯ್ವರಾ
ವದನವನಂತರದೆ ತೊಳೆದುಕೊಳ್ವರು ಸಕಲರಾ ॥ ೧೪೩ ॥

ತುಂಬಿರಲು ಕೆರೆಯು ನೀರಿಂ ।
ಕುಂಭದೊಳಿರುತಿರ್ಪ ನೀರ ಕುಡಿವುದು ಕಾಕಂ ॥
ರಂಭೋಪಮ ಸತಿಯಿರುತಿರೆ ।
ಹಂಬಲಿಸುವರನ್ನಸತಿಯ ಭೋಗಕೆ ದುರುಳರಾ ॥ ೧೪೪ ॥

ಸರಳತ್ವವು ಬರಲಾರದು ।
ನಿರುತದ ಶುನಪುಚ್ಛವನ್ನು ನಲಿಕೆಯೊಳಿರಿಸ ॥
ಲ್ಕುರೆ ಬೋಧಿಸಿದಡೆಯುಂ ।
ದುರುಳರು ಕಾಪಟ್ಟವನ್ನು ಬಿಡುವದಶಕ್ಯಂ ॥ ೧೪೫ ॥

ಭರದಿಂ ಕೇಶವ ಬೀಳಲ್ ।
ಪರಮಾನಂದವನು ದ್ರೋಣ ತಾಳ್ದಿದಕಂಡೆಂ ॥
ಮರುಗುತೆ ಕೌರವ ರೋದಿಸು ।
ತಿರುವುದನೀಕ್ಷಿಪುದು ಜಗದೆ ಚಿತ್ರಮಿದಲ್ಲೇ ॥ ೧೪೬ ॥

ವನಜವ ಪೋಲ್ಪುದು ಮುಖ ಚಂ ।
ದನತೀತಲವನ್ನು ಪೋಲ್ಪುವಾವಚನಂಗಳ್ ॥
ಮನದೊಳಗಿರ್ಪುದು ಕೋಪವ ।
ದನಲದವೋಲ್ ಕುಜನಗಿಹವು ಮೂಲಚ್ಚಣಗಳ್ ॥ ೧೪೭ ॥

ಪರದಾರನಿರೀಕ್ಷಣೆಯೊಳ್ ।
ಕುರುಡಂ ಪರನಿಂದೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಕಂ ಕುಂಟೆಂ ॥
ಪರಧನಹರಣದೆ ತಾನಾ ।
ಗಿರುತಿಹ ಮಾನಿಸನೆ ವಂಧನಿರ್ಪಂ ಧರೆಯೊಳ್ ॥ ೧೪೮ ॥

ಪರರಿಗೆ ಹಿತಮಂಗೆಯ್ಯು |

ತ್ತಿರುವರು ಸಜ್ಜನರು ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರ್ವಡೆಯುಂ ||

ಶರಧಿಸುತಂ ಚೌಳನ ಮೊಗ |

ದಿರಲೆಂ ಪುಣ್ಯವನು ಕೊಡ ತಪಸ್ಸಂ ಧರೆಯೊಳ್ || ೧೪೯ ||

ನರವಂ ಸಚಿವವಿಹೀನಂ |

ತರುವು ನದೀಕೂಲದೆಡೆಯೊಳಿರ್ವಡೆ ನಷ್ಟಂ ||

ತರುಣಿ ನಿರಂಕುಶಳಿರ್ವಡೆ |

ವರರಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲದಿರ್ವಾಮಸುಜಂ || ೧೫೦ ||

ನೀರಂ ಕುಡಿವನೆ ನದಿಗಳ್ |

ಭೂರುಹಗಳು 'ಧಕ್ಕಿಸುವವೆ ಫಲಮಂ ಗೋಗಳ್ ||

ಪ್ತೀರವ ಕುಡಿವನೆ ಪರರುಪ |

ಕಾರಕ್ಕಂ ಸಾಧುಜನರಿಗಿರುತಿಹ ವಿಭವಂ || ೧೫೧ ||

ಉತ್ಪಲ ||

ಮೇರುವು ತನ್ನ ಸ್ಥಾನವನು ಬಿಟ್ಟಡೆಯುಂ ರವಿ ತಣ್ಣಗಾದಡಂ |

ವಾರಿಜವದ್ರಿಶ್ಯಂಗದೊಳು ಪುಟ್ಟಿದಡಂ ಶರಿಯುಷ್ಟ ಸಿತ್ತಡಂ ||

ವಾರಣವೈರಿಯಂ ನರಿಯು ತಿಂದಡೆಯುಂ ಮರದಗ್ರಭಾಗದೊಳ್ |

ತಾರಗೆ ಯಾಳಿಪುಟ್ಟಿದಡೆಯುಂ ಮೃಷೆಯಂ ಬಿಡಲಾರ ದುರ್ಜನಂ || ೧೫೨ ||

ಚಂಪಕ ||

ಧರಿಸಿಹ ಕಾಲಕೂಟವನು ಕಂಠದೊಳಿಂದಿಗು ಪಾರ್ವತೀಧವಂ |

ಧರಣಿಯ ಸರ್ವಭಾರವನು ಬೆನ್ನೊಳು ಪೊತ್ತಿಹ ಕೂರ್ಮ ನಿಂದಿಗುಂ ||

ಶರನಿಧಿಯಿಂದಿಗುಂ ಬಡಬಕಿಚ್ಚನು ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿಹಂ |

ನಿರುತದಿ ಭೋಗಿಸುತ್ತಿಹರು ಸಂತರು ಪಾಲಿಗೆಬಂದ ಕನ್ಯಮಂ || ೧೫೩ ||

ಚಂಪಕ ||

ಜನಕ ವಾರಿಯಂಕುಶವು ಮತ್ತಗಜೇಂದ್ರಕೆ ದಿವ್ಯಭೇಷಜಂ ।
 ಭಸ್ಮತರವಾದಘಕ್ಕೆ ಹರಿವಾದಸರೋರುಹಯುಗ್ಮಸೇವೆಯು ॥
 ವಸರುಹಮಿತ್ರನಾತಪಕೆ ಭತ್ತವು ಗೋವಿಗೆ ಕೋಲು ಯಂತ್ರ ಸ ।
 ಪರದ ವಿಷಕಿರ್ಪುರ್ದೌಷಧವು ಮೂರ್ಖನಿಗೌಷಧವಿಲ್ಲ ಧಾತ್ರಿಯೊಳ್ ॥೧೫೪॥

ಉರಿಯುವ ಬೆಂಕಿಯ ನೋಡಲ್ ॥
 ಪರಮಾರ್ಥಾರ್ಥವನು ಪೊಂದತೀಪ್ತೇಲ್ಲಿನೊಳಾಂ ॥
 ಪರರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲದವ ।
 ಕರಲಾಘವದಾರದಂದುನುಡಿದಂ ವೈದ್ಯಂ ॥ ೧೫೫ ॥

ಚಂಪಕ ||

ಜನಕಗೆ ತನ್ನಸಚ್ಚರಿತೆಯಿಂ ಸಲಿತೋಷವನೀವನೇ ಸುತಂ ।
 ಭಸ್ಮಿತಮಂ ಮನೋಹರನೊಳಿಚ್ಛಿಸುತಿರ್ಪಳ್ ರೋಗ್ಯ ಪತ್ತಿಯು ॥
 ಮನೆಯೊಳರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಂವಿಧಾನಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಥಿತಂ ಸಖಂ ।
 ಮನುಜಗೆ ಪುಣ್ಯದಿಂದೆ ದೊರೆಕೊಳ್ಳರು ಮೂನರಿವರ
 ಧಾತ್ರಿಯೊಳ್ ॥ ೧೫೬ ॥

ಪರನಿಂದೆಯನ್ನು ಗೆಯ್ಯದೆ ।
 ದುರುಳಂ ಸಂತುಷ್ಟಿಯನ್ನು ಪೊಂದನು ಕಾಕಂ ॥
 ಸರಸಾದ ಪದಾರ್ಥಂಗಳ ।
 ನಿರುತದಿ ತಿಂದಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ತಿಂಬುದು ಮಲಮಂ ॥ ೧೫೭ ॥

ಮಾರಮಣಿ ಬರುವಕಾಲದೆ ।
 ನಾರೀಕೇಳಗಳೊಳಿರ್ಪ ಜಲದೊಲ್ ಬರ್ಪಳ್ ॥
 ಸಾರುವಕಾಲದೆ ಪೋಪಳು ।
 ವಾರಣ ತಿಂದಿಹ ಕಸಿತ್ತ ಫಲಗಳ ತೆರದೊಳ್ ॥ ೧೫೮ ॥

೫ನೇ ಭಾಗ

ವಿಶೇಷಭಾವ

ತೋರುವದತಿ ಚಿತ್ರಂ ಧೇ ।
ನೂರಗಳ ತೆರದಿದಾಸ ವಾತ್ರಾವಾತ್ರಂ ॥
ಕ್ಷೀರಂ ಬರ್ಪುದು ವಿಷದಿಂ ।
ಘೋರವಿಷಂ ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪುದಾ ಪಾಲಿಂದಂ ॥ ೧೫೯ ॥

ಸತತಂ ಪೂಜಾವೀಕ್ಷಿತ ।
ನತಿವಕ್ರಂ ಕ್ರೂರ ನಿರುತ ಕನ್ಯಾರಾಶಿ ॥
ಸೀತನಾಗಿಹ ಜಾಮೂತಂ ।
ಕ್ಷಿತಿಯೊಳು ಪತ್ತನೆಯ ಗ್ರಹದವೋಲಿರುತಿರ್ಪಂ ॥ ೧೬೦ ॥

ಕರುಣೆಯೊಳಾಳ್ವನ ವಕ್ಷದೆ ।
ಧರಿಸಿಹ ಪತಿಯನ್ನುಬಿಟ್ಟು ಕೋಪದೆ ಕೊಲ್ಲಾ ॥
ಪುರಮಂ ತೆರಳಿದ ಲಕುಮಿಯು ।
ನರರಂ ತ್ಯಜಿಸುವದಿದೇನು ಚಿತ್ರಮೆ ಧರಿಯೊಳಾ ॥ ೧೬೧ ॥

ಮಾರುಮಣಿಯಿರ್ಪ ತಾಣದೆ ।
ಸಾರಸ ಸಂಭವನ ರಾಣಿಯಿರುವದಶೆಕ್ಕಂ ॥
ಧಾರುಣಿಯೊಳಗನುರಾಗವು ।
ತೋರುವದೇ ಕೂಡಿರಲೈ ಶ್ವಶ್ರುಸ್ತುಷೆಯರಾ ॥ ೧೬೨ ॥

ಚಂಪಕ ||

ಧರೆಯೊಳು ಮಾನವಂ ಹಸಿವೆಯಿಂದತಿಕಷ್ಟವ ವೊಂದಲೇನು ವ್ಯಾ |
ಕರಣವತಿಂಬನೇ ತೃಪೆಯ ತಾಪದ ಶಾಂತಿಯ ಗೆಯ್ಯಲೇನು ಕಾ ||
ವ್ಯರಸವ ಪೀರ್ವನೇ ಕುಲವನುದ್ಧರಿಸುತ್ತಿಹುದೇನು ತರ್ಕವೈ |
ಸಿರಿಯರೆ ಸಂಕಟಂಗಳನು ನೀಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಶಕ್ತನಾಗುವಂ || ೧೬೩

ನೋಡವು ಕಣ್ಣಳು ಮಾತ |

ನ್ನಾಡದು ವಕ್ತೃವದು ಕೇಳಲಾರವು ಕಿವಿಗಳ್ ||

ನೀಡವು ಕೈಗಳು ದಾನವ |

ನಾಡೊಳಗೈಸಿರಿಯ ರೋಗವಾಗಿಹನರನಾ || ೧೬೪ ||

ಇರುತ್ತಿರ್ವ ಸಕಲಧನಮಂ |

ಪೊರೆವುತ್ತಾತ್ಮದಸುಖಕ್ಕೆ ಮಾಡದವ್ಯಯವ ||

ನ್ನೆರೆಯದೆ ಪರರಿಗೆ ಬಾಳುವ |

ನರನಿರ್ವನು ಹೊಲವ ಕಾಯ್ದು ಬೆದರಿನ ತೆರದೊಳ್ || ೧೬೫ ||

ದುರುಳನ ಸಂಸರ್ಗದೆ ಸ |

ತ್ಪುರುಷರು ಬಹುನೀಚಕಾರ್ಯಕೆಳಸುತ್ತಿರ್ಪರಾ ||

ಕುರುವನ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂ ಗೋ |

ಹರಣಕೆ ಪೋಗಿರ್ಡ ತ್ರಿಪಥಾಗಾತನುಜಾತಂ || ೧೬೬ ||

ಒಣಗಿರುವ ಚರ್ಮದುಸುರಿಂ |

ಕ್ಷಣದಲಿ ದಹಿಸುತ್ತಲಿಹವು ಲೋಹಂಗಳು ಧಾ ||

ರುಣೆಯೊಳಗಳಿವುದು ವಂತವು |

ಗುಣಯುತ ಸಾಧುಗಳ ತಾಪದುಸುರಿಂದರಿದೇ || ೧೬೭ ||

ಭೂತಲವು ದಾನದಿಂದಂ |

ಭೂತಪ್ರಾಣವದು ದಂತಿ ಹೇಮವು ವಿಭವಂ ||

ಗೋಕುರಗಳಾಯು ದೊರೆವುದು |

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ದಾನದಿಂದೆ ದೊರಕುತ್ತಿಹುದೇ || ೧೬೮ ||

ಬಲುವಿದ್ಯಾಯುತನಾಗಿಹ ಸ ।

ತ್ಯುಲಜಗೆ ಮಾನವನು ಕೊಡರು ಧನಿಕಂಗೀವರ್ ॥

ತಲೆಯೊಳು ಗಂಗೆಯನೀಶ್ವರ ।

ನೊಲವಿಂ ಧರಿಸಿದ್ಡಡೇನು ವಾರ್ಧಿಗೆ ಪೋಷಳಾ ॥ ೧೬೯ ॥

ಉರೆಸುಖವಿರ್ಪಗೆ ಕಷ್ಟಂ ।

ಬರೆದೇವನ ಭಜಿಸುತ್ತಿರ್ಪನದುಕಾರಣದಿಂ ॥

ನಿರುತದಿ ಕಷ್ಟದೊಳೆಮ್ಮ ।

ನ್ನಿರಿಸೆನ್ನುತ ದೇವನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತರು ಕೇಳ್ವರಾ ॥ ೧೭೦ ॥

ಎಲುವಂ ದಧೀಚಿ ಚರ್ಮವ ।

ಕಲಿಕರ್ಣನು ಮಾಂಸವನ್ನು ಶಿಬಿನರಪಾಲಂ ॥

ಸಲೆ ಕರುಣೆಯಿಂದ ಕೊಟ್ಟಂ ।

ನಲವಿಂ ಬೇಡಿದುದನೆಲ್ಲವೀವರು ಸಂತರ್ ॥ ೧೭೧ ॥

ಚಂಪಕ ॥

ಧರೆಯೊಳಗತ್ರಿಕಾಂತೆಯನುಸೂಯೆಯ ಗೆಯ್ಯಲು ಧರ್ಮಭ್ರಷ್ಟಳಂ ।

ಹರಿಹರವಾರಿಜಾಸನರು ಬಂದೆಮಗನ್ನವ ನಗ್ನಳಾಗಿ ನೀ ॥

ತುರಿಸದಿ ನೀಡೆನಲಾ ಪತಿಕಮಂಡಲುತೀರ್ಥವ ಪ್ರೋಕ್ಷಿಸಲ್ಕೆ ತಾ ।

ಳ್ಳರು ಶಿಶುರೂಪವನ್ನವರು ಸಾಧ್ವಿಯು ಗೆಯ್ಯಳಸಾಧ್ಯ ಕೃತ್ಯಮಂ ॥ ೧೭೨ ॥

ಸರಿಯಲ್ಲ ವಿಷಕೆ ವಿಷವೆಂ ।

ದೊರೆವುದು ಸಾಲವದು ವಿಷವದೆಂಬುದುಯುಕ್ತಂ ॥

ನರನೋರ್ವನನ್ನೆ ವಿಷಸಂ ।

ಹರಿಸುವದೀಸಾಲ ಪುತ್ರಪೌತ್ರಾದಿಗಳಂ ॥ ೧೭೩ ॥

ಕಷ್ಟವನೀವರು ಪತ್ತಿಗೆ ।

ತುಷ್ಟಿಯ ಪಡೆವಂತೆ ವಾರಣಸಿಗೆ ಸುಖಮಂ ॥

ದುಷ್ಟರಿಗತಿಶಯ ಮಾನವ ।

ಶಿಷ್ಟರಿಗಪಮಾನವನ್ನು ಮಾಳ್ವರು ಕಲಿಘೋಳಾ ॥ ೧೭೪ ॥

ದಾರಿಯ ನಡೆಯುತೆ ತಿಂಬವ ।

ಪೌರುಷಮಂ ತಾನೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಮೂರ್ಖಂ ॥

ವಿೂರಿದ ಕಾರ್ಯಕೆ ಮರುಗುವ ।

ಸಾರುವನೀರ್ವರೊಳು ಮಾತುನಡೆದಿರುವಾಗಳ್ ॥ ೧೭೫ ॥

ಜನನಿಯುಮಂ ಜನಕನುಮಂ ।

ತನಯರುಮಂ ಸತಿಯುಮಂ ಸಿರಿಯುಮಂ ಗೃಹಮಂ ॥

ದನಕರುಮಂ ಬಿಟ್ಟಾತ್ಮವು ।

ತನುವಿಂದಗಲುವದು ಪೋಪ್ರದದರೊಡೆಧರ್ಮಂ ॥ ೧೭೬ ॥

ಹೀರುವದು ನರರ ರಕ್ತವ ।

ಜೀರುವದತಿವೇಗದಿಂದೆ ಕೊಲ್ಲಲು ಪೋಗಲ್ ॥

ನಾರುವದು ಹಿಡಿದು ಕೊಲ್ಲಲ್ ।

ಮೂರಿರುವವು ದುರ್ಗುಣಗಳು ತಗುಣಿಯ ಮೈಯೋಳ್ ॥ ೧೭೭ ॥

ಚಂಪಕ ॥

ತರಣಿಯು ಪುಟ್ಟಿದಂದಪರ ದಿಕ್ಕಿನೊಳಂಬುಧಿ ಬತ್ತಿದಂದು ಕೇ ।

ಸರಿಯನು ಪುಲ್ಲಿ ಸಂಹರಿಸಿದಂದು ನಿವಾಸವ ಮಾಡಿದಂದು ವಾ ॥

ಶ್ವರಗಳು ವೃಕ್ಷದಗ್ರದಲಿ ಪೂರ್ವವು ಪಶ್ಚಿಮಕೂಡಿದಂದು ತಾ ।

ವರಿಯಲಿ ಚಂದಿರಂ ಜನಿಸಿದಂದಬಲಾಮನವನ್ನು ಕಾಣುವೆಂ ॥ ೧೭೮ ॥

ಸುರಿವುದಕಾಲಕೆ ವೃಷ್ಟಿಯು ।

ಧರಣಿಯು ಕಂಪನವ ಹೊಂದುತಿರ್ಪುದು ದನಗಳ್ ॥

ಧರಣೀರುಹವನ್ನಡರ್ಪವು ।

ನಿರುಹದಿ ಕಷ್ಟವದು ಧರ್ಮವಂತಗೆ ಕಲಿಯೋಳ್ ॥ ೧೭೯ ॥

ಕುರುಡಗೆ ಕನ್ನಡಿಯಂದೇಂ ।

ತದುಣಿಯಳಿಂದೇಂ ನಪುಂಸಕಗೆ ಭೇಕಕೆ ವಾ ॥

ರಿರುಹದ ಸುಗಂಧದಿಂದೇಂ ।

ದುರಿತವ ಗೆಯ್ಯುತ್ತಲಿಹನ ಗೆಳೆತನದಿಂದೇಂ ॥ ೧೮೦ ॥

ಪರರಲಿ ಮೈತ್ರಿಯು ಸ್ವಜನರೊ |
 ಳಿರುವದು ದ್ವೇಷವದು ಬಸಿರುಕನ್ನೈಯರಿಗೆ ನೀ ||
 ಚರಿಗತಿಶಯ ಸಿರಿಯು ಮಹಾ |
 ತ್ಮರಿಗೆ ದರಿದ್ರತನವು ವಿಪರೀತಂ ಕಲಿಯೊಳ್ || ೧೮೧ ||

ಪರರಿಗೆ ತಾಪವ ನೀಯುತೆ |
 ನಿರುತದಿ ದುಷ್ಕರ್ಮದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಹ ಪಾಪಾ ||
 ಚರಣೆಯೊಳಿರುತಿರ್ಪವನಂ |
 ಸಿರಿ ತಾ ಬಹುಕೋಪದಿಂದೆ ತೊಲಗುತ್ತಿರ್ಪಳ್ || ೧೮೨ ||

ಶಿರದಲ್ಲಿ ಶಿವನು ಗಂಗೆಯ |
 ನುರದಲಿ ಮಾಧವನು ಲಕುಮಿಯಂ ಧರಿಸಿರ್ಪಂ ||
 ಸರಸತಿಯನ್ನಜಮುಖದೊಳ್ |
 ತರುಣಿಯರೊಳ್ಳೊಹವನ್ನು ಬಿಡಲಾಗುವದೇ || ೧೮೩ ||

ಜಲಮಂ ಕಡೆಯುತ್ತಿರ್ಪುದು |
 ಮಳಲಂ ಗಾಣದಲಿ ಹೊಯ್ದು ತೆಗೆವುದು ನೆಯ್ಯಂ ||
 ಕಲಿಸುವದಜ್ಞಗೆ ನೀತಿಯ |
 ಬಲುಕಸುವಿಂ ಗಾಳಿಯನ್ನು ಗುದ್ದಿದ ತೆರದೊಳ್ || ೧೮೪ ||

ಉರೆಸುಖದಬ್ಬವ ಬಟ್ಟಳಿ |
 ಹೊರಗಿನ ಶೋಭೆಯನು ನೋಡಿ ಕಿಂಶುಕತರುವ ||
 ನೈರಗುವ ತೆರದೊಳ್ಳನುಜಂ |
 ಮರುಳಾಗುವ ಬಾಹಿರಂಗಶೋಭೆಯ ನೋಡಲಾ || ೧೮೫ ||

ಮರಣದ ಕಾಲದಲೊರ್ಮೆಯೆ |
 ಹರಿಯನ್ನತಿಭಕುತಿಯಿಂದೆ ನೆನೆವಾಮನುಜಂ ||
 ಹರಿಪದಮಂ ಸೇರುತಿಹಂ |
 ಪರಮಾನಂದವನು ಹೊಂದಿ ಸುಖದಿಂದಿರ್ಪಂ || ೧೮೬ ||

ನಿರಿಯುವಾಸೇಂ ವಿರಹದೆ ।

ತರುಣೇಮುಖವಿರುವದೆಂತು ಪಡೆವವು ಸುಖಮಂ ॥

ಶರರುಹಗಳೇತರಿಂದಂ ।

ಸರೋಜಿನಿಯುಬಾಡಿರುವುದು ಸೂರ್ಯೋದಯದಿಂ ॥ ೧೮೭ ॥

ಧನಿಕನು ಶ್ರೋತ್ರಿಯು ವೈದ್ಯಂ ।

ಮನುಜೇಶನು ತನ್ನ ಕುಲಜರಿರದಾಪುರದೊಳ್ ॥

ದಿನಮಂ ನಾಸವಮಾಡುವ ।

ದಸುಚಿತಮೆನ್ನುವರು ಗುಣಗಳನುಭವದಿಂದಂ ॥ ೧೮೮ ॥

ಜನಕನ ಜನನಿಯ ಸತಿಯಂ ।

ಮನೆಯಂ ತನುಜಾತರನ್ನು ವೈಭವಮಂಭೋ ॥

ಜನಮಂ ಬಿಟ್ಟಡೆಯುಂ ಶ್ರೀ ।

ರಸನಾಮಸ್ತರಣೆಯನ್ನು ತ್ಯಜಿವರೆ ಸಂತರ್ ॥ ೧೮೯ ॥

ಐಸಿರಿ ಸತ್ಯದ ತಾಣದೆ ।

ವಾಸಿಸುವದು ಕೀರ್ತಿ ಜಾಗವಿದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ॥

ಭಾಸದ ಸ್ಥಾನದೆ ವಿದ್ಯೆಯು ।

ತೋಪದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಕರ್ಮದ ಸ್ಥಳದೊಳ್ ॥ ೧೯೦ ॥

ಪೋಷಿತ ಕಾರ್ಯದೆ ಜನನಿಯು ।

ತೋಷಿತ ಕೃತ್ಯದಲಿ ಪಕ್ಷಿಯಿರ್ಪಳು ಯೋಗ್ಯಳ್ ॥

ತೋಷಿತ ಕೃತ್ಯದೆ ಚಿಂತೆಯು ।

ಭೂಷಿತ ಗೆಯ್ಯೆಯಲಿ ವಿದ್ಯೆಯತಿಶಯ ಯೋಗ್ಯಂ ॥ ೧೯೧ ॥

ಇರಿವೆಗಳಾರ್ಜಿಸಿದಾಕಾಳ್ ।

ತಿರುಗುತೆ ಮಕ್ಕಿಕವು ಕೂಡಿಸಿಟ್ಟಿಹತುಪ್ಪಂ ॥

ಧರೆಯೊಳು ಜೀನನು ಹುಗಿದಿ ।

ಟ್ಟಿರುವ ಧನಂ ಸಕಲನಾಶವಪ್ಪುದು ಸತ್ಯಂ ॥ ೧೯೨ ॥

ಪರಮೇಶ್ವರನಿಗೆ ದುಃಖಿಯು ।
ಕರಮಂ ಮುಗಿಯುವನು ರೋಗಿ ತಪಮಂ ಗೆಯ್ಯಂ ॥
ತರುಣಿಗೆ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯವು ಬಂ ।
ದಿರೆ ಹದಿಬದೆಯಹಳು ದಾನವಿಚ್ಛಿಪ ಬಡವಂ ॥ ೧೯೩ ॥

ನರಪತಿಹಿತನಂ ದ್ವೇಷಿಸು ।
ತಿರುವರು ಪ್ರಜರೆಲ್ಲ ಜನರೆ ಹಿತಗೆಯ್ವವನಂ ।
ತುರಿಸದಿ ಬಿಡುವ ನರೇಶಂ ।
ನರಪನ ಮೇಣ್ ಜನರ ಹಿತವ ಗೆಯ್ವರ ಕಾಣೆಂ ॥ ೧೯೪ ॥

ಅನವರತಂ ಬೆಣ್ಣೆಗೆ ಭೋ ।
ಜನದಲಿ ಮುಖ್ಯತ್ವವಿರುವ ಕಾರಣದಿಂದಂ ॥
ಮನದೊಳಗಿಹಕೃತ್ಯಂಗಳ ।
ಮನುಜಂ ಬೆಣ್ಣೆಯನುಕೊಟ್ಟು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಂ ॥ ೧೯೫ ॥

ಇರುತಿರೆ ಕಾಕಪಿಕಂಗಳ್ಳಾ ।
ಕರಿದಾಗಿಹವರ್ಣದಿಂದೆ ತೋರದು ಭೇದಂ ॥
ಬರೆ ಮಧುಮಾಸಂ ಮಧುರ ।
ಸ್ವರವದು ಪುಟ್ಟುವುದು ಪಿಕರೆ ಕಾಕರೈಲ್ಲಂ ॥ ೧೯೬ ॥

ಘನವಂತಗೆ ಬರೆಕಷ್ಟಂ ।
ಜನಪದವರ್ಗಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ ಸುಖವಹುದದರಿಂ ॥
ಇನಕುಲಸಂಭವರಾಮನ ।
ವನವಾಸವು ರಾವಣಾಂತಕಾರಣಮಲ್ಲೀ ॥ ೧೯೭ ॥

ತಿರಿದೂಟಂ ಕಳವಿಂದಂ ।
ಪರನಾರೀಭೋರ್ಗದಿಂದೆ ಕ್ಲೈಬ್ಬಂ ಲೇಸೈ ॥
ಮರಣವು ಲೇಸವಮಾನದೆ ।
ನಿರಯದೊಳಿರಲೇಸು ಶುಲ್ಕಜೀವಿತ ॥ ೧೯೮ ॥

ಮಾರಣವು ಭಯದಲಿ ಸೀಮೆಬಿ ।

ಸತರಣವು ಗುಣದಲ್ಲಿ ಸೀಮೆ ತವದಲಿ ಮೋಕ್ಷಂ ॥

ಹರಿಕಥೆಶ್ರವಣದ ಸುಖದೊಳ್ ।

ಸುರಲೋಕವು ಪುಣ್ಯಸೀಮೆ ಕಾವ್ಯಂ ಕಲೆಯೊಳ್ ॥ ೧೯೯ ॥

ಚಂಪಕೆ ॥

ತರಣಿಯು ಭೂಷಣಂ ಸಭಕೆ ಸತ್ಯವು ಮಾತಿಗೆ ಪಟ್ಟಿದಾಳಿ ವಾ ।

ರಿರುಹಕೆ ದಾನ ನೈಭವಕೆ ಮಾರನು ಸುಗ್ಗಿಗೆ ಭೂಷಣಂ ಬುಧಂ ॥

ನರಪಸಭಾಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಹುಭೂಷಣ ನಮ್ರವು ಸದ್ಗುಣಕ್ಕೆ ಚಂ ।

ದಿರನತಿಭೂಷಣಂ ನಿಶೆಗೆ ವಾಜಿಗೆ ವೇಗವು ಯೋಗ್ಯ ಭೂಷಣಂ ॥ ೨೦೦ ॥

ಶೀಲಂ ಖಲಸಖಿನಿಂದಲೆ ।

ಲಾಲನೆಯಿಂದಾತ್ಮಜಾತ ಕೆಡುವಂ ಧರಣಿ ।

ಪಾಲಂ ಕುಮಂತ್ರಿಯಿಂದಂ ।

ಸಾಲದೆ ಮರ್ಯಾದೆನಾಶವಪ್ಪುದು ಧರೆಯೊಳ್ ॥ ೨೦೧ ॥

ಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ಮಯೂರಗಳಂ ।

ಬರದಲಿ ಮೋಡಗಳು ರವಿಯು ಲಕ್ಷ್ಮಂತರದೊಳ್ ॥

ಸರಸೀರುಹಗಳು ಕೊಳದೊಳ ।

ಗಿರಲೇಂ ರಾಗಕ್ಕೆ ದೂರವೆನ್ನುವದಿಲ್ಲಂ ॥ ೨೦೨ ॥

ಕ್ರೂರವ್ಯಾಪ್ರನಖಂಗಳ್ ।

ಶೂರನು ಕರದಲ್ಲಿ ಪಿಡಿದಶಸ್ತ್ರವು ಶೀಲಾ ।

ನಾರೀಕುಂಭಕುಚಂಗಳ್ ।

ಮಾರಣದಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಲಭಿಸುತಿರ್ಪುವು ಪರರೊಳ್ ॥ ೨೦೩ ॥

ಹರಿಗಳು ದಾಡಿಮವೃಕ್ಷದೆ ।

ಹರಿಗಳ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣ್ಕು ಬಹುವಣ್ಣುಗಳಂ ॥

ಹರಿದು ಮನವಾರೆ ತಿಂದುವಿ ।

ಹರಿಸುತೆ ಪೊಳ್ಳನ್ನು ಕಳೆವವಾವನದೆಡೆಯೊಳ್ ॥ ೨೦೪ ॥

ಉರಗಾಳಿಯಿಂದೆ ಮೂಲಂ ।
ಹರಿಸಂಕುಲದಿಂದೆ ತುದಿಯು ಕುಸುಮಾಳಿಯು ಪ್ಪ ॥
ಟ್ಟರಣನಿಚಯದಿಂದೆಸೆವುದು ।
ಹರಿಖಗ ಸಂದೋಹದಿಂದೆ ಚಂದನಕುಜದ್ಧಾ ॥ ೨೦೫ ॥

ವಿರಚಿಸುವಂ ಕವಿ ಕಾವ್ಯವ ।
ನರಿವರು ಪಂಡಿತರು ರಸವನಿತರರು ತಿಳಿಯರ್ ॥
ತರುಣಿಯ ಸುಂದರ ರೂಪವ ।
ನೆರಿಯಂ ತಿಳಿವಂತೆ ಪಿತನು ತಿಳಿಯಲಶಕ್ಯಂ ॥ ೨೦೬ ॥

ದುರುಳರು ಶೋಧಿಸುತಿರ್ಪರು ।
ನಿರುತದಿ ರಮಣೀಯ ಕಾವ್ಯದಲಿ ದೋಷಗಳಂ ॥
ವರ ತರುಣಿಯಳಂಗದೆ ವೃಣ ।
ವಿರುತಿಹ ಸ್ಥಳವನ್ನೆ ಶೋಧಿಸುವದದು ಮಶಕಂ ॥ ೨೦೭ ॥

ಮನುಜಂ ವಿಶಾಲವಂಶದೆ ।
ಜನಿಸಿದಡೇಂ ವಿದ್ಯೆಯಿಲ್ಲದಿರಲು ನಿರರ್ಥಂ ॥
ಜನವಂದ್ಯಂ ವಿದ್ಯಾವಂ ।
ತನುಕೀಳ್ವಳಿನಿಯಲ್ಲಿ ಜನನಮಂ ಪೊಂದಿದಡೇಂ ॥ ೨೦೮ ॥

ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲದಿರ್ದಂ ।
ಸುಲಲಿತ ಕಾವ್ಯಗಳನೋದಲೇಂ ವ್ಯರ್ಥಂಕಂ ॥
ಗಳನಾಗಿಹಮನುಜನ ಕರ ।
ದಲಿದರ್ಪಣವೀಯೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳನೆ ಮುಖಮಂ ॥ ೨೦೯ ॥

ತನುವಿಗೆಮಾನವನೀಯರ್ ।
ಧನಯುತದೇಹಕ್ಕೆ ಮಾನವೀವರು ಚಂಡಾ ॥
ಲನ ನೋಡರು ಕಣ್ಣೆಂದಂ ।
ಘನತರಸಿರಿಬರಲಾತನನ್ನು ಸಭೆಯೊಳು ಕರಿವರ್ ॥ ೨೧೦ ॥

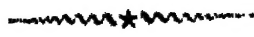
ದ್ವಿರದಂ ಬೇಸಗೆ ಬಿಸಿಲೊಳ್ |
 ನೆರಳನ್ನಾಶ್ರಯಿಸಿ ಸೊಂಡೆಯಿಂ ತತ್ಕೃಜಮಂ ||
 ಮುರಿದೊಗೆವತೆರದಿ ನೀಚರ್ |
 ಪರರನ್ನಾಶ್ರಯಿಸಿ ಕೊಲ್ವುದಚ್ಚರಿಯಲ್ಲೀ || ೨೧೧ ||

ನರಪಾಬ್ಧಿ ನೃಪಜವನವುರ |
 ಸರೋವಿವಾಹೇಂದುದೂತಯಾತ್ರಾಸುರತ ||
 ತುರಮಧುವಾನ ಮಂತ್ರೈಗ |
 ವಿರಹಾಜಿಗಳನ್ನೆವರ್ಣಿಸಿಪುರ್ದೆಕಾವ್ಯಂ || ೨೧೨ ||

ಉತ್ಪಲ ||
 ಪೀತನಗಸ್ತ್ಯನಿಂ ಪಿತನು ತಾಡಿತನನ್ಯಮುನೀಂದ್ರವಾದದಿಂ |
 ನಾಥನು ವೈರಿಯಂ ದ್ವಿಜವರೇಣ್ಯರು ಜಿಹ್ವೆಯೊಳಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವರ್ ||
 ಭೇದಿಪರೆನ್ನ ಗೇಹವ ಶಿವಾರ್ಚನೆಗೀಕತದಿಂದೆ ಖಿನ್ನಳಾಂ |
 ಕ್ರೋಧದೆ ಬಿಟ್ಟಿಹೆಂ ಸತತ ವಿಪ್ರಕುಲಾಲಯವನ್ನು ನಾಥನೇ || ೨೧೩ ||

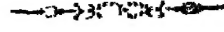
ಚಂಪಕ ||
 ಹರಿ ವನದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಕರಣಕರ್ತೃವ ಪಾಣಿನಿಯನ್ನು ತಿಂದಿತು |
 ದ್ವಿರದವು ಜೈಮಿನೀಂಧ್ರನು ಕೊಂದಿತು ಕಾಲನು ಮೆಟ್ಟಿ ಕೋಪದಿಂ ||
 ಶರಸಿಧಿದೇವೊಳಾಮಕರ ಪಿಂಗಲನನ್ನೆಳಕೊಂಡು ಪೋಮದು |
 ಕೆರಳದ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಜಗದೊಳಿರ್ಪ ಗುಣಂಗಳ ತಿಳಿಯಿಸಾಧ್ಯಮೇ || ೨೧೪ ||

ಚಂಪಕ ||
 ಮದಕರಿಮಾರ್ಗದಿಂ ನಡೆವುದಂಕುಶದಿಂ ಸೃಣಿ ಹಸ್ತಿಮಾತ್ರಮೇ |
 ಚದರುವದಪ್ಪಿತತ್ತಲೆಯು ದೀಪದೆ ಬೇಡ ದೀಪದಮಾತ್ರಮೇಂ ತಮಂ ||
 ಸದೆವುದು ವಜ್ರವದ್ರಿಯನು ವಜ್ರದ ಗಾತ್ರಮೆಪರ್ವತಂ ಕ್ಷಣಾ |
 ಧರದಿಲವಂತನಂ ಗೆಲುವದಚ್ಚರಿಯಲ್ಲವೆ ತೇಜಯುಕ್ತನು || ೨೧೫ ||

ಒಪ್ಪೋಲೆ

		ತಪ್ಪು	ಒಪ್ಪು
ಪುಟ.	ಕ. ನಂ.		
೩	೧೧	ಕಟ್ಟಿದ	ಕಟ್ಟಿದ
೭	೨೬	ಯಂಕೈಕೊಳ್ಳುವೆ	ಯನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುವೆ
೧೪	೨೦	ರೆನ್ನೂತ	ರೆನ್ನುತ
೩೧	೬	ನಾಶಕಾರಣಂ	ಈ ಶಬ್ದ ಬಿಟ್ಟು ಓದಿ
೪೩	೩	ತನೂಭವ	ತನುಭವ
೪೬	೧೭	ಹರಿಯವ	ಹರಿಯ
೪೬	೧೯	ವಾವನನಾದಂ	ವಾಮನನಾದಂ
೫೪	೬೭	ಪರವೀಡೆ	ಪರವೀಡೆ
೬೩	೧೧೨	ಶನೈಶ್ವರ	ಶನೈಶ್ವರ
೬೫	೧೨೬	ಕಿರುವದು (ಮಂತ್ರವು)	ಮಂತ್ರವು ಪನ್ನಗ
		ಪನ್ನಗ	
೬೫	೧೨೬	ಕಿರು	ಕಿರು
೭೨	೧೬೦	ಸೀತ	ಸ್ಥಿತ
೭೮	೧೯೬	ಕಾಕಕ್ಕಿಲ್ಲಂ	ಕಾಕಕ್ಕಿಲ್ಲಂ
೭೯	೧೯೯	ಸೀಮೆಬಿ	ಸೀಮೆ ವಿ
೭೯	೧೯೯	ವಿತರಣವು	ತರಣವು
೭೯	೨೦೧	ಸಖನಿಂದಲಿ	ಸಖನಿಂದಂ
೭೯	೨೦೧	ಧರಣಿ	ಧರಣಿ
೮೦	೨೦೮	ಕೀಳ್ಳಳಿನಿ	ಕೀಳ್ಳಳಿ

